

Curierul Adventist

ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN A.Z.S.
DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

ANUL LVI
IULIE — AUGUST
1978

Puterea rugăciunii

„Mărturișiți-vă unii altora păcatele, și rugați-vă unii pentru alții, ca să fiți vindecați. Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit” (Iac. 5, 16).

Rugăciunea nu este un accesoriu al mîntuirii. Pentru sufletul credincios, rugăciunea este un element vital al trăirii lui spirituale. Rugăciunea, nu este o informație de care are nevoie Dumnezeu, căci El ne cunoaște mai bine decît ne cunoaștem noi. Ea nu acționează asupra lui Dumnezeu, ci mai degrabă permite lui Dumnezeu a acționa asupra noastră. Rugăciunea nu face ca voința lui Dumnezeu să se coboare la împlinirea dorințelor noastre, ci ea este chemată a exprima supunerea voinței noastre lui Dumnezeu. Rugăciunea nu are rolul de a determina pe Dumnezeu să se întoarcă la noi, ci ea este, sau trebuie să fie, întoarcerea noastră la El.

Rugăciunea este un act de adorare, de contemplare a iubirii divine. Adesea concepția noastră cu privire la rugăciune nu exprimă punctul de vedere al Sfințelor Scripturi. Pentru noi, de cele mai multe ori, rugăciunea este mijlocul principal de a ne procura cele ce ne lipsesc. Din punct de vedere scripturistic, rugăciunea este în primul rînd mijlocul unirii noastre cu Dumnezeu și al cunoașterii Lui.

Rugăciunea este o comunicare, un dialog. Oare nu este ea prea adesea numai un monolog? Pentru a asculta pe Dumnezeu trebuie să tăcem, să facem liniște înlăuntru nostru, în jurul nostru. În general, noi sîntem mai dispuși a vorbi decît de a asculta. Să reținem acest cuvînt al Sf. Scripturi: „Nu te grăbi să deschizi gura, și să nu-ți rostească inima cuvinte pripite înaintea lui Dumnezeu”. (Ecl. 5,2 p.p.).

Noi invocăm prezența divină altături de noi în activitatea noastră și pe bună dreptate facem aceasta. Dar n-ar trebui oare să ne gîndim și la cealaltă dimensiune a rugăciunii? : „Rămîneți în Mine” spune Domnul Isus „și Eu voi rămîne în voi” (Ioan 15,4). Sîntem tentați a ne servi de Domnul Hristos, în loc de a-I sluji. Sîntem tentați a face totul pentru realizarea planurilor noastre, mobilizînd în acest scop toate forțele noastre, cerîndu-I să ne asculte... dar L-am ascultat mai întîi noi pe El? Manifestăm noi un interes cel puțin egal față de persoana Sa, și de lucrarea Sa de mijlocire?

Rugăciunea nu este numai un simplu mijloc de a obține de la Dumnezeu cele ce-I solicităm; ea nu este decît posibilitatea „întrării noastre într-o comuniune perfectă cu Dumnezeu”.

Am subliniat cîteva gînduri în legătură cu rugăciunea, acum cînd paginile revistei noastre ne arată că trăim o nouă Săptămîna de Rugăciune, un nou Eben-Ezer, un nou prilej de mulțumire și recunoștință. Săptămîna de Rugăciune este și trebuie să fie momentul comuniunii noastre cu Dumnezeu și al recunoștinței ce o datorăm Lui și conducerii țării noastre pentru pacea, liniștea, belșugul și libertatea de care ne bucurăm în desfășurarea vieții noastre bisericești.

Săptămîna de Rugăciune este ocazia oferită fiecărui credincios și bisericii, pentru o personală consacrare, o comuniune zilnică cu viul Dumnezeu și o consacrată activitate pentru împlinirea mandatului pe care Dumnezeu l-a dat bisericii Sale, ocazia unei noi și binecuvîntate experiențe cu Dumnezeu.

Iubiți frați și stimate surori. Stimați frați conlucrători: Capitolul 13 din prima epistolă a apostolului Pavel către Corinteni formează tema principală a acestei Săptămîni de Rugăciune. Pretutindeni, credincioșii A.Z.S. se roagă cu ocazia acestei Săptămîni de Rugăciune ca dragostea lui Isus să fie dominantă caracterului și vieții lor. Dacă ar fi să ne întrebăm de ce anume este necesar a ne ocupa de acest aspect al caracterului divin, nu găsim un argument mai plauzibil decît cuvintele Mîntuitorului adresate lui Nicodim:

„Adevărat, adevărat îți spun, că, dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu. Ce este născut din carne, este carne, și ce este născut din Duh, este duh. Nu te mira că îți-am zis: „Trebuie să vă nașteți din nou.” (Ioan 3,5-7).

În adevăr, este nevoia noastră spirituală. Dacă Dumnezeu este dragoste; dacă dominantă caracterului Său este dragostea ce se jertfește, atunci trebuie să înțelegem că dragostea pe care mărturisim că o avem față de Dumnezeu, nu este asemenea unei raze lasser, pe care s-o îndrept din inima mea, direct la tronul lui Dumnezeu. Nu! Dragostea noastră față de Dumnezeu trece prin aroapele meu, după cuvîntul Domnului care spunea: „Adevărat vă spun că, ori de cîte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie mi le-ați făcut”. (Mat. 25,40).

Aici se pare că sîntem cu toți deficitari. Să urmărim numai cîteva versete: „Dragostea este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate; dragostea nu pizmăuște; dragostea nu se laudă, nu se umflă de mîndrie, nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său, nu se mînie, nu se gîndește la rău, nu se bucură de nelegiuire, ci se bucură de adevăr, acoperă totul, crede totul, nădăjduiește totul, suferă totul”. (I Cor. 13,4-7). Pe cîți dintre noi aceste adevăruri nu ne vor condamna, atunci cînd numele și viața noastră va sta în balanța cerului? Sînd singuri cu Dumnezeu și judecîndu-ne, nu ne dăm oare seama că prea mult am dorit ca toți și toate să se învîrtească numai în jurul nostru și al părerilor sau concepțiilor noastre? N-am încercat noi adesea a modela pe alții după chipul și asemănarea noastră? Ne purtăm în suflet și pe baze propria noastră îndreptățire. Ne etalăm calitățile și... realizările, și dacă nu cu glas, cel puțin înlăuntru nostru rostim uncori cu emfază: „Îți mulțumesc Doamne că nu sînt ca ceilalți... sau chiar ca vameșul acesta”. (Luca 18,11).

Să folosim ocazia acestei Săptămîni de Rugăciune, să intrăm în noi înșine, și indiferent de poziția și experiența noastră și de cărările bătătorite de noi pînă acum, să spunem împreună cu vameșul din pildă: „Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul”. (Luca 18,13 u.p.). Să ne mărturisim unii altora păcatele și să ne rugăm unii pentru alții... mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit.”

OPRIȚI,

„Omenirea este vital interesată în promovarea unei politici de pace și securitate internațională. De aceea, este necesar să facem totul pentru a asigura trecerea la dezarmare și, în primul rînd, la dezarmarea nucleară. În acest sens considerăm că o importanță deosebită are actuala sesiune specială a O.N.U. și sintem hotărîți să ne aducem întreaga contribuție ca ea să marcheze un progres real pe calea dezarmării“.

Nicolae Ceaușescu

Acestea sînt cuvintele, prin care se poate exprima conștiința tuturor vorbitorilor statelor, care începînd cu 24 mai, pînă la 28 iunie 1978 și-au spus cu competență și încredere cuvîntul — reprezentînd opinia și dorința cea mai fierbinte a statelor lor — în fața înaltei tribune O.N.U. în cadrul amplelor dezbateri ale dezarmării.

S-a reușit deci, cu mult succes, ca în aceste zile — lucru

cea mai atentă examinare, cea mai deosebită importanță, cea mai urgentă hotărîre posibilă. Este necesar deci, să ne oprim o clipă la această răscruce de drumuri a secolului în care viețuim, să reflectăm puțin, să facem niște constatări, ca apoi să ne spunem cuvîntul — cuvînt de zidire, de stăvilire și de atitudine.

Este foarte semnificativ raportul prezentat de Secretarul General O.N.U. privind programul de acțiune al dezarmării, care urmează să fie examinat în cadrul lucrărilor acestui for, în care printre altele se spune: „Progresul în sfera dezarmării reprezintă un factor cheie de care depinde întărirea autentică și trainică a securității internaționale. Dacă se va reuși să se stăvilească și să se dezamorseze cursa înarmărilor, aceasta va contribui la întărirea

SUMAR

- Puterea rugăciunii
- Opriți, opriți, opriți!
- Iubirea divină a dat
- Odă iubirii
- Iubirea nu caută folosul său
- Credința, nădejdea și dragostea
- Iubirea, cheazășia împlinirii desăvirșite
- Dragostea suportă totul
- Tot așa să lumineze și lumina voastră
- Dragostea nu se gîndește la rău
- Iubirea la lucru
- Dumnezeu este dragoste
- Bucuria în Domnul
- Fiți plini de Duhul Sfînt
- Intrebări și răspunsuri

OPRIȚI,

destul de dificil — în Adunarea Generală a O.N.U. să se deschidă o sesiune specială care să fie consacrată exclusiv dezarmării, și care să-și ia suficient timp pentru a asculta cu luare amînte pe reprezentanții statelor, ca apoi cu spirit de înaltă răspundere în fața popoarelor lumii, să hotărască măsuri ferme și eficiente privind stăvilirea fatidicei curse a înarmărilor care pe zi ce trece se amplifică tot mai mult, tînzînd către un deznodămînt necunoscut de tragic.

Din modul prezentării acestor probleme, oricare ochi atent și minte judecată, subînțelege că astăzi dezarmarea nu constituie numai „una dintre problemele contemporaneității“ ci „problema acută a contemporaneității“; deci problema problemelor zilelor noastre care merită cea mai mare atenție,

destinderii și la extinderea ei asupra tuturor regiunilor lumii“. Ei adresează statelor lumii un apel insistent să înceteze cursa înarmărilor și să asigure realizarea dezarmării. Pe toate, le cheamă să continue cu bună credință și spirit de încredere reciprocă, tratativele pentru elaborarea unor măsuri efective de încetare cît mai grabnică a cursei înarmărilor nucleare și de dezarmare nucleară.

Și toți vorbitorii, prezentînd seriozitatea și importanța problemei, în cuvinte tot mai pregnante, au adus fiecare cîte ceva nou, cerînd de data aceasta eforturi sporite în realizarea dezideratului urmărit, demonstrînd profunđa legătură dintre dezarmare și dezvoltare, sau arătînd consecințele economice

OPRIȚI!

și sociale negative ale cursei înarmărilor. Deosebit de concludivă și mult cuprinzătoare a fost poziția României în problema dezarmării prezentată la tribuna acestui forum internațional de primul ministru al guvernului român, Manea Mănescu care prin acuitatea și pătrunderea lucrurilor, a reținut atenția generală și s-a bucurat de un sprijin unanim.

„Ațașamentul României Socialiste față de cauza dezarmării, se spune în raportul prezentat, izvorăște din însăși natura orînduirii sale sociale, din obiectivele fundamentale ale activității sale pe plan internațional. Edificînd o societate nouă, înfăptuind ample programe de dezvoltare economico-sociale, poporul român este vital interesat în statornicirea condițiilor internaționale favorabile acestei opere eminamente pașnice, în instaurarea unui climat de securitate și colaborare. Concepția noastră despre viață, exprimă în modul cel mai pregnant idealurile poporului român de a trăi într-o lume fără arme, fără războaie, o lume a păcii și a prieteniei între toate națiunile“.

In același timp, spre a evidenția intenția României de pace și prietenie cu toate statele lumii, raportul spune : „În concordanță cu aceste obiective, România adîncește relațiile de prietenie și colaborare multilaterală cu toate țările socialiste, intensifică legăturile pe multiple planuri cu statele în curs de dezvoltare, cu țările nealiniate, extinde raporturile de cooperare cu țările capitaliste, cu toate statele lumii fără deosebire de orînduire socială, în spiritul coexistenței pașnice, participă activ la diviziunea internațională a muncii, la schimbul mondial de valori materiale și spirituale.“

Profund interesată în necesitatea unor măsuri concrete de dezarmare, în scopul excluderii forței din relațiile internaționale și al eliminării conflictelor și tuturor actelor de agresiune din diferitele zone ale lumii, România propune un număr de zece măsuri concrete, după cum urmează :

1. Ca prim pas să se convină, între toate state e participante înghețarea cheltuielilor militare, la nivelul anului 1978 cu angajamentul ca ulterior, începînd cu anul 1979 să se treacă la reducerea treptată a acestora. Sumele economisite ca urmare a acestor măsuri să fie folosite în scopuri pașnice.

2. Dezangajarea militară și reducerea pericolului confruntării între state.

3. Pentru asigurarea destinderii și păcii în lume este necesară înlăturarea scîndării omenirii în blocuri militare.

4. Dezangajarea militară în special în Europa — fără de care nu se poate vorbi de securitate și pace.

5. România susține cu fermitate că în eforturile consacrate dezarmării trebuie acordată prioritate dezarmării nucleare.

6. Măsurile îndreptate spre reducerea înarmărilor nucleare nu trebuie în nici un caz să împietzeze asupra folosirii de către toate statele a energiei nucleare în scopuri pașnice.

7. Crearea unor zone de pace și cooperare internațională în care să nu se amplaseze armament nuclear. România sprijină în mod hotărît propunerile cu privire la crearea unor asemenea zone.

8. Propune încheierea unui acord internațional prin care toate statele să se angajeze să soluționeze orice diferende și probleme litigioase, exclusiv prin mijloace pașnice, pe cale

politică, prin tratative între părțile interesate.

9. În definirea, stabilirea și înfăptuirea măsurilor de dezarmare, Republica Socialistă România atribuie cea mai mare importanță creșterii rolului Organizației Națiunilor Unite.

10. Interesele de securitate internațională ale tuturor statelor impun ca aplicarea ansamblului de măsuri vizînd oprirea cursei înarmărilor și trecerea de la dezarmare să se facă sub un control internațional corespunzător.

Această poziție realistă a României a fost apreciată în mod deosebit de reprezentanții popoarelor prezenți în ședințele de lucru și subliniată în special de Secretarul General O.N.U. care a spus : „România s-a distins prin ațașamentul său ferm față de idealurile și principiile O.N.U. și prin participarea sa deosebit de activă la eforturile generale pentru edificarea unei ordini internaționale mai juste și mai echitabile pentru înfăptuirea dezideratului dezarmării.“

Oprîți, este deci dorința tuturor țărilor iubitoare de pace. Oprîți cursa înarmărilor din goana ei nesăbuită, ca viața să-și continue drumul ei normal spre progres. Oprîți-i fulgerele amenințătoare, ca uzinele să poată produce uneltele care seamănă și seceră grîne; oprîți încruntarea reprezentanților ei, ca toți copiii planetei noastre să poată păși nestingheriți pragul școlii sau să se joace în voie. Oprîți mina care amenință cu arma și dați-i o rămurică de măslin pe care s-o fluture în bătaia undelor păcii deasupra omenirii noastre. Să așternem astăzi cu toții frunzele de palmier ale dorințelor vieții liniștite înaintea tuturor acelor care vin să aducă pacea !

Redacția

IUBIREA DIVINĂ... A DAT!

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, CA A DAT pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3,16).

O singură țintă“ a avut Domnul Hristos cind era aci, în trup omenesc lucrind la biruirea păcatului, la înfringerea lui Satan și la mintuirea noastră și anume „a trăit pentru a face pe alții fericiți”. Cît de dificil este de a înțelege și practica acest lucru. Cît de dificil este de a ajunge la acest înalt nivel al experienței creștine aducînd în mod natural roadele răminerii cu și în Hristos.

Se spune despre cineva că dădea cu „mină largă“ atunci cind era cazul de a ajuta pe alții. Cineva îl întrebă despre motivul ce-l determina a face acest gest. Cel în cauză răspunse: „Nu fac acest lucru pentru că vreau să ajut, ci eu îmi asigur un credit pentru viața mea viitoare”. El admitea în mod formal că ceea ce-l determina în actele lui altruiste nu era împreună simțire, nu era iubirea față de Dumnezeu sau aproapele, ci pentru a-și asigura un profit viitor. Motivul său era egoist. El urmărea o răsplată și desigur cu mult mai mare decît investițiile lui.

Să nu uităm că dragostea este temelia fiecărei acțiuni a lui Dumnezeu. Această dragoste s-a manifestat în aducerea la existență a Universului, a noastră și El dorește ca dragostea Sa să fie baza legăturilor noastre cu Ziditorul nostru, dar și baza legăturilor noastre, unii cu ceilalți. Păcatul, acest intrus a produs o schimbare în natura acestor relații, dar Golgota a făcut posibilă restaurarea în noi a ceea ce s-a pierdut prin păcat.

Fără acest tip de dragoste nu există creștinism... „atît de mult a iubit Dumnezeu lumea că a dat pe Singurul lui Fiu”. (Ioan 3,16). Făcînd acest dar, Dumnezeu a golit cerul. Dumnezeu-Fiul a părăsit de bună voie cerul și a luat trupul naturii noastre și a plătit pentru noi vina păcatului. De ce oare a făcut acest lucru? Printre alte motive, a fost și acela de a face în stare pe cei credincioși să dea pe față aceeași dragoste ce a determinat pe Dumnezeu să-și extindă dragostea asupra tuturor. Acest principiu al dragostei creștine, prinde rădăcini în noi atunci cind Hristos și noi sintem una. O astfel de dragoste nu se poate ascunde. Nu se poate manifesta fără a fi simțită, văzută, apreciată.

Cind eul se identifică cu Hristos, atunci dragostea nu cunoaște nici un fel de bariere; nici rasiale și nici de altă natură. Acest tip de dragoste este mai mult decît un acoperămint sau o hrană, pe care o avem toți din belșug. Este esența însăși a dumnezeirii care dorește să ajungem toți cu El și să fim ascunși cu „Hristos în Dumnezeu”.

Noi trebuie să facem binele, să fim exemplificarea dragostei divine, fără a ne gândi la contravaloarea dragostei dăruite. Noi trebuie să ne manifestăm iubirea și credința noastră, pentru că Dumnezeu ne-a iubit. Această trebură să fie forțamotrice a vieții și activității noastre spirituale.

ODĂ IUBIRII

(1 Corinteni 13)

— Pot vorbi în limbi omenești sau îngerești, dar... dacă nu am dragoste, nu sint decît un gong răsunător, sau un chimval zăngănitor.

— Pot avea darul profeției și să cunosc toate tainele; Pot avea o credință destul de puternică spre a muta munții; dar... dacă nu am dragoste, nu sint nimic.

— Pot să împart săracilor tot ceea ce am, sau chiar să-mi dau trupul ca să fie ars, dar... dacă nu am dragoste, nu sint nicicum mai bun.

— Dragostea este răbdătoare; dragostea este plină de bunătate și nu pismulește pe nimeni. Dragostea... nu se umflă de mîndrie, ea nu se laudă, nu este neucivincioasă.

— Ea nu este niciodată egoistă, și nu se ofensează prea repede.

— Dragostea nu păstrează aducerea aminte a greșelilor altora și nici nu se bucură de păcatele altcuiva, ci își găsește plăcerea în adevăr. Nu este nimic pe care dragostea să nu-l poată face; nu există nici o limită pentru credința ei pentru nădejdea și pentru puterea de a suferi totul.

— Dragostea nu se va sfîrși niciodată. Există oare profeți? Lucrarea lor se va încheia. Sint oare limbaje ale extazului? Ele se vor sfîrși. Există cunoaștință? Ea va dispărea; căci cunoașterea noastră și părerile noastre sînt deopotrivă nedesăvîrșite (parțiale), și tot ceea ce este nedesăvîrșit (parțial), va dispărea atunci cind va veni ceea ce este desăvîrșit.

— Cind eram un copil, vorbirea mea, înfățișarea mea și gîndurile mele erau toate copilărești. Deci, cind am crescut, cind m-am făcut mare, am terminat cu toate lucrurile copilărești.

— Acum nu vedem decît reflectarea tremurătoare ca într-o oglindă, dar atunci... vom vedea față către față. Cunoașterea mea este parțială; în prezent; dar atunci, ea va fi deplină, așa cum mă cunoaște Dumnezeu pe mine.

— Într-un cuvînt (în concluzie) rămîn acum trei lucruri: credința, nădejdea și dragostea; dar cea mai mare dintre ele este dragostea, care va dăinui veșnic. (Trd. N.E.B.).

În românește de
D. Popa

Sint milioane cei care sint mai dispuși a face un act de caritate, decît de a iubi, a-și manifesta împreună simțire prin acte ale dragostei lui nediscriminatorii. Pentru unii ca aceștia, a face ceva, le produce o satisfacție. Le înalță eul lor și le stabilește o reputație „de om

bun”. Asemenea tinărului bogat de pe timpul Mintuitorului, mulți credincioși consideră că stricta aderare la doctrină și îndeplinirea datoriei, pot aduce asupra lor aprobarea Învățătorului divin. Dar atunci cind Domnul Hristos arată tinărului bogat care îi erau lipsurile, acesta a plecat „foarte întristat” (Mat. 19,16-20). Cel în cauză nu mai dorea o mai completă iluminare. El crescuse în inima lui un idol, la care se închina acum; El mărturisea faptul că a fost totdeauna un păstrător al poruncilor lui Dumnezeu, dar era lipsit de principiul ce constituia inima, viața poruncilor. El nu avea adevărata dragoste față de Dumnezeu și față de aproapele. Tot ceea ce-l interesa era cunoașterea acelor lucruri care să-l califice pentru Împărăția lui Dumnezeu. În iubirea sa egoistă și acaparatoare el nu mai era de mult în armonie cu principiile cerului.

Cel care iubește în adevăr pe Dumnezeu, el va iubi — pe toți, pe toți aceia pentru care Domnul Hristos a murit. Și toți aceia care vin în legătură cu un astfel de credincios să poată recunoaște în el principiul iubirii divine. O... dacă am putea avea viziunea a ceea ce poate înfăptui iubirea divină în acțiune! Cît de profundă ar fi spiritualitatea noastră și cît de repede s-ar încheia lucrarea harului în inimile noastre. „Dacă ne vom umfla inimile înaintea lui Dumnezeu, dacă vom fi blinzi, binevoitori și plini de milă”, lumina dragostei divine, a adevărului se va aprinde atunci în miile de vieți.

Marea nevoie a noastră ca biserica nu este de fapt pentru noi și mari instituții, nici pentru mijloace mai bune în vederea desfășurării activității noastre. Cea mai pregnantă nevoie a noastră este nevoia iubirii divine care să se materializeze în viața noastră, dînd pe față, reflectînd în viața și activitatea noastră caracterul neegoist și plin de dragoste al Domnului Hristos. O mărturisire a credinței în Domnul Hristos, fără manifestarea dragostei Sale profunde, este numai vorbărie, formalism sec și ingratitude.

Dacă activitatea noastră nu dă mărturie despre o astfel de viață religioasă, atunci toate încercările și strădaniile noastre nu sint decît „aramă sunătoare” și „un chimval

zângănit". Biserica are nevoie de un spirit de iubire față de cei cu inima zdrobită. Ea are nevoie de a trezi în credincioșii ei sentimentul necesității atingerii vindecătoare a Domnului Hristos. Ultima solie a mîlei pe care o avem de transmis este descoperirea caracterului Său plin de dragoste.

O viață de creștin plină de iubire, de sacrificiu de sine și slujire trebuie să fie calitatea cea mai mare a bisericii.

Influența și puterea noastră nu depind atât de mult de ceea ce spunem, cît de ceea ce sîntem noi, pentru că o viață în care se manifestă o dragoste dezinteresată, este un argument ce nu poate fi infrînt. O viață de creștin caracterizată prin blîndețea plină de iubire a Domnului Hristos, este o putere irezistibilă.

Absența acestui spirit în noi, va da la iveală o viață de contradicții și ipocrizie. Recunoscînd puterea de magnet a iubirii lui Hristos, marele bărbat Mahatma Gandhi remarcă: „Dacă creștinii ar trăi viața lui Hristos, atunci toată India ar fi răspuns creștinismului“. Dacă membrii bisericii ar fi plini de dragostea lui Hristos... atunci, în mijlocul lor s-ar da pe față un spirit de adevărată convertire.

Istoria primei biserici creștine subliniază eficiența exemplului personal. Prima biserică creștină a fost binecuvîntată cu mari bărbați ai credinței și mari propovăduitori ai Cuvîntului, dar succesul primei biserici creștine nu s-a datorat atât de mult acestor mari predicatori, cît simplității și spiritului de iubire manifestat atât de strălucit în viața lor. „Uitați-vă cît de mult se iubesc“, era exclamația celor din jur.

Creștinismul trebuie să recîștige pentru el certitudinea că „Dumnezeu este dragoste“. Noi, Creștinii Adventiști de Ziua a Șaptea trebuie să ajungem a avea această certitudine vie, să simțim acest lucru, să-L cunoaștem, să arătăm acest fapt trăind și mărturisind că Dumnezeu este dragoste.

Dar, așa cum știm cu toții, o viață de slujire din iubire, o viață de sacrificiu de sine nu se înfăptuiește de la sine. Firescul luptă și ei pentru întîietate. Dar să nu uităm că dragostea nu poate trăi, nu poate exista fără să acționeze și fiecare act al ei, face ca puterea ei să crească, să devină mai puternică, să devină cuceritoare.

De aceea, dragostea nu va pieri niciodată, pentru că Dumnezeu este dragoste. Iar Dumnezeu... a dat totul pentru mîntuirea noastră. Se cuvine deci, ca și noi să ne asemănăm în totul vieții divinului nostru Mîntuitor.

IUBIREA

nu caută folosul său

Eborînd în mijlocul nostru prin Fiul Său și desăvîrșind posibilitatea mîntuirii noastre prin sacrificiu dumnezeiesc, cerul a demonstrat faptul că cel păcătos constituie centrul iubirii divine.

Sîntem în adevăr centrul interesului ceresc și al iubirii ce se jertfește, iubire ce a fost dată de Dumnezeu tuturor ființelor create de El. Iubirea înseamnă dăruire, căci în natura sa dragostea este altruistă, ea „nu caută folosul său“.

„Slava ce strălucește pe fața lui Hristos este slava iubirii ce se jertfește. În lumina de la Calvar, se va înțelege că legea iubirii ce se jertfește este legea în puterea căreia are viață atât cerul cît și pămîntul; se va vedea că iubirea care nu caută ale sale „pornește din inima lui Dumnezeu“. (H.L.L. 15). Cel mai mare exemplu al iubirii ce se dăruiește, ce se jertfește, este iubirea manifestată în caracterul Celui ce a fost „blînd și smerit cu inima“. Domnul Isus Hristos. Noi sîntem în adevăr centrul iubirii și grijii Sale.

Într-o zi un băiat întrebă pe mama sa, care personaj din cartea „Călătoria Creștinului“ de John Bunyan i-a plăcut mai mult. Ea răspunse: „Desigur, Creștinul el este eroul cărții“... Dar băiatul îi răspunse: „O, nu mamă. Mie-mi place mai mult creștina, soția lui, pentru că atunci cînd creștinul a plecat în călătorie, a plecat singur. Însă cînd ea a plecat, a luat pe toți ai casei împreună cu ea“. (John Bunyan scriitor englez din secolul al 17-lea 1620—1688). În adevăr, să nu uităm că Dumnezeu va coopera cu noi părinții care cu multă grijă și cu rugăciune ne ocupăm de educarea copiilor noștri, colaborînd astfel la pregătirea lor pentru viață, pentru a fi de mare folos omenirii, și pentru mîntuirea lor. Este sfatul ce ni se dă ca să consăcram din timpul nostru, familiilor noastre. Să lăsăm la ușă problemele și necazurile zilei și să avem plăcute comuniuni cu cei ai casei noastre. Pentru succesul nostru ca părinți, trebuie să ne legăm cu legămînt înaintea lui Dumnezeu, pe care mărturisim a-L iubi și asculta, ca noi, părinții, prin harul și puterea Sa, să nu ajungem a avea între noi disensiuni, ci să dăm pe față totdeauna acel spirit pe care am dori să-l vedem dezvoltîndu-se și în copiii noștri.

Ca oameni ai credinței, avem convingerea că numai eforturile noastre singure nu vor fi suficiente pentru a dezvolta în copiii noștri un caracter desăvîrșit; dar cu sprijinul divin

o mare și sfîntă lucrare poate fi adusă la îndeplinire.

Atunci cînd pășim la îndeplinirea îndatoririlor de părinți în puterea lui Dumnezeu, cu hotărîrea fermă de a nu slăbi eforturile, să nu părăsim postul datoriei noastre pînă cînd cei pe care ni i-a dat Dumnezeu nu ajung caractere adevărate cu o teameinică și sănătoasă educație, cu o desăvîrșită pregătire pentru viață. Să nu uităm că nu vom atinge niciodată un standard mai înalt decît acela pe care ni l-am propus. De aceea, sîntem invitați a ne propune un standard cît mai înalt, și apoi pas cu pas, chiar cu eforturi chinătoare, cu sacrificii și renunțare de sine, să urcăm toată scara progresului. Nimic n-ar trebui să ne împiedice a realiza pregătirea noastră pentru a fi, noi și copiii noștri, așa cum Dumnezeu dorește să fim. Atunci cînd vom face tot ceea ce stă în puterea noastră pentru atingerea acestui deziderat, Dumnezeu va privi cu aprobare asupra noastră. El știe că facem tot ceea ce putem noi mai bine și atunci El ne va da mai multă putere. El însuși va face ceea ce noi, ca părinți, nu putem face.

Iubirea, cere să ne luăm timp, nu numai pentru folosul nostru ci și pentru binele și prosperitatea familiei noastre, și a celor din jurul nostru.

În fiecare ramură a lucrării lui Dumnezeu, este nevoie de credincioși, bărbați și femei, care să aibă simpatie față de nevoile apropiatului, dar „această simpatie este rară“. Avem nevoie de mai multă simpatie care să se asemene celei a Domnului Hristos pentru noi: nu o simpatie față de acela care ni se par nouă că sînt fără scăderi, ci o simpatie față de cei care au mare nevoie de ea, față de cei care, adesea sînt copleșiți de înfrîngeri, păcătînd și pocîindu-se, ispitîți și descurajați, noi trebuie să ne asemănăm marelui nostru Mare Preot din Sanctuarul creștin, care a simțit împreună cu noi, a trecut pe unde trecem noi, și de aceea poate fi un Mare Preot iubitor.

Se spune că un soț și o soție mergeau cu mașina pe un drum ce cobora o pantă cam periculoasă. La un pasaj mai dificil soția s-a speriat și s-a prins de volan. Soțul înțelegînd situația a lăsat volanul din mînă, lăsînd-o pe soția sa să conducă volanul. Dar ea îi strigă: „O, nu mă lăsa singură la volan“. Atunci soțul îi spuse: „Draga mea, doulă persoane nu pot conduce, în același

timp, o mașină. Ori eu, ori tu trebuie să rămînem la volan". Înțelegînd situația, ea cedă volanul soțului ei.

Cam în același fel este și în viața noastră spirituală. Dragostea pe care o avem față de Dumnezeu, ne determină să încredințăm volanul vieții noastre lui Dumnezeu. În acest caz, noi trebuie să-I îngăduim să facă în totul acest lucru. Ori El, ori firescul nostru își vor spune Cuvîntul. Dar și Unul și altul nu pot conduce în același timp „roata vieții” așa cum spune Iacob. (Iacob 3,6). De fapt acest lucru dorea să-L spună și Mintuitorul atunci cînd declara: „Nimeni nu poate sluji la doi stăpîni”. (Mat. 6,24). El ne dă însă asigurarea că „sub brațele Lui cele veșnice este un loc de scăpare”. (Deut. 33,27).

Am citit despre un pastor care obișnuia să vină cu foarte mult timp înainte la adunare și să privească pe credincioșii Comunității sale venind la locul de închinare. Uitîndu-se la fiecare în parte, el își amintea de situația familiară a fiecăruia, pe care îl cunoștea bine. Și astfel, mai înainte ca el să înceapă serviciul divin, avea proaspăt în mintea și sufletul său nu numai înfățișarea, dar și problemele spirituale ale vieții lor. Toți aceștia veneau cu problemele lor, să se închine lui Dumnezeu și urmau să întoneze frumoasa cântare „Sigur la Domnu-n brațe”, exprimînd totala lor încredere în conducerea divină.

Da, dragostea este mulțumirea ce se revărsă dintr-o inimă recunoscătoare față de Bunătatea lui Dumnezeu. Această dragoste recunoaște razele de lumină, preferîndu-le întunericului. Ea este gata să cînte în miez de noapte și în împrejurări dificile (Fapte 16,25).

Un gând să ne rămînă statornic și cercetător în această Săptămîna de Rugăciune. Este viața mea un exemplu de muncă cinstită și perseverență? Este viața mea spirituală un exemplu pentru cei din familia mea? Cercetarea Cuvîntului vieții și prezența mea la serviciile divine sînt pe măsura mărturisirii mele? Începem noi ziua Domnului cu toții în jurul Cuvîntului Său și în spiritul Cuvîntului evanghelistului Vechiului Testament Isaia care spune: „Dacă îți vei opri piciorul în ziua Sabatului, ca să nu-ți faci gusturile tale în ziua Mea cea sfîntă; dacă Sabatul va fi desfătarea ta, ca să sfințești pe Domnul, slăvindu-L, și dacă-l vei cinști, neurmînd căile tale, neîndeletnicindu-te cu treburile tale și nedîndu-te la flecării”. (Is. 58,13).

Da, dragostea este un exemplu viu, asemenea apostolilor Domnului și noi sîntem „o priveștiște pentru lume, înger și oameni”. (1 Cor. 4,9).

Viața și alergarea noastră trebuie să cunoască strădania acțiunii de a ne asemăna în totul Mintuitorului nostru.

Campania de recoltare se pregătește iarna. Atunci se repară agregatele și se pun la punct toate deta-

liile legate de mașinile necesare atunci. În timpul culesului nu este timp pentru aceasta. Ba mai mult, ar însemna pierderea recoltei, dacă ea nu este strînsă la timp și în condiții optime.

Se poate spune și în problemele vieții noastre spirituale, că acum este timpul pregătirii noastre. Un timp bine folosit pentru acest scop, este un timp cîștigat pentru viața noastră spirituală. Cei trei îngerii din Descoperirile lui Ioan zboară cu mare viteză pe calea împlinirii lucrării la care au fost chemați.

Inspirația divină ne spune că Satan dă dispoziții speciale îngerilor lui de a lucra de așa manieră, ca cei ce sînt „adormiți” sau „încropiți” să rămînă mai departe în această stare și atunci „ei pot să mărturi-

sească ce vor”. Astfel, prin viața și preocupările lor, prin vorbirea și idolii cărora li se închină, ei nu vor fi exemple vii ale adevărului ce-l mărturisesc, ci din contră!

Da, noi sîntem în centrul iubirii divine și „bunătatea lui Dumnezeu ne indeamnă la pocăință”. (Rom. 2,4). Solia aceasta să cerceteze inimile noastre și să le aducă într-o deplină armonie cu Dumnezeu.

„Și aceasta cu atît mai mult, cu cît știți în ce împrejurări ne aflăm: este ceasul să vă treziți în sfîrșit din somn; căci acum mintuirea este mai aproape de noi decît atunci cînd am crezut. Noaptea aproape a trecut, se apropie ziua. Să ne dezbrăcăm dar de faptele întunericului, și să ne îmbrăcăm cu „faptele luminii” (Rom. 13,11. 12).

CREDINȚA, NĂDEJDEA ȘI DRAGOSTEA

„Acum dar rămîn aceste trei: credința, nădejdea și dragostea; dar cea mai mare dintre ele este dragostea”. (1 Cor. 13,13)

In experiența creștină, credința, și dragostea ocupă un loc de seamă, important. Dar mult mai proeminentă este dragostea. De ce acest lucru? Ce tip de experiență se cuprinde oare în expresia aceasta de „dragoste”?

Răspunsul la aceste întrebări îl găsim în prima epistolă a apostolului Pavel, către Corinteni, cap. 13. Lumea creștină este foarte datoare să aducă mulțumire apostolului Pavel pentru adevărul său tratat despre dragoste, pe care-l găsim în acest capitol.

Din momentul compunerii acestei capodopere cu privire la dragoste, nici un creștin nu mai poate invoca vreo scuză pentru înțelegerea greșită a dragostei sau pentru nereușita manifestării ei în viața lui. Dacă el dorește să cunoască cum stă în ceea ce privește această manifestare a dragostei, tot ceea ce are de făcut este numai să privească în oglinda capitolului 13 din 1 Corinteni. Orice lipsă, oricît ar fi de mică devine repede dureros de vizibilă.

Acest capitol al dragostei poate forma foarte bine subiectul și baza cuvîntului Scripturii pentru Săptămîna de Rugăciune din acest an și pe măsură ce acest adevăr este restudiat și prin harul lui Dumnezeu aplicat în viața noastră, va lucra mari transformări în viața noastră,

a familiilor noastre și a Comunităților noastre.

De unde să începem studiul psalmului lui Pavel cu privire la dragoste? Să analizăm mai întîi contextul lui. Care este motivul prezenței lui în epistola către Corinteni?

Apostolul Pavel scrie această scrisoare Corintenilor, cu scopul de a corecta anumite greșeli, concepții greșite, care începuseră să devină o plagă pentru tînăra Comunitate. Printre altele, credincioșii din Corint erau foarte zeloși în ceea ce privește manifestarea exterioară a privilegiului. Erau mai zeloși decît în observarea ei în viața lăuntrică a credincioșilor. Ei excelau în mod deosebit în darurile miraculoase ale Duhului Sfînt, care erau în mod deosebit evidente în Comunitatea lor. „Așa că nu duceți lipsă de nici un fel de dar, în așteptarea arătării Domnului nostru Isus Hristos (cap. 1,7), ne informează apostolul Pavel.

Fiecărui membru al Comunității i-a fost dat darul minunilor (Cap. 12,7). Dar în loc de a folosi bine aceste daruri spirituale, unii dintre credincioșii din Corint le foloseau pentru a face paradă de acest dar și pentru înălțarea eului.

N-ar trebui să fim prea categorici cu acești creștini deoarece ei erau noi în credință. De fapt atunci cînd au fost convertiți, creștinismul nu

avea decît o vechime de 20 de ani. Ei nu aveau multe din avantajele pe care le avem noi astăzi. Cărțile Noului Testament abia începuseră să fie scrise, iar copile manuscriselor Vechiului Testament erau foarte rare și scumpe. Nu este deci o mirare că frații din Corint aveau scăderi; dar, un lucru interesant, tocmai aceste scăderi din viața lor spirituală a prilejuit lui Pavel ocazia de a da bisericii capodopera sa în legătură cu dragostea.

Această odă a lui despre locul iubirii în viața creștinului, este așezată între tratatele destul de ample a problemei harismatice, a darurilor Duhului Sfînt din cap. 12 și continuarea acestui subiect din cap. 14. Comunitatea din Corint făcea din aceste daruri un scop în sine. Toate începeau și se terminau aici. Ei erau mindri de darurile lor și au mers pînă acolo încît au făcut o ierarhizare a darurilor Duhului Sfînt, unele înălțîndu-le mai presus de altele, deși erau toate daruri ale aceluiași Duh, slujind aceluiași scop. Apostolul Pavel le-a subliniat faptul că acest lucru este o greșeală. Deși darurile Duhului Sfînt erau importante și era numai normal ca să dorească „după darurile cele mai bune” (Cap. 12,31), aceste daruri cu care ei ajunseseră a se mindri, erau secundare atunci cînd erau comparate cu dragostea. Căci fără iubire, arăta Pavel, „profeția”, „cunoașterea”, „credința”, toate sînt fără sens, „o aramă sunătoare”. Aceste daruri slujesc unor nevoi temporale, și într-o zi vor dispărea, pentru că ajungînd la desăvîșire, experiența păcatului consumată, și planul de mintuire încheiat, nu va mai fi nevoie de ele. Dar dragostea, va rămîne veșnic, căci Dumnezeu este veșnic. Numai cei care manifestă o asemenea dragoste, vor fi mințuiți.

De aceea, în această Săptămînă de Rugăciune să ne analizăm viața credinței și slujirii noastre în lumina adevărilor cuprinse în capitolul 13 din epistola iniția a apostolului Pavel adresată bisericii din Corint. Dacă viața și lucrarea credinței și slujirii noastre este numai formală, un rol pe care-l jucăm pe scena vieții, fără dragoste, atunci ar trebui să ajungem a avea și a manifesta în viața noastră această esențială latură a caracterului divin și care definește chiar pe Dumnezeu — dragostea.

Dragostea — tema centrală a Bibliei. Tema iubirii este asemenea unui fir de aur pe care îl găsim în întreaga Scriptură. Apostolul Ioan denumit prin excelență și apostolul iubirii definește dragostea atunci cînd spune: „DUMNEZEU ESTE DRAGOSTE”. (1 Ioan 4,8 u.p.).

Cu alte cuvinte dacă dorim să știm ce anume este dragostea, care pornește de sus, de la Dumnezeu dragostea creștină, atunci trebuie să privim la Dumnezeu. Caracterul Său este dragoste. Modul în care El se poartă cu lucrarea minților Sale, este dragoste. Iar dacă și noi la rîndu-ne vom avea aceeași conside-

rație față de aproapele nostru, purtîndu-ne cu el așa cum face Dumnezeu, atunci putem spune că iubim pe aproapele nostru.

Unii dintre noi confundă iubirea divină cu emoțiile, cu sentimentele noastre atît de nestatornice. El gîndesc că a iubi pe cineva înseamnă a încerca aceleași sentimente pe care le avem față de soție sau soț, față de membrii familiei noastre. Iubirea divină este ceva care poate și trebuie să fie îndreptată către oricine are nevoie de ea, chiar către aproapele nostru care nu ne este

simpatice. Căci această iubire nu este reglată de sentimente. Iubirea divină este „un principiu înalt și sfînt cu totul deosebită în caracter de aceea ce se naște prin impulsune dar moare de îndată ce este încercată greu”. Este adevărat că dragostea față de anumite persoane, trezește o stare emoțională. Dar motivul pentru care sînt prezente aceste stări emoționale este acela că persoana în cauză răspunde cu aceleași sentimente.

Dar iubirea divină se extinde la toți fiii lui Adam, indiferent dacă aceștia răspund sau nu la fel. Ea este însăși tipul iubirii pe care Dumnezeu a demonstrat-o, a manifestat-o față de noi. „Căci atît de mult a iubit Dumnezeu lumea” (Ioan 3, 16). El a iubit chiar pe cei ce i-au fost vrăjmași, rugîndu-Se Tatălui în favoarea lor: „Tată, iartă-i... căci nu știu ce fac”. (Luca 23, 34).

Acesta este felul iubirii pe care și noi trebuie s-o avem. Și noi trebuie să manifestăm dragostea noastră față de toți, chiar și față de aceia care nu ne simpatizează, sau... pe care n-am ajuns să-i simpatizăm. Insuși Domnul Hristos ne-a invitat prin Cuvîntul și exemplul Său să facem astfel (Mat. 5,44). Să iubim deci și noi așa cum a iubit și iubește El. Ascultarea față de invitația și porunca Domnului (1 Ioan 4,7—10) ar fi imposibilă, dacă creștinii n-ar avea aceleași simțămînte

față de vrăjmașii lor, cum au față de prietenii lor.

Ceea ce cere Dumnezeu de la noi este faptul că cei ce mărturisesc a fi urmași și ucenici ai Săi, slujitori ai Săi, să trateze pe cei ce nu-i agreiază, așa cum a tratat Dumnezeu pe cei care l-au fost vrăjmași și au răstignit pe Fiul Său. Despre principiul de imparțialitate al dumnezeirii, Domnul Hristos spunea:

„Ca să fiți fii ai Tatălui vostru care este în ceruri. Căci El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni, și dă ploaie peste cei drepecți și peste cei nedrepecți.” (Mat. 5,45).

Atunci cînd ajungem a ne da seama că a iubi pe aproapele nostru înseamnă a-l trata așa cum îl tratează Dumnezeu, numai atunci dragostea ajunge a fi înțeleasă și posibilă.

Atunci cînd privim la Legea lui Dumnezeu, ajungem să avem o interesantă definiție. În activitatea noastră de propovăduire a cuvîntului evangheliei noi slujitorii adesea nu subliniem îndeajuns, aspectul real al iubirii în Legea lui Dumnezeu, tunci cînd ne ocupăm cu prezentarea ei. Ca rezultat al acestui fapt unii dintre noi au tras concluzia că iubirea este în opoziție cu Legea, și că în timp ce iubirea este caldă și dinamică, Legea este rece și rigidă. Acest fapt este regretabil. Legea nu trebuie să fie prezentată în mod negativ și legalist, ca un sistem ce cuprinde numai „să faci aceasta”, ci s-o prezentăm în mod pozitiv ca o expresie a caracterului lui Dumnezeu, căci DUMNEZEU... ESTE IUBIRE. Astfel, a manifesta un asemenea tip de iubire, înseamnă a implini Legea, iar implinirea Legii înseamnă iubire.

Putem spune deci că în Lege, noi avem o nouă definiție a dragostei. În concluzie, Legea ne-ar spune:

„Fiți asemenea lui Dumnezeu”. Cu cit ar fi mai eficientă predicarea Legii dacă am prezenta-o ca fiind... iubire? Domnul Hristos concretizînd învățăturile Vechiului Testament în două mari comandamente ne spune: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeu tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, și cu tot cugetul tău... Iar a doua, asemenea ei, este: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.” (Mat. 22,37,39). Și apoi, adaugă: „În aceste două porunci se cuprinde toată Legea și Proorocii.” (vers. 40).

Astfel, dragostea despre care ne vorbește Domnul Hristos și apostolii Pavel și Ioan este cu mult mai mult decît niște emoții nedefinite, sau niște forțe tainice care sînt sau nu sînt prezente sau care depind de împrejurări. Iubirea pe care ne-o înfățișează Sf. Scriptură este un principiu care poate fi controlat și dirijat deopotrivă atît către prietenii cît și față de vrăjmași.

Dacă Dumnezeu este dragoste, iar în definiția iubirii pe care Pavel o dă în 1 Cor. 13, am substitui termenul „dragoste” cu „Dumnezeu”,

am obține atunci o declarație egal valabilă care ar suna astfel: Să începem, de exemplu cu versetul 4:

„Dumnezeu este îndelung răbdător, este plin de bunătate; Dumnezeu nu pismuiește; Dumnezeu nu se laudă, nu se umflă de mândrie“. Este desigur adevărat acest lucru: și aceasta la superlativ, la modul desăvârșirii. Dragostea plină de bunătate a lui Dumnezeu este veșnică, deoarece îndelunga Lui răbdare se măsoară cu veacurile.

Și pentru că Tatăl cu Fiul sunt una iar Domnul Hristos a venit ca să descopere pe Tatăl, atunci am putea să citim numele Domnului Isus, oriunde întâlnim expresia de dragoste astfel că versetul cinci îl vom putea citi:

„Domnul Isus nu se poartă necuviincios, nu caută folosul Său, Domnul Isus nu se minie, nu se gândește la rău.“ Ce minunată și fidelă caracterizare a Domnului Isus Hristos, Mintuitorul nostru.

Dar se pare că am ajuns la partea cea mai sensibilă a experimentului nostru. Să înlocuim acum cu propriul nostru nume expresia... dragostea, așa cum este redată în versetele 4-7. Aceasta este de fapt un test crucial. Oare tot ceea ce găsim scris în versetele 4-7 este adevărat, real, dacă am pune acolo numele meu, sau ne-am pune fiecare dintre noi numele noastre? Ar corespunde oare aceasta cu adevărul?

Ion, Gheorghe, Maria, etc. este îndelung răbdător... este plin de bunătate... nu pismuiește... nu se laudă, nu se umflă de mândrie, nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său, nu se minie... nu se gândește la rău, nu se bucură de neleguire, ci se bucură de adevăr, a-coperă totul, crede totul, nădăjduiește totul, suferă totul.“

Dacă cele cuprinse în declarația de mai sus nu sînt reale în dreptul meu, atunci eu și dumneavoastră — avem ceva de făcut. Noi trebuie să procedăm de îndată la corectarea acestei situații. Există un izvor ce a fost deschis „Casei lui David... pentru păcat și necurăție“. (Zah. 13,1). În acest izvor noi trebuie să ne afundăm pentru a fi curățiți. Domnul Isus ne invită să venim la El, dacă, privind în oglinda celor descrise în 1 Cor. 13, aceasta ne înfățișează defectele și scăderile noastre.

Prin credința în Domnul Hristos, orice deficiență de caracter poate fi îndreptată, orice minjitură poate fi curățată, și orice greșală corectată, și tot ceea ce este bun... poate fi dezvoltat.

Nu contează cît de impresionant poate fi raportul servirii noastre creștine, cîte ore dedicăm noi săptămînal pentru activitatea în cadrul bisericii, sau pentru lucrarea personală, dar fără iubirea divină nu sîntem și n-am făcut nimic. Chiar dacă prin activitatea noastră alții pot fi ajutați, toată strădania și truda nu ne va folosi la nimic, dacă, așa cum a subliniat apostolul Pa-

vel, caracterul nostru nu va fi o reflectare a caracterului Domnului Hristos, a însăși caracterului lui Dumnezeu. Domnul Dumnezeu a luat toate măsurile prin care să se poată infăptui o asemenea transformare, căci Mintuitorul a murit pe crucea Golgoetei pentru ca natura noastră să poată fi schimbată.

În același timp, noi trebuie să uităm faptul că reflectarea chipului lui Dumnezeu și a Domnului Isus este o experiență progresivă a vieții. Noi putem reflecta acest caracter numai în măsura în care cunoaștem ce anume este caracterul. Capitolul 13 din 1 Corinteni ne dă relații foarte folositoare. Totodată să nu uităm că întreaga Scriptură este o descriere a caracterului lui Dumnezeu.

Deci, pentru a crește în dragoste, noi trebuie să avem zilnic o privire asupra caracterului lui Dumnezeu. Și ca să putem realiza acest deziderat este necesar studiul zilnic al Cuvintului lui Dumnezeu. 1 Cor. 13, acest minunat poem al iubirii, nu constituie de fapt decît numai un început, a cărui profunzime va stimula studiul întregii Scripturi, ca apoi să putem înțelege acest principiu divin sub toate aspectele lui.

Astfel deci, vom putea crește în dragoste, în măsura în care ne vom hrăni prin Cuvîntul Viului Dumnezeu. Și aceasta poate fi una dintre cele mai importante hotărîri pe care s-o luăm în această Săptămînă de Rugăciune. Studiul zilnic al Cuvintului, căutarea de noi revelații ale caracterului lui Dumnezeu, Tatăl nostru, și a Domnului Isus Hristos, Fiul Său ne va conduce să descoperim noi valențe ale caracterului divin pe care să ne străduim a le încorpora în viața și caracterul nostru. Procedînd astfel vom realiza mult mai mult, decît dacă ne-am ruga numai să putem reflecta caracterul și iubirea Sa. Este împlinirea sfatului verificat de timp ce ne îndeamnă a ne ruga și a lucra. Dumnezeu lucrează prin Cuvînt și prin înțelegerea deplină a acestui Cuvînt, cum și prin voința noastră de a efectua transformări, schimbări pozitive în viața și caracterul nostru.

În acest fel, vom progresa continuu pînă cînd, așa cum spune apostolul Pavel în 1 Corinteni 13, „va veni ceea ce este desăvîrșit... Atunci, vom vedea față în față și vom cunoaște deplin, așa cum am fost și eu cunoscut pe deplin“. (v. 10,12)

Facă Bunul Dumnezeu, iubiți frați și stimate surori, ca dragostea lui Dumnezeu să fie izvorul vieții și credinței noastre, ajungînd să iubim, în adevăr pe Domnul Dumnezeu nostru din toată inima noastră, cu tot sufletul nostru și cu tot cugetul nostru, iar pe aproapele nostru ca pe noi înșine. Astfel înțelegînd și împlinind Legea și Proorocii, vom trăi și lucra așa cum a trăit și lucrat Domnul Isus cînd a fost aici pe pămînt, făcînd totul pentru a face pe alții fericiți.

IUBIREA: CHEZĂȘIA ÎMPLINIRII DESĂVÎRȘITE

Dumnezeul iubirii a adus la existență o lume desăvîrșită și a dorit s-o populeze cu ființe desăvîrșite. „Cînd Adam și Eva au ieșit din mina Creatorului lor, ei erau de o statură înaltă și de o simetrie perfectă. Înfașurarea lor purta amprenta sănătății și strălucirea de lumina vieții și a bucuriei“. (P.P.45).

Dumnezeu a populat această lume cu ființe vii, de la elefantul cel mare și pînă la delicatul fluture, de la peștișorul auriu și pînă la marile balene. Totul în natură, de la lucrurile acinsufleteite pînă la tot ceea ce are viață, era desăvîrșit. Cînd tot ceea ce avea viață a fost adus înaintea lui Adam, el le-a pus numele la toate. Toate au fost făcute parte bărbătească și parte femească, „dar, pentru om, nu s-a găsit nici un ajutor“. (Gen. 2,20 u.p.).

În marea Sa iubire și înțelepciune, Dumnezeu a ales ca să implice și pe Adam în crearea unui desăvîrșit tovarăș pentru el. Astfel, Dumnezeu „a trimis un somn adînc“ peste el și dintr-o coastă luată de la el, El a creat pe Eva. Cînd Adam a văzut-o el a exclamat: „Iată în sfîrșit aceea care este os din oasele mele și carne din carnea mea“. (Gen. 2,23). Dumnezeu a declarat că el „vor face un singur trup“ (v. 24), stabilind o lege căreia ne supunem cu toții pînă în ziua de astăzi. Apoi, în ziua a șaptea Dumnezeu și-a terminat lucrarea creației acestui pămînt și în ziua Sabatului S-a odihnit de toată lucrarea Sa, sfințind astfel această zi.

Planul lui Dumnezeu era ca Adam și Eva să trăiască împreună într-o perfectă armonie și bucurie. În fiecare zi el experimentau o nouă dimensiune a iubirii divine. El vedea zilnic pe Creatorul lor față către față și erau învățați de către El cu privire la principiile vieții și tainele iubirii divine. Dumnezeu a spus primilor noștri părinți cum că continua lor fericire depindea de credincioșia lor față de principiile neprihănirii. Referindu-se la universalitatea acestor principii, inspirația divină ne spune: „Legea iubirii fiind temelie guvernării lui Dumnezeu, fericirea tuturor ființelor inteligente depindea de accepțiunea lor totală față de marile principii ale neprihănirii. De la toate ființele in-

teligente create de El, Dumnezeu dorește o slujire din dragoste — slujire ce izvorăște dintr-o apreciere a caracterului Său. El nu găsește nici o plăcere într-o ascultare forțată, din obligație sau teamă. Într-adevăr, El le acordă libertatea voinței, pentru ca ei să-I aducă o slujire voluntară. Atîta timp cît toate ființele inteligente create de El au respectat această legătură a iubirii, a fost o armonie perfectă în tot universul lui Dumnezeu". (Idem. 34,35).

Dar Adam și Eva au dat greș, au căzut atunci cînd au fost puși la probă, atunci cînd ei au fost cercați. Ei nu s-au dovedit a fi ascultători. Pentru ca ei să-I aducă o slujire voluntară, Adam și Eva au fost îndepărtați din Eden, din căminul fericii lor. De aici înainte, munca grea, oboseitoare, necazul și suferința aveau să fie partea lor. De aici înainte, ei nu mai puteau avea o comuniune deschisă, față către față cu Creatorul lor. În cele din urmă, existența lor avea să fie urmată de moarte.

La început, Adam și Eva au căutat să scuze păcatul lor. Apoi văzînd vinovăția purtării lor, ei s-au pocăit profund și Dumnezeu a primit pocăința lor. "Apoi ieșind din Eden, au dus cu ei dincolo de porțile lui făgăduința mîntuirii. Creatorul le-a spus că El își va da propria Sa viață pentru răscumpărarea lor. Familia omenească nu avea să fie despărțită veșnic de Dumnezeu. S-a deschis o cale pentru ei spre a se întoarce la izvoarele iubirii divine.

Adam a crezut în făgăduințele lui Dumnezeu. Mereu și mereu el și fiul lui veneau la porțile grădinii Edenului aducînd acolo jertfele lor și reînnoind legămîntul lor de ascultare. Deși îngerii barau intrarea în grădină, familia lui Adam a avut privilegiul de a privi la căminul inocenței lor. Făcînd astfel, li se amintea mereu de minunata făgăduință a restatornicirii finale a tuturor lucrurilor.

Această făgăduință a restatornicirii tuturor lucrurilor a fost mereu și iarăși repetată de-a lungul veacurilor. Prin patriarhi, profeți și prin apostoli Dumnezeu a vorbit slujitorilor și copiilor Săi. În capitolul 13 din 1 Corinteni, apostolul Pavel vorbește despre acest lucru spunînd: „Acum, vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos; dar atunci, vom vedea față în față. Acum, cunosc în parte; dar atunci, voi cunoaște deplin, așa cum am fost și eu cunoscut pe deplin". (1 Cor. 13,12). Această făgăduință este deosebit de prețioasă pentru cei credincioși. Dumnezeu a făgăduit că vom putea vedea iarăși pe Creator față către față, că starea de fericire edenică va fi iarăși restatornicită.

Domnul Hristos a ratificat această făgăduință a mîntuirii și restatornicirii lucrurilor, făgăduință făcută lui

Adam și Eva în Eden. El a părăsit cerurile, a luat asupra Sa natura trupului nostru omenească, a fost un om al durerilor, a trecut prin încercări și ispite care sînt de fapt partea noastră a celor muritori, dar a trăit o viață fără de păcat, a murit și a înviat pentru ca noi să putem fi scotociți neprihăniți. Domnul Hristos, a venit să nimicească puterile lui Satan, să aducă mîntuire celor ce cred și de asemenea să reabiliteze caracterul lui Dumnezeu în fața întregului univers.

Domnul Isus a ales să se nască într-o familie omenească ca un copil, un prunc în leslea din Betlem. Cunoaștem prea puțin despre viața lui de copil trăită în Nazaret, dar puținul pe care îl cunoaștem, este încurajator. El a fost un copil bun, ascultător, față de părinții Săi omenești, un copil al lui Dumnezeu blind, politicoș și cunoscător al Cuvîntului lui Dumnezeu.

„Minunat în semnificația lui este scurtul raport al vieții copilăriei Sale: „Iar Pruncul creștea și se întărea; era plin de înțelepciune și harul lui Dumnezeu era peste El". (Luca 2,40). În lumina mării Tatălui Său, „Isus creștea în înțelepciune, în statură și era tot mai plăcut înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor". (Luca 2,52). „Domnul Isus este exemplul nostru... Dar tocmai în viața de familie El este model pentru noi toți, tineri și bătrîni". (H.L.L. 50).

În tot timpul vieții Sale El a fost alături de Tatăl Său ceresc. În compasiunea și iubirea Sa față de contemporanii Săi, El le-a alinat suferințele, demonstrînd astfel că adevărata religie nu constă din egoism, ci din iubire, o iubire ce nu caută folosul său, ci care se jertfește. Datorită insistenței Sale principiale cu privire la un „așa zice Domnul", sau „stă scris", El S-a găsit adesea în conflict cu Fariseii și cărturarii timpului Său. Dar întreaga Sa viață a fost călăuzită de credincioșie și de un profund simțămînt de iubire față de Tatăl Său ceresc.

De aceea Domnul Hristos este exemplul nostru al tuturor. A trăi așa cum a trăit El, a lucra așa cum a lucrat El, a avea gîndul pe care L-a avut El și a vorbi Cuvintele Lui, aceasta este calea unei reale experiențe creștine.

Mîntuitorul nostru a trecut și El prin dificultăți și împotriviri. Urmasii lui Adam s-au îndepărtat de Cuvîntul Său, și Domnul Hristos a putea sancționa ca fiind valabilă, nici una din acțiunile celui pe care l-a înfrînt în ceruri și la Golgota, nici una din subtilele acțiuni ale lui Satan. În bunătatea Sa copleșitoare, El ne-a dat un exemplu de completă ascultare de Dumnezeu.

Domnul Hristos a fost Mesia, împlinirea făgăduinței divine. Viața Domnului Isus a fost în totalitatea ei un exemplu de zilnică viețuire creștină. Noi trebuie să studiem viața Sa și să trăim și noi așa cum a trăit El. Făcînd astfel, viața noastră va fi binecuvîntată și fericită. Va mai trebui să facem față ispitelor și să rezolvăm probleme, dar prezența activă și binecuvîntată a Domnului Hristos în inimile noastre ne va da biruință asupra păcatului.

„Stă scris" este răspunsul pe care trebuie să-l dăm oricărei probleme de comportament moral. Cînd sîntem confrunțați cu probleme de comportament creștin, de căsătorie, de viață de cămin, în creșterea copiilor, atunci ca oameni ai credinței vom găsi în Cuvîntul lui Dumnezeu cheia rezolvării lor.

Trebuie să admitem că și după ce am studiat Cuvîntul lui Dumnezeu, unele probleme ale vieții vor rămîne fără un răspuns satisfăcător. Dar Planul de Mîntuire este destul de clar, așa că nimeni nu va putea greși în această privință. Cînd Toma, ucenicul Domnului a întrebat, oarecum descumpănit: „Doamne... nu știm unde Te duci"... și „Cum putem să știm calea într-acolo?" Domnul Isus i-a răspuns: „Eu sînt calea, adevărul și viața". (Ioan. 14,5,6). Viața Sa este în adevăr exemplul și modelul nostru.

Atunci cînd apostolul Pavel spune: „Acum, vedem ca într-o oglindă... dar atunci, vom vedea față în față". (1 Cor. 13,12), el se referă la timpul din Planul de Mîntuire, cînd toate lucrurile vor fi readuse la starea lor inițială, edenică. Speranța aceasta a încălzit și vitalizat inimile a generații de creștini, atunci cînd au privit spre momentul acela cînd să vadă față în față pe Creatorul lor. Vorbind despre acest moment inspirația divină spune: „Cînd mîntuitorii li se spune bun venit în cetatea lui Dumnezeu, răsună în văzduh un puternic strigăt de bucurie și de adorare. Cei doi Adami urmează să se întînească acum. Fiul lui Dumnezeu stă cu brațele deschise, ca să primească pe tatăl neamului nostru, — pe cel pe care l-a creat El cu mina Sa, dar care a păcătuit împotriva Creatorului său, și pentru al cărui păcat semnele răstignirii se văd pe corpul Mîntuitorului. Cînd Adam vede urmele crudelor piroane, el nu cade la pieptul Domnului, ci în umilință se aruncă la picioarele Sale, strigînd: „Vrednic, vrednic este Mielușelul, Care a fost înjunghiat!" Cu o gingașă iubire, Mîntuitorul îi ridică de jos, și îi invită să privească încă o dată asupra căminului său din Edenul din care a fost exilat atît de mult timp". (T-V. 585).

Făgăduința este înfăptuită. Urmării răscumpărați ai lui Adam au parcurs distanța, în timp, de la Eden, la Eden. Iubirea este astfel desăvârșită în substanța ei fiind și cheazășia împlinirii desăvârșite. Domnul Hristos vede rezultatul jertfei Sale și bucuria umple ființa Sa.

În această ambianță din care păcatul este pentru todeauna îndepărtat, viața mintuitorilor își capătă valoarea ei cu valențe veșnice. Ceea ce s-a început în experiența mintuitorilor, se va continua în veșnicie. „Acolo, minți nemuritoare vor contempla cu nespuse de mare și crescândă bucurie minunile puterii creatoare și tainele minunate ale iubirii, care ne-a mintuit. Acolo nu va mai fi nici un vrăjmas crud și vicelan, care să-i ispitească și să-i amăgească a uita pe Dumnezeu. Acolo fiecare facultate a celui mintuit va fi dezvoltată pînă la maxim, și fiecare capacitate sporită pînă la desăvârșire. Dobîndirea cunoștințelor acolo nu va mai obosi mințile și nu va mai slei energiile lor. Acolo cele mai mari preocupări vor fi duse mereu înainte spre progres, cele mai grandioase aspirații vor fi atinse și cele mai înalte ambiții sfinte realizate; și totuși, se vor prezenta mereu noi înălțimi de atins, noi minuni de admirat, noi adevăruri de înțeles, noi obiective care să atragă puterile minții, sufletului și corpului”. (Idem, 612).

Făgăduința și invitația este adresată tuturor, pentru că: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică”. (Ioan 3,16). De aceea Mintuitorul spunea: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră, și învățați de la Mine, căci Eu sînt blînd și smerit cu inima: și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre”. (Mat. 11,28,29). Descriind împlinirea acestei făgăduințe inspirația divină ne prezintă următorul tablou: „Marea controversă între bine și rău s-a încheiat. Păcatul... a fost înlăturat din universul lui Dumnezeu și totul este curat. Un singur puls de armonie și bucurie se simte prin întreaga creațiune. De la Domnul, Creatorul a toate, curge viața, lumina și fericire prin toate spațiile nemărginite ale macrocosmosului înfinit. De la atomul cel mic și pînă la uriașa creațiune a lucrurilor din univers, toate, însuflețite și neînsuflețite, în deplina lor frumusețe și bucurie ne mai umbrăie acum de nimic, toate declară că Dumnezeu este iubire”. (Idem, 613).

DRAGOSTEA... SUPPORTĂ TOTUL

Dragostea... „acoperă totul, crede de totul, îndălduște totul suferă totul. Dragostea nu va pleri niciodată... Proorocțiile se vor sfîrși; limbile vor înceta; cunoștința va avea sfîrșit”. (1 Cor. 13, 7, 8).

Da... iubirea este forța ce nu cunoaște bariere. Este sămînța plîpîndă care odată răsărind la viață, poate disloca granitul. Suferința, necazul se pulverizează, se topesc atunci cînd iubirea este prezentă. Lipsa de înțelegere, de umanism, de omenie, este marele păcat al lumii contemporane. De aici necesitatea redimensionării importanței sau rolului iubirii în viața noastră.

Dar să căutăm a găsi un răspuns întrebării ce se ridică adesea. De ce și de unde atîta suferință. Care-i este originea? Răspunsul Sfintei Scripturi la aceste întrebări este simplu și anume, că originea suferinței este în cel rău, în care își are originea păcatul care a rezultat în necazuri și suferinți. Dumnezeu care este iubire, nu poate fi autorul păcatului, al suferinței și al morții. Cel rău, Satan, ar fi foarte fericit dacă copiii lui Dumnezeu L-ar considera pe Acesta autorul necazurilor și suferințelor lor. Cînd unele calamități au loc, cum ar fi, cutremure, inundații, foc, boală sau vreun accident teribil, mulți sînt înclinați a spune: „... iată, aceasta este lucrarea lui Dumnezeu!” Nu arareori acestea sînt socotite acte ale lui Dumnezeu, și considerate ca atare. Dar, în adevăr sînt oare acestea acte ale lui Dumnezeu? Este oare menirea lui Dumnezeu de a aduce dezastrul și moartea asupra celor creați de El să fie fericiți? Este oare Acesta Dumnezeu? Răspunsul la toate aceste probleme este un categoric — NU! Cel rău, Satan, și nu Dumnezeu „care a iubit atât de mult lumea că a dat”... este autorul acestor lucruri care afectează omenirea.

Lucifer, a fost cîndva o ființă cerească, majestuoasă, frumoasă, atractivă. Dar păcatul, acest lucru tainic, a luat ființă în inima sa. Păcatul, nu poate fi explicat, nu poate fi justificat. A căuta să-i dăm o explicație, ar însemna să-l scuzăm și în universul lui Dumnezeu nu există nici o scuză pentru păcat. Nemulțumit fiind de poziția pe care o ocupa în ierarhia cerului, și anume imediat după Domnul Hristos, acesta s-a răsculat împotriva orînduirii divine, împotriva ordinii cerului, împotriva lui Dumnezeu.

De ce oare nu l-a nimicît Dumnezeu de îndată ce el — Satan — a început a semăna sămînța neascultării și a răzvrătirii împotriva lui Dumnezeu? Desigur, s-ar părea că am fi fost scutiți de toate necazurile, de suferință și moarte, dacă Satan ar fi fost nimicît imediat.

Am putea sugera trei motive pentru care Dumnezeu n-a considerat de bine a nimicît imediat pe Satan.

1. Minciunile pe care Satan le rostea în mare taină în urechile ingerilor erau foarte atractive și interesante, așa încît o treime din oștile îngerești le-au dat crezare. De aceea Dumnezeu trebuia să îngăduie ca trecerea timpului să demonstreze că cele spuse de Satan erau false.

2. Dacă Dumnezeu nimicea răul imediat, atunci frica, temerea aveau să devină baza legii și a ordinii. Ființele necăzute ar fi considerat acest lucru ca un act de răzbunare din partea lui Dumnezeu și atunci acestea l s-ar fi închinat din frică.

3. Dumnezeu nu poate accepta decît o închinare ce pornește din inimă, o închinare din iubire. Cel rău poate minți, poate reprezenta greșit caracterul lui Dumnezeu, dar Dumnezeu este adevăr și credincioșie. El trebuie să îngăduie ca timpul să demonstreze ființelor necăzute în păcat că Satan a fost și este greșit.

Datorită faptului că o treime dintre ingeri au acceptat minciuna celui rău, acesta împreună cu ei, au fost îndepărtați din cer. Ei au făcut

ca Adam și Eva să cadă în păcat prin neascultare și păcatul a adus cu el toate necazurile și suferințele. Deci Satan și nu Dumnezeu care este iubire, trebuie să fie făcut răspunzător pentru toate necazurile, pentru suferință și moarte. Dar toate acestea nu trebuie să ne descurajeze. Dincolo de norul cel întunecos este speranță. Păcatul va ajunge să fie nimic din universul lui Dumnezeu. Aici este izvorul optimismului creștin. Este adevărat că nimeni nu știe viitorul, dar tot atât de adevărat este faptul că în mințile Lui stă viitorul. Cuvântul inspirat ne spune că: „Niciodată Dumnezeu nu conduce pe poporul Său altfel de cum ar alege el să fie condus dacă ar putea cunoaște sfârșitul lucrurilor... de la începutul lor, și dacă ar discerne slava scopului pe care el îl implinesc ca conlucrători cu El”. (H.L.L. 224.225)

De fapt Romani 8,28, nu ne spune că toate lucrurile sint bune, ci spune că „toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu”. Dumnezeu este chimistul divin care poate scoate binele din... ceea ce este rău. El poate transforma împrejurările neprielnice ale vieții în mijloace ale harului divin. El poate transforma înfringerile în biruinți. El poate lua cele mai întunecate părți ale vieții noastre de credință și să le transforme în „Sfânta Sfintelor”. Dumnezeu este Cel care poate schimba naufragiul copiilor Săi în imnuri de laudă.

Niciodată și nimic n-ar trebui să ne facă a ne îndoi de dragostea lui Dumnezeu. Domnul Hristos a venit să ne demonstreze că cerul iubeste pe fiecare păcătos în parte. Pe mine și pe fiecare dintre dumneavoastră. Dacă numai un singur păcătos ar fi fost pe pământ, Domnul Hristos și-ar fi dat viața ca preț de răscumpărare chiar și pentru mintuirea aceluia singur păcătos.

Gîndul realității dragostei lui Dumnezeu față de noi, trebuie să devină piatra de temelie a credinței noastre.

Cînd vom ajunge ca dragostea lui Dumnezeu să inunde ființa și viața noastră, atunci ea se va manifesta în toate acțiunile vieții noastre. Vom avea atunci iubire pentru oricine este aproapele și fratele nostru. Vom iubi atunci pe frații și surorile noastre nu pentru ceea ce putem lua de la ei, ci pentru ceea ce putem împărți cu ei. Pentru că Dumnezeu ne-a iubit, iar dragostea noastră pentru Dumnezeu va face ca aproapele meu să fie foarte prețios pentru mine.

În jurul nostru este mare nevoie de iubire. În familiile noastre și în Comunitățile noastre este nevoie de iubirea Domnului Hristos și atunci nu vom mai fi martori la manifestarea urii, prejudcărilor, certurilor, neînțelegerilor de tot felul între noi. Numai cînd acest ideal se va realiza, atunci, în adevăr se va cunoaște că sîntem fii ai lui Dumnezeu, și că Dumnezeu este dragoste.

Dacă dorim să fim mințuiți atunci să nu uităm că dragostea nădăjduiește totul, suferă totul. Credincioșia noastră față de Dumnezeu cere acest lucru din partea noastră. Cînd sîntem ispițiți a ceda și a da friu minții, urii, certurilor de cuvinte, minciunii și întregii game a păcatului în viața noastră, dragostea pe care o mărturisim că o avem față de Dumnezeu, să ne determine a nu ceda, căci dragostea nădăjduiește totul, suferă sau îndură, rezistă în totul. Atunci vom vedea în cei din jurul nostru perfecțiunea reflectării chipului și caracterului Domnului Hristos, și vom continua să-i iubim, chiar cînd s-ar putea ca unii dintre ei să nu ne răspundă în același fel.

Exemplul pe care Sfînta Scriptură ni-l dă, exemplul bătrînului patriarh Iov, ne va ajuta să înțelegem mai bine atît problema suferinței, cît și a realității dragostei lui Dumnezeu. Cunoaștem împrejurările și situațiile prin care a trecut acest bărbat al lui Dumnezeu. Iov era un bărbat vrednic, cinstit, muncitor. Deodată, printr-o serie de nenorociri aduse asupra lui de cel rău, de Satana, Iov a ajuns sărac și bolnav. Soția sa, care pînă aici i-a fost un tovarăș credincios, n-a mai putut suporta și într-o zi i-a spus, văzîndu-i corpul măcinat de suferință: „Iov, de ce nu blestemi pe Dumnezeu și să mori?” Pentru unii aceasta ar fi fost ultima lovitură. Dar nu aceasta a fost poziția lui Iov.

Dragostea nădăjduiește totul, suferă, îndură sau suportă totul. Acelaș Dumnezeu care i-a dat sănătate, mijloace materiale, putea — dacă Acesta considera de bine — să-i redea sănătatea și mijloacele materiale ce-i fuseseră luate. Și pînă la urmă, dragostea a biruit. În adevăr, dragostea rămîne chiar atunci cînd nu înțelegem rostul tuturor împrejurărilor. Deși nu este o cale ușoară, este totuși calea unei credințe totale în Dumnezeu și a unei iubiri neîmpărțite pentru Dumnezeu mintuirii noastre.

Totuși, cel mai mare exemplu al dragostei ce nădăjduiește totul și suferă totul, este Domnul Hristos. Ceea ce a dorit să exemplifice Mintuitorul în viața Sa, a fost faptul că Dumnezeu este dragoste și că suferința, necazul, moartea, toate sînt acțiunile lui Satan. În grădina Ghetsemani, cînd Domnul Hristos trecea prin teribile agonii a crucii, avînd asupra Lui povara păcatelor lumii întregi, El strigă în agonie Sa: „Tată, dacă este cu putință depărtează de la Mine paharul acesta”. (Mat. 26,39). De drept, Domnul Hristos nu trebuia să moară. În El nu era nici un păcat. El nu trebuia să treacă agonie și teama crucificării. Era posibil ca paharul să fie „depărțat” de El. Într-un cuvînt, El ar fi putut să se înapoieze la Tatăl fără să mai plătească prețul răscumpărării noastre cu viața Sa, și să nîncească pe cel ce-L chinuia.

Dar Domnul Hristos a venit să demonstreze că dragostea nădăjduiește totul, suferă, îndură totul, chiar dacă „la ai Săi a venit și ai Săi nu L-au primit”. Dragostea Sa față de păcătoși n-a încetat niciodată. Din momentul în care Adam, prin neascultare s-a depărțat de Dumnezeu și pînă în prezent, Dumnezeu n-a încetat să-i iubească, iar Fiul lui Dumnezeu a venit să dovedească acest fapt.

De aceea Domnul Hristos a urcat Calvarul, bătut, batjocorit și purtînd o coroană de spini pe cap. De aceea El S-a supus batjocoririlor celor de la picioarele crucii care-I cereau viața, singele, celor ce rideau de El și-L scuipau. În acele clipe cînd crucea omoritorilor Săi atinsese culmea, Domnul Hristos strigă cu putere: „Tată, iartă-l, căci nu știu ce fac”. (Luca 23 24). De ce a înălțat El Tatălui această rugăciune în împrejurările în care se găsea? Pentru că dragostea Lui pentru ei nădăjduia totul, suferea, îndura totul.

Datorită acestui exemplu al iubirii divine, o iubire de proporții cosmice, eu și fiecare dintre copiii Săi putem avea nădejde în Dumnezeu. Noi avem toată încrederea că dacă îi încredințăm totul, vom putea să experimentăm faptul că Dumnezeu ne va da biruință deplină. Exemplul Domnului Hristos a făcut posibil ca ucenicii Săi să poată trăi și lucra asemenea Învățătorului lor.

Să nu uităm că în strigătul „S-a sfîrșit” pe care Mintuitorul l-a rostit pe Golgota mintuirii noastre, a fost nu recunoașterea unei înfringeri, ci anunțarea biruinței asupra marelui apostat, Satan. Și în dimineața învierii, Domnul Hristos a putut spune: „Eu sînt Cel viu. Am fost mort și iată că sînt viu în veștii vecilor. Eu țin cheile morții și ale Locuinței morților”. (Apoc. 1,18).

Toți cei credincioși, care își pun încrederea în Hristos — în ceea ce privește lupta și biruința lor spirituală, vor fi niște biruitori. Niciodată nu trebuie să ne îndoiem de acest lucru. Niciodată n-ar trebui să abandonăm lupta pentru desăvîrșirea vieții noastre spirituale și a caracterului nostru. Niciodată, n-ar trebui să pierdem încrederea noastră în Dumnezeu. Cu certitudine, va fi privilegiul celor mințuiți de a rosti: „Iată, acesta este Dumnezeu nostru în care aveam încredere că ne va mîntui. Acesta este Domnul, în care ne încredeam, acum să ne veselim, și să ne bucurăm de mintuirea Lui!” (Is. 25,9).

Da, biruința asupra păcatului este posibilă. Mintuirea este lucrarea desăvîrșirii prezente, zilnice. Veșnicia, este suma clipelor prezente în care am fost mai mult decît biruitori în și prin Isus Hristos. De aceea să nu uităm că în noi, dragostea trebuie să ajungă desăvîrșită, crezînd totul, nădăjduind totul, suferînd, suportînd totul, roșind împreună cu apostolul Pavel: „Pot totul prin Hristos care mă întărește”. (Filip. 4,13).

Tot așa să lumineze și lumina voastră

„Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune, și să slăvească pe Tatăl, vostru, care este în ceruri”. Mat. 5, 16.

De la data de cînd se cunoaște istoria omenirii se poate observa că principala străduință a fost după lumină, după cît mai multă lumină.

Ar fi interesant de făcut un istoric al luminii și am vedea că, pornind de la primele licăriri ale scintei și focului trecînd la luminarea locuinței cu opașul și lampa de petrol, am ajuns în zilele noastre să folosim cea mai clară lumină.

Însă odată cu lumina fizică omnirea a ajuns tot pe aceeași cale la lumina înțelepciunii, a minții, a cunoașterii tot mai depline, împingînd tot mai departe întunericul și vâlul ignoranței.

Același lucru se poate spune și despre lumina spirituală. Și ea a mers crescînd așa cum declară Cartea Sfîntă în Prov. 4,18: „Dar cărarea celor neprihăniți este ca lumina strălucitoare, a cărei strălucire merge mereu crescînd pînă la miezul zilei”. Cel neprihănit, copilul lui Dumnezeu este un fiu al lumirii, căci lumina cerească strălucește pe calea credinței lui.

Lumina fizică este o binecuvîntare universală, căci soarele luminează pe toți fără deosebire, din orice neam, limbă și popor. În fața razelor luminoase ale soarelui, întunecimea se retrage deoarece puterea ei este înfrîntă.

Domnul Hristos, apreciînd așa cum se cuvine, binefacerea luminii și puterea ei binefăcătoare, a făcut această aplicație: „Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor”.

Nimic nu dorește Hristos atît de mult decît de a avea instrumente prin care să reprezinte lumii spiritul și caracterul Său; El a luat toate măsurile posibile de a transforma pe copiii Săi într-un corp luminat de „Lumina Lumii” și strălucind de slava lui Emanuel. Intenția Sa este ca fiecare creștin să fie înconjurat de o atmosferă spirituală de lumină și de pace.

Lumina mării Sale, caracterul Său trebuie să strălucească în urmașii Săi. În felul acesta ei vor proslăvi pe Dumnezeu luminînd cărarea spre locuința Marelui, spre Cetatea lui Dumnezeu, spre ospățul de la nunta Mielului.

Copiii lui Dumnezeu trebuie să descopere mărirea Sa. În viața și în caracterul lor, trebuie să dovedească ce a făcut harul lui Dumnezeu pentru ei. Lumina soarelui dreptății să strălucească prin fapte bune, prin cuvinte de adevăr și prin acțiuni sfinte.

Însă nimeni nu poate da altora un lucru pe care nu l-a primit mai întîi. Iubirea lui Dumnezeu transmisă nouă fără întrerupere, face pe cel credincios în stare să împărtășească și altora această lumină.

Dacă aceia care pretind a fi urmași ai lui Hristos nu sînt lumina lumii, aceasta se întîmplă din cauză că puterea dătătoare de viață i-a părăsit; dacă nu mai au de dat lumină, înseamnă că nu mai au legătură cu Izvorul de lumină, deoarece viața lui Hristos în suflet, iubirea Sa descoperită în caracter, va face din ei lumina lumii.

Indemnul dat aceluia care poartă numele lui Hristos, este transmis prin proorocul Isaia cînd zice: „Scoală-te și luminează-te! Căci lumina ta vine și slava Domnului răsare peste tine”. Dacă peste duhul vostru a răsărit slava Domnului, dacă ați privit frumusețea Sa neîntrecută între zeci de mii, și pe Acela care este cu totul plăcut; dacă sufletul vostru a ajuns să oglindească în afară prezența slavei Sale, atunci vouă vă este trimis acest cuvînt din partea Mîntuitorului.

Dați lumină și veți primi mai multă lumină, căci Dumnezeu dă lumină numai aceluia care o vor reflecta mai departe și dacă ea este în tine atunci va lumina și pe alții, căci atunci cînd Dumnezeu are de dat o lumină necesară pentru min-

tuirea muritorilor, numai atunci El o va da cu siguranță.

Urmașii lui Hristos trebuie să fie purtători de lumină pe calea spre ceruri. Văzînd faptele lor bune, și alții ajung să mărească pe Tatăl care este în ceruri. Iubirea divină strălucind în inimă, armonia creștină dată pe față în viață, sînt ca o întrezărire a cerului îngăduit celor ce o primesc, ca ei să-și dea seama de frumusețea lui.

În toate timpurile, „Duhul lui Hristos care era în ei”, a făcut din adevărații copii ai lui Dumnezeu lumina contemporanilor lor. Admirăm pe Abraam, prietenul lui Dumnezeu, care a fost chemat din Ur-ul Caldeei să fie purtător de lumină, iar cei din jurul lui văzînd faptele sale au preamărit pe Tatăl care este în ceruri. Ce putem spune despre Iosif, care îndeplinește în țara Egiptului misiunea de purtător de lumină? El a fost ales să dea expresie caracterului lui Hristos în mijlocul unui neam idolatru, prin bunătatea sa, iubirea sa de fiu și prin curăția sa sufletească. De la Daniel și tovarășii lui din Babilon și de la Mardocheu din Persia, raze strălucitoare de lumină au luminat în întunericul de la curțile împăraților. Lumina lor a luminat, iar oamenii văzînd faptele lor bune, au preamărit pe Tatăl care este în ceruri.

Dacă Hristos locuiește în suflet, este cu neputință să ascundem lumina prezenței Sale, manifestată prin atitudine, cuvinte și fapte de amabilitate, simpatie și curtenie creștină. Despărțiți de Hristos noi sîntem ca o făclie neaprinsă, ca luna atunci cînd fața ei este întoarsă de la soare.

Cine poate să privească prin credință minunatul plan de mîntuire, slava Fiului lui Dumnezeu Unul născut și să nu vorbească despre ea? Cine poate contempla iubirea nepătată care a fost arătată pe crucea de pe Golgota prin moartea Domnului Hristos pentru ca noi să nu pierim ei să avem viață veșni-

că? Cine poate să privească aceasta și să nu aibă cuvinte prin care să aducă slavă Mîntuitorului? Plăcutul cîntăreț al lui Israel îl lauda cu harfa sa zicînd: „Voi spune strălucirea slăvită a măreției Tale și voi cînta minunile Tale. Oamenii vor vorbi de puterea Ta cea înfricoșată și eu voi povesti măreția Ta“. (Ps. 29,9; 145,5,6).

Domnul Hristos privește atît de bucuros pe orice credincios predat Lui care luminează tainele iubirii intrupate! Vorbiți despre ea în convorbirile voastre, în rugăciunile voastre, în cîntările voastre, vestiți peste tot solia despre slava Sa.

Lucrarea dată de Hristos copiilor Săi a fost concretizată prin afirmația: „Voi sînteți lumina lumii“. În zilele Domnului Hristos, egoismul, mindria și prejudecata înălțaseră un zid puternic și mare de despărțire între oameni. Dar El a dărîmat acest zid de despărțire: iubirea de sine, prejudecata separatistă și a predicat iubirea pentru toată familia fiilor lui Adam. El ne învață să privim pe oricine se află în nevoie ca fiind aproapele nostru.

Hristos, chipul strălucirii Tatălui a venit pe acest pămînt ca Lumina lumii. El a venit pentru a ne descoperi pe Dumnezeu și despre El stă scris că a fost uns cu Duhul Sfînt și cu putere și „umbra din loc în loc făcînd bine“. În sinagoga din Nazaret Isus a zis: „Duhul Domnului este peste Mine pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia; M-a trimis să tîmăduiesc pe cei cu inima zdrobotită, să propovăduiesc robilor slobozirea și orbilor căpătarea vederii; să dau drumul celor apăsați și să vestesc anul de îndurare al Domnului“. Aceasta a fost și lucrarea pe care a încredințat-o ucenicilor Săi. „Voi sînteți lumina lumii“ a zis El. Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl nostru care este în ceruri“. Aceasta este lucrarea pe care o descrie profetul Isaia zicînd: „împarte-ți piinea cu cel flămînd, și adu în casa ta pe nenorociții fără adăpost; dacă vezi pe un om gol, acoperă-l și nu întoarce spatele semenului tău. Atunci lumina ta va răsări ca zorile și vindecarea ta va încolți repede; neprihănirea ta îți va merge înainte, și slava Domnului te va însoți“. (Is. 58,7,8).

În felul acesta, în noaptea întunericului spiritual, mărirea lui Dumnezeu — caracterul Său — trebuie să strălucească prin copiii Săi, ridicînd pe cei căzuți și mîngiind pe cei întristați.

Dumnezeu nu ne cere să dăm a-proapelui numai darurile noastre ci să-i arătăm și o față veselă, să-i spunem cuvinte încurajatoare și să-i întîndem mina cu căldură. Sînt uși care nu mai au nădejde; aduceți-le din nou razele soarelui. Alții au pierdut curajul; adresați-le cuvinte înviorătoare și rugați-vă pentru ei.

Alții au nevoie de piinea vieții; frîngeți-o sufletului lor. Mulți suferă de o boală sufletească ce nu poate fi vindecată de nici un balsam pămîntesc și care nu poate fi tîmăduită de nimeni. Rugați-vă pentru aceste suflete, și spuneți-le că există „un balsam în Galaad“, un Medic care poate vindeca.

Nu pot trece mai departe fără să amintesc de o eroină anonimă care fiind luată roabă de armatele siriene a fost dusă să slujească în casa mai marelui armatei siriene, Naaman. În acea casă ea nu putea să vorbească nimic despre Dumnezeu ei. Nu putea spune că Dumnezeu este mare, că este puternic, că este iubitor și bun. Nu putea să povestească nimic despre toate acestea căci i s-ar fi răspuns că situația ei nu oferă nici o dovadă despre un așa Dumnezeu. Această fetiță al cărui nume nu ne este lăsat pe paginile Sfintei Cărți, a preferat să tacă și să lumineze prin viața și prin activitatea ei. O singură dată este scris că a vorbit ea și aceasta cu ocazia bolii incurabile a stăpînului ei. Atunci ea a spus că există o soluție de vindecare în Israel și a indicat și numele omului care putea face acest lucru. Ce mărturie puternică! Ce lumină strălucitoare! Lumina cunoștinței despre Dumnezeu cel adevărat a ajuns și pe acele meleaguri deoarece Naaman și cei ai casei lui au văzut faptele ei bune și... au proslăvit pe Dumnezeu lui Israel care este în ceruri.

Prin purtarea de răspunderi și a crucii lui Hristos în orice loc ne vom găsi, lumina lui Hristos va lumina prin copiii Săi care lucrează așa cum a lucrat El pentru alții.

Încercările suportate cu răbdare, binecuvîntările primite cu recunoștință, ispitele biruite cu bărbăție, umilință, bunătatea, mila și dragostea, date pe față în chip natural, constituie lumina care strălucește în caracter, în contrast cu întunericul inimii egoiste în care lumina vieții n-a luminat niciodată.

După cum la creațiune cînd pe fața apelor era întuneric, Dumnezeu a zis: „Să fie lumină!“ și

a fost lumină astfel și în întunericul spiritual. Cuvîntul lui Dumnezeu este acela care, zice și se face lumină. Prin Spiritul Sfînt, Cuvîntul lui Dumnezeu este o lumină de îndată ce a ajuns să se vadă ca putere transformatoare în viața celui care l-a primit. Ca urmare, a venit de la Dumnezeu o solie cu influență luminătoare și cu putere mîntuitoare care aduce cu sine lumina mării Sale, lumina bunătații, a milei și a adevărului Său.

Hristos a venit și ne-a arătat cum să luminăm. El S-a declarat pe Sine ca lumină a lumii și oriunde S-a aflat, El a fost o fîntînă de har mîntuitor.

Isus a fost o lumină prin dragostea Sa. Tot așa să lumineze și dragostea voastră.

Isus a fost o lumină prin bună-tatea Sa. Tot așa să lumineze și bună-tatea voastră.

Isus a fost o lumină prin mila Sa. Tot așa să lumineze și mila voastră.

Isus a fost o lumină prin bună-voința Sa. Tot așa să lumineze și bunăvoința voastră.

Isus a fost o lumină prin amabilitatea și simpatia Sa. Tot așa să lumineze simpatia și amabilitatea voastră.

Isus a fost o lumină în faptele Sale de binefacere și ajutorare. Tot așa să lumineze și binefacerea și spiritul vostru de ajutorare.

Isus a fost o lumină în căminul părintesc. Tot așa să lumineze și viața voastră de cămin.

Isus a fost o lumină în viața Sa socială. Tot așa să lumineze și viața voastră înaintea oamenilor.

Isus a fost o lumină în încercările și suferințele Sale. Tot așa să lumineze și biruința voastră.

Isus a fost o lumină în credincioșia Sa. Tot așa să lumineze și credincioșia voastră.

Isus a fost o lumină în ascultarea Sa. Tot așa să lumineze și ascultarea voastră.

Căci El ne-a dat o pildă ca și noi să călcăm pe urmele Sale.

Iată cîteva gînduri care să ne preocupe în mod deosebit în această Săptămîna de Rugăciune. Să ne punem întrebarea: Sînt eu o lumină? Văd aceia care stau în legătură cu mine pe Hristos și caracterul Său? Faptele mele sînt faptele luminii, și sînt ele stimulente spre bine pe calea către cer?

Locuiește Hristos în inima mea și trăiesc eu viața Sa? Lumina pe care o am este pusă sub obroc sau luminează pe toți cei din jur?

Să ajute Dumnezeu ca lumina noastră să lumineze pentru ca oamenii văzînd faptele noastre bune, să slăvească pe Tatăl nostru care este în ceruri! Amin.

Pastor
Dumitrescu Nelu

DRAGOSTEA nu se gîndește la rău

Iubirea nu se gîndește și nu se ocupă de nimic ce este imoral. Ea nu se va gîndi niciodată să facă cuiva rău, să producă dureri inutile, să aducă nezacuri sau nenorociri. Toate acestea pentru că dragostea nu se gîndește la rău.

Cel care are în inima sa dragostea lui Hristos, își va controla cu multă grijă gîndurile. Motivul pentru care va proceda în acest fel este foarte simplu: gîndurile rele, vor produce un om rău; gîndurile pline de iubire, vor modela un suflet iubitor. Cel care dorește să ajungă desăvîrșit trebuie să-și facă bine și în mod desăvîrșit — educația gîndirii sale.

În Eden, Domnul Dumnezeu S-a întîlnit cu Adam și Eva față-n față, învălîndu-i și sfătîindu-i. Iubirea Lui a stat la baza acestor studii edenice. Și putem spune că Adam și Eva iubeau pe Domnul Dumnezeu cu toată inima lor, cu tot sufletul dar și cu toată puterea lor. Fiecare gînd al lor era îndreptat spre binele comun. Atunci cînd au păcătuit însă, aceste relații s-au deranjat, și cu trecerea veacurilor au ajuns dureror de stricate. De aceea numai printr-un sever proces de educație, în care toate puterile fizice intelectuale și spirituale să colaboreze spre o armonioasă dezvoltare, trebuie să aibă loc restaurarea noastră... De fapt, în ultimă analiză aceasta este lucrarea mîntuirii și obiectul educației noastre religioase.

Lucrarea mîntuirii înseamnă de fapt lucrarea de REÎNNOIRE, RESTAURARE și RĂSCUMPĂRARE a celui păcătos dar care primește harul mîntuitor în jertfa Domnului Hristos dovada iubirii supreme.

Apostolul Pavel ne spune: „Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu; cea bună, plăcută și desăvîrșită“. (Rom. 12, 2).

Ca părinți avem îndatoriri față de familia noastră, dar și față de Dumnezeu și față de societate, față de viața în sine. Noi trebuie să dăm lui Dumnezeu și țării niște copii sănătoși, educați, spre a fi de un real folos bisericii și vieții. De aceea trebuie să ne îndeplinim bine îndatoririle pe care le avem ca părinți. Un excelent cuvînt inspirat ne spune: „Lăsați ca egoismul, mîndria și impunerea propriei voine să-și urneze cursul nestingherit în primii trei ani de viață ai

copilului, și va fi foarte greu să-l faci mai tirziu să se supună disciplinei familiei, vieții, muncii. Pentru că el se va complăce în a urma „pornirile lui“, iar cercul familiei sau al societății va fi ca un jug pentru el. Aceste tendințe negative vor crește odată cu creșterea lui și lipsa controlului și stăpînirii de sine nu-l va face de folos“.

De aceea, atunci cînd mamele învață pe copiii lor ascultarea, pentru că ei o iubesc, ea le imprimă primele lecții ale iubirii divine. Deci este de o foarte mare importanță ca să ne facem datoria față de casa noastră.

Atunci cînd sîntem obișnuiți a gîndi rău, să ne străduim a ne debarasa de aceste gînduri. Mințile și pornirile inimii noastre trebuie reînnoite. Cîtă durere, cîte necazuri nu îndură multe ființe inocente, din partea unora a căror gînduri sînt îndreptate numai spre răul și cîtă bucurie și fericire nu aduce un zîmbet, un gest de simpatie și dragoste chiar pentru un frate, sau pentru o soră. Iată de ce reînnoirea ființei noastre era atît de categoric prezentată de Domnul Hristos: „Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu“. (Ioan 3,3).

A restaura înseamnă a readuce la starea inițială un lucru, o situație. A restaura în noi chipul caracterului lui Dumnezeu, înseamnă a îndepărta din caracterul nostru tot ceea ce nu conlucrează la desăvîrșirea noastră, la asemănarea noastră cu Dumnezeu. Pentru un credincios, numai atunci cînd voința sa va fi călăuzită de Duhul Sfînt, numai atunci va putea atinge acest desiderat sfînt. Din acest punct de vedere lucrarea noastră spirituală este o lucrare de reformare. Sîntem datorii înaintea lui Dumnezeu a face din familiile noastre cetăți ale iubirii divine, a acțiunilor altruiste și sfîntitoare.

Efectul iubirii mîntuitoare a Domnului Hristos și a jertfei Lui ispășitoare, este ca prin puterea Duhului Său cel Sfînt să se restaureze în cel credincios imaginea Creatorului nostru, spre a-l readuce la desăvîrșirea în care a fost creat, pentru desăvîrșirea lui totală, corp, suflet și spirit, pentru ca Hristos să Se reflecte în viața și activitatea noastră.

„Dragostea“, spune inspirația divină, este baza creațiunii și a răscumpărării“. Acest fapt a fost făcut clar în Legea lui Dumnezeu care este ghidul de viață al credinciosului,

dovada ascultării noastre de Dumnezeu. Cea dintîi, și cea mai mare poruncă este: „Să iubești pe Domnul Dumnezeu tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta și cu tot cugetul tău: și pe aproapele tău ca pe tine însuși“ (Luca 10,27). Pentru creștin, a iubi pe Dumnezeu, pe Cel Infinit, pe Cel Atotcunoscător, cu toată puterea, cu toată inima, cu toată capacitatea ființei sale, înseamnă dezvoltarea în cel mai înalt grad a tuturor facultăților spirituale. Înseamnă ca întreaga ființă — corp, suflet și spirit — să reflecte caracterul Ziditorului nostru.

Unul dintre cele mai dificile aspecte ale restaurării chipului lui Dumnezeu în ființa sa este educarea potențialului intelectual.

„Fiecare ființă divină, creată după chipul lui Dumnezeu este dotată cu o putere asemănătoare celeia a Creatorului“. Individualitatea sa, puterea sa de a gîndi și a înfăptui sînt atribute ale personalității umane. Este nevoia noastră de a dezvolta în viața aceasta puterea divină. Este nevoia și datoria noastră de a le primi direct, de la izvorul adevărului veșnic, făcîndu-ne puternici în gîndire și eficienți în lucrările noastre, fapt care ne face să fim mai presus de împrejurări, cu o judecată luminată, în același timp „blinzi și smeriți cu inima“, supuși și gata de sacrificii pentru binele și fericirea altora. În acest fel vom ajunge a dezvolta un caracter statornic, care să nu sacrifice adevărul și neprihănirea pe altarul egoismului sau ambiției nesfîrșite. În acest fel Duhul lui Dumnezeu va întări rezistența noastră spirituală, înfrîngînd răul și păcatul din viața noastră, și rămîndu-și hotărîre lingă convingerile noastre spunînd asemenea marelui bărbat Martin Luther: „Aici stau și nu pot face altfel. Așa să-mi ajute Dumnezeu“.

Răscumpărarea, implică lucrarea de a recupera ceva, de a lua ceva înapoi pîlînd prețul cu care a fost cumpărat inițial, sau uneori chiar mai mult. Mai înseamnă a elibera, a elibera de păcat și de consecințele lui, A mîntui.

Prin păcat, Adam a trebuit să „plece“ din fața lui Dumnezeu. Dacă n-ar fi fost Planul Mîntuirii, separarea păcătoșului de Dumnezeu ar fi fost veșnică. Dar prin moartea răscumpărătoare a Domnului Hristos, comuniunea păcătoșului cu Dumnezeu a redevenit posibilă. Sacrificiul Fiului lui Dumnezeu a avut repercusiuni asupra vieții spirituale

a celor credincioși făcînd, prin Duhul Sfînt, posibilă nimicirea cu desăvîrșire a răului, a păcatului în viața celor ce se identifică cu Hristos.

Dragostea a fost aceea care a făcut ca Domnul Hristos să răscumpe — prin propria Sa viață — pe păcătoșii. (Ioan 3.16). Și tot dragostea de Dumnezeu și de mintuire face pe copiii lui Dumnezeu în stare să dea pe față în viața și activitatea lor, caracterul celui Prea Înalt.

Deci putem spune că este posibil pentru noi a iubi în mod desăvîrșit pe Dumnezeu, așa încît gîndurile,

cuvintele și faptele noastre să fie o reflectare a gîndurilor, cuvintelor și faptelor Lui (2 Cor. 1,3—6). Principiul acesta al dragostei poate deveni o putere în viața noastră. Unitatea cu Hristos poate deveni o realitate, fapt ce ne va da tăria necesară pentru a asulta de Dumnezeu. Făgăduința ne este dată că: „Vă voi da o inimă nouă, și voi pune în voi un duh nou; voi scoate din trupul vostru inima de piatră, și vă voi da o inimă de carne. Voi pune Duhul Meu în voi, și vă voi face să urmați poruncile Mele și să păziți

și să împliniți legile Mele”. (Ezech. 36, 26, 27).

Lucrarea mîntuirii noastre este lucrarea de Reinnoire, de Restaurare și Răscumpărare, este lucrarea nașterii din nou, o condiție a mîntuirii noastre.

Să facem din această Săptămînă de Rugăciune, ocazia desăvîrșirii noastre și să nu uităm niciodată că „dragostea... nu se gîndește la rău, nu se bucură de neleguire, ci se bucură de adevăr. Da — dragostea nu va pieri niciodată.

Iubirea la lucru

Cînd Domnul Dumnezeu ne sfătuește a studia Sfînta Scriptură, atunci, trebuie să știm că Cuvîntul Său conține o solie deosebit de importantă pentru mîntuirea noastră. Inspirația divină ne spune: „Domnul dorește ca să atragă atenția poporului Său la cel de al 13-lea capitol al epistolei întîia către Corinteni. Citiți acest capitol și veți obține din lectura și aprofundarea lui mîngiere și putere. Învățați din acest capitol valoarea pe care Dumnezeu o acordă unei iubiri sfînte, de natură divină, lăsînd ca lecția pe care ne-o dă să o luăm în inima noastră. Să învățăm faptul că dragostea biblică, care este dragostea lui Hristos, este de natură cerească, și că fără ea, toate celelalte calități pe care le-am avea sînt fără valoare”. (Comentariul A.Z.S./VI/1091).

În 1 Corinteni 12, apostolul Pavel ne vorbește despre binecuvîntarea diverselor daruri ale Duhului Sfînt. Credința, darul vindecărilor, al minunilor, al profeției, al deosebirii duhurilor, al tîlmăcirii limbilor și altele. Apostolul Pavel sfătuește pe credincioși ca ei să „umble după darurile cele mai bune”. (v. 31).

Cu toate acestea, oricît de importante ar fi aceste daruri ale Duhului Sfînt, apostolul Pavel declară că există o cale mult mai minunată, ceva mult mai bun ca să fie căutat, dorit. Această cale mai minunată pe care apostolul dorește ca noi s-o cunoaștem, este iubirea. Căci ea, iubirea, merge cea de a doua mîlă; ea trece dincolo de... limită!

„Chiar dacă aș vorbi în limbi omenesti și ingerești și n-aș avea dragoste, sînt o aramă sunătoare sau un chimval zăngănit.

„Și chiar dacă aș avea darul proorociei, și aș cunoaște toate tainele

și toată știința; chiar dacă aș avea toată credința așa încît să mut și munții, și n-aș avea dragoste, nu sînt nimic.

„Și chiar dacă mi-aș împărți toată averea pentru hrana săracilor, chiar dacă mi-aș da trupul să fie ars, și n-aș avea dragoste, nu-mi folosește la nimic.” (1 Cor. 13,1-3).

Înainte de Dumnezeu există ceva mai mare, mai grandios decît darurile spirituale cuprinse în 1 Corinteni 12. Există acea cale „mai minunată”. Este calea iubirii.

„Nici vorbitorul de talent și nici spiritul cel mai ascuțit nu contează înaintea lui Dumnezeu. Ci spiritualitatea profundă, iubirea adevărată, temerea de Dumnezeu, iată ce au o influență puternică.” (Idem).

Iubirea merge dincolo de darurile naturale, dincolo de talentele cu care ne-a înzestrat Dumnezeu. Este foarte posibil ca cei care posedă daruri deosebite să se deosebească sau să le folosească în mod greșit. Dar iubirea este liantul cel mai puternic care ține pe poporul lui Dumnezeu strîns unit.

Capitolul 13 din prima epistolă a apostolului Pavel către Corinteni, numit de un scriitor și „imnul dragostei”, este o părțică a Sfintelor Scripturi pe care nici chiar un studiu de o viață nu-l va epuiza. Unde putem noi găsi un capitol mai potrivit pentru o examinare de sine ca acesta? Chiar și cel mai „bun” dintre noi, au nevoie ca să cerceteze profunzimile acestui capitol. Și aceasta cit de des.

Cinci puncte pe care marele Pavel le subordonează iubirii în acest capitol, pot fi aplicate nouă, Bisericii A.Z.S.

1. CHIAR DACĂ AȘ VORBI ÎN LIMBI OMENESTI ȘI INGEREȘTI”. (v.1 p.p.).

Ca biserică a Adventistilor de Ziua a Șaptea putem prezenta cu elocvență adevărurile biblice. Propovăduitorii Evangheliei, pastorii noștri pot depune eforturi care să le depășească puterile, să prezinte subiecte care să capteze inimile și interesele comunităților lor. Toți, slujitori și credincioși ai bisericii A.Z.S. putem să dăm o puternică mărturie în favoarea Mîntuitorului nostru, în favoarea adevărului prezent. Putem face jertfe materiale, sau de altă natură. Într-un cuvînt, putem face orice. Dar dacă nu avem iubire unii pentru alții, dacă ceea ce facem nu facem din iubire, atunci „sîntem o armă sunătoare sau un chimval zăngănit”.

2. „ȘI CHIAR DACĂ AȘ AVEA DARUL PROOROCIEI” (V. 2 p.p.).

Aici se amintește un lucru care, în mod deosebit se identifică biserică A.Z.S. Sîntem o biserică a profeției; urmărîm în timp și spațiu desfășurarea și împlinirea profețiilor. Deși avem în mijlocul nostru cuvîntul inspirat al profeției, sau al proorociei, dacă însă sîntem aspri, reci, legalisti, dacă dragostea lui Hristos lipsește din viața și lucrarea noastră, atunci apostolul Pavel declară că „nu sîntem nimic”. Alături, și împreună cu darul proorociei, sau al profeției, trebuie să fie și o dragoste neegoistă care să caracterizeze poporul lui Dumnezeu.

3. „CHIAI DACĂ AȘ CUNOAȘTE TOATE TAINILE”. (v. 2). Biserica A.Z.S. poate aplica aceasta la înțelegerea tainelor profetice ca cele pe care le găsim în cartea lui Daniel, care a fost sigilată pînă la „vremea

sfirșitului", cum și la cele din cartea Apocalipsei și la solile celorlalte profetii biblice. Pentru înțelegerea acestor porțiuni ale Inspirației noi datorăm mult existenței noastre ca biserică. Dar apostolul ne reamintește că nu sintem nimic dacă nu reflectăm în viața și activitatea noastră iubirea lui Dumnezeu.

4. „CHIAZ DACĂ MI-AȘ IMPARTI TOATĂ AVEREA PENTRU HRANA SĂRACILOR” (v. 3). Slujirea altora, este principiul slujirii advente. Domnul Hristos, ne spune inspirația divină „a trăit pentru a face pe alții fericiți”. A fi de ajutor celui ce are nevoie de sprijinul tău, este principiul slujirii divine. Dar și atunci, forța motrice a acțiunilor noastre trebuie să fie iubirea față de aproapele, altfel totul va fi în zadar.

5. „CHIAZ DACĂ MI-AȘ DA TRUPUL SĂ FIE ARS”. (v.3). Aici Pavel aduce în lumină zelul martirilor — dispoziția de a-și da viața pentru adevăr. Biserica Adventă a fost totdeauna cunoscută ca fiind plină de zel, de consacrare și credincioșie față de adevăr. Istoria ei este plină de bărbați și femei care au rămas lângă adevăr. Dar, spune apostolul, dacă iubirea Domnului Hristos n-a fost forța determinantă în toată această manifestare... nu folosește la nimic.

Dacă toate actele amintite mai sus nu sint motivate de dragoste, ele nu vor fi de nici o valoare, ne spune apostolul. Inspirația divină ne spune că: „In zelul său cineva poate să fie gata să-și depună viața pentru adevăr, și cu toate acestea dacă faptele mele sint lipsite de aurul iubirii ele vor fi considerate de către Dumnezeu ca un entuziasm deplasat și o ambiție ipocrită”. (5 T/168).

Existau desigur trăsături bune de caracter și fapte bune printre membrii bisericii din Corint în primul secol al erei noastre, deci în biserică apostolică. Sint de bună seamă, multe lucruri în viața și lucrarea noastră care merită a fi lăudate, dar nu trebuie să uităm faptul că iubirea, cea iubire neegoistă, dezinteresată a Domnului Isus, trebuie să fie cauza primară, puterea ce generează fiecare act al vieții și lucrării noastre.

Dragostea trebuie să fie aceea care ne strânge lângă Dumnezeu prin crucea Golgotei și care apoi ne învrednicește a face lucruri mari pentru El. Ea trebuie să fie aceea care să înlătore barierele și zidurile despărțitoare dintre frați și care ne inspiră a vedea tot ceea ce este mai bun în aceia cu care noi venim în legătură. Fără această dragoste ce pornește din Dumnezeu și a determinat mintuirea noastră, fără ACEASTĂ dragoste „nu sintem nimic”. Nu contează cit de înaltă este poziția noastră, cit de mult am slujit lui Dumnezeu și semenilor, nu importă ce credem despre NOI în-

șine. Dacă inima noastră, viața și acțiunile noastre nu sint pline pină la refuz de ACEST MOD DE IUBIRE, IUBIREA CE SE JERTFEȘTE A DOMNULUI HRISTOS, dacă nu vom abandona tot ceea ce este firesc în viața și activitatea noastră și care ne-a dezamăgit pe noi, pe cei din jurul nostru și adesea întreaga comunitate, n-am fost, nu sintem și nu vom fi decit „O ARMĂ SUNĂTOARE, sau un chiblal zăngănit”. Deci nu am fost, nu sintem și nu vom fi nimic. Dacă nu vom îndepărta spiritul egoist din viața noastră, nu sintem adevărați ucenici ai Domnului Hristos.

Ce este oare dragostea pe care Dumnezeu o prezintă ca fiind așa de importantă și absolut indispensabilă vieții de creștin? Să vedem ce spune Cuvîntul lui Dumnezeu, ce răspuns ne poate da la această întrebare.

În prima sa epistolă către Corinteni, apostolul Pavel folosește expresia greacă „agape”. Această expresie a fost de curînd găsită și în alte lucrări literare, în afară de cele creștine, deși expresia apare de multe ori în Septuaginta, Biblia în limba greacă folosită de primii creștini. Așa cum era expresia folosită în Noul Testament, „agapē” descrie iubirea ca un principiu. Iubirea (agapē) izvorăște din respect pentru calitățile admirabile ale obiectului ei. Iubirea (agapē) este o calitate deosebită a afecțiunii demonstrate în părtășia creștinilor unii față de ceilalți. În acest fel agapē” așa cum este folosită expresia în Noul Testament, este o experiență divină ce-și găsește calea spre inima creștinului născut din nou.

Un savant grec spunea următoarele despre expresia „agapē” folosită în Noul Testament. „Ea nu este un impuls al sentimentelor, ea nu însotește întotdeauna înclinațiile naturale, și nici nu se îndreaptă numai asupra acelora la care a descoperit unele afinități”.

Atunci cînd citim cu atenție cuvintele lui Pavel din scrisoarea sa adresată credincioșilor comunității din Corint, și în diferite versiuni ale Scripturilor, descoperim din nou marea însemnătate a ceea ce este dragostea lui Dumnezeu pentru un creștin consacrat. Acest fel de dragoste ne va face mai buni și mai amabili. Minia și gelozia nu se vor mai găsi niciodată în inima care va fi plină de dragostea lui Dumnezeu.

Iubirea, dragostea despre care vorbește apostolul Pavel — nu ne face mindri sau lăudaroși. Ea nu ne va inspira idei de înfumurare în legătură cu competența sau importanța noastră. Dragostea aceasta nu ne face aroganți, și nici nu ne va face să ne prezentăm așa cum nu sintem. Grosolănia, comportarea necuviincioasă, indecentă, egoismul, nu vor izvorî niciodată din inimile ce sint pline de iubirea despre care vorbim în aceste pagini. Iubirea aceasta divină nu ne va face să fim ușor iri-

tabili, să ne ofensăm prea repede. Ea nu ne va îngădui niciodată să facem liste ale scăderilor fraților noștri pe care să le difuzăm apoi în mijlocul frățietății. Mai degrabă, dragostea pe care dorește atît de mult Dumnezeu s-o vadă în inima mea și în inimile dumneavoastră, va fi dragostea ce va umple inima și viața noastră de acte de îndelungă răbdare, de simpatie, compasiune și bunătate.

Da, toate acestea și încă multe altele sint cuprinse în dragostea lui Dumnezeu pe care El dorește s-o reverse cu imbelșugare în inimile copiilor Săi, dacă îi vom oferi această ocazie.

Cit de pline de muzicalitate, de sfaturi practice sint primele două versete ale cap. 13 din 1 Corinteni. Fiecare cuvînt sau frază este o predică ce se cere a fi trăită; da, este o viață ce se cere trăită de fiecare copil al lui Dumnezeu din Biserica Adventiștilor de Ziua a Șaptea. Domnul Isus Hristos a arătat aceste frumoase trăsături de caracter în viața Sa trăită aici pe pămînt. „Deoarece sinteți copii scumpi ai lui Dumnezeu, trebuie să încercați să fiți asemenea Lui”. (Efes, 5,1 trad. engl.)

DRAGOSTEA... dragostea nu este sentiment, nu este pasiune și nici lăcomie.

Dragostea este veșnică slujind uneii nevoi; ea este părtășia vieții, purtînd o viață, adusă la ființă spre a sta ca scut adversității și luptei.

Dragostea este parfumul ce pornește din petalele fiecărui trandafir sfărîmat; este cel mai plăcut lucru pe care Dumnezeu sau omul îl cunoaște; dragostea este răbdătoare, bună și plină de înțelepciune. Ea, dragostea, este cel mai mare lucru, din cele ce ne-au fost date pină acum.

Dragostea, nu caută la ale sale, ea strălucește cu putere atunci cînd este văzută prin prisma Golgotei.

Fiecare credincios al bisericii adventiste așteaptă cu dor și se roagă pentru „închelarea Planului de Mintuire”. a lucrării, pentru ca solia mintuitoare a harului divin să zboare ca pe aripi pină la marginile pămîntului. Pentru aceasta trăim, ne rugăm, și lucrăm.

„Nimic nu va zidi mai bine căminul celor răsumpărați”, spune inspirația divină, „de cum o va face dragostea Domnului Hristos manifestată de membrii bisericii.”

Ceea ce ne trebuie tuturor, slujitorilor lui Dumnezeu, slujbașilor comunității și tuturor membrilor, nu este nevoia unor noi metode de lucru în Comunități, și nici alte lucruri care — am putea spune noi — ne ajută la închelarea lucrării. Ceea ce ne trebuie cu pregnanță, imperativ, este necesitatea iubirii, a iubirii Domnului Hristos, a iubirii ce se jertfește, a iubirii care este

(Continuare în pag. a 18-a)

DUMNEZEU ESTE DRAGOSTE

Dumnezeu este dragoste". (I Ioan 4,16). Natura lui, Legea Sa, întregul Său caracter este DRAGOSTE. Din totdeauna a fost și întotdeauna va fi astfel pentru că din totdeauna, deci din veșnicie — Dumnezeu a fost și va fi dragoste. Căci, Cel Prea înalt, a Cărui locuință este veșnică și ale Cărui cărări sînt veșnice nu se schimbă. „În El nu este nici schimbare, nici umbră de mutare". (Is. 57,15; Habacuc 3,6; Iacob 1,17). Fiecare manifestare a puterii creatoare este o expresie a puterii infinite a Celui Atotputernic. Suveranitatea lui Dumnezeu cuprinde în sine plinătatea binecuvîntării tuturor ființelor create.

„Istoria marelui conflict dintre bine și rău, conflict izbucnit cîndva în ceruri și care continuă pînă la finala înfrîngere a lui Satan și eradicarea păcatului din univers, este de asemenea o demonstrație a dragostei de neschimbat a lui Dumnezeu...

„Legea dragostei divine fiind temelie guvernării lui Dumnezeu, fericirea ființelor inteligente depinde de acordul lor perfect cu marile ei principii ale neprihănirii...

„Atîta vreme cît ființele create au recunoscut această legătură a dragostei divine, a fost o perfectă armonie în întreg universul lui Dumnezeu. A fost bucuria oștilor îngeresti aceea de a îndeplini planurile și voința Creatorului lor. Ei erau încantați în a reflecta slava Sa și a-I aduce laude. Și în timp ce dragostea pentru Dumnezeu era supremă, dragostea unul pentru celălalt era plină de încredere neegoistă. Nu exista nici o urmă de discordie care să dăuneze armoniei cerești". (P.P./33—35).

„Adam a fost la început ineztracut cu puteri nobile și cu o minte bine echilibrată. El era o ființă desăvîrșită și în deplină armonie cu Dumnezeu. Cugetele sale erau curate, scopurile și intențiile lui erau sfinte. Prin neascultare însă, darurile și calitățile sale ajunseseră stricate și pervertite, iar egoismul luă locul iubirii adevărate. Prin călcarea Legii, el ajunsese atît de slab, încît îi era cu neputință să se împotrivescă păcatului prin propriile sale puteri. Și astfel păcătosul ajunsese robul Satanei, și ar fi rămas pe vecie, dacă Dumnezeu, în iubirea Sa, n-ar fi intervenit în mod special". (C.H.13).

„Satan făcu pe fiii lui Adam să socotească pe Dumnezeu drept o ființă a cărei însușire principală constă într-o dreptate aspră. El însuși fiind un judecător sever și un creditor brutal și neînduplecat. El descrie pe Creator ca pe o persoană, care pîndește cu ochi atenți și răi greșelile și păcatele tuturor ca să aducă asupra lor minie și pedeapsă". (Idem, pag. 7).

„Pămîntul s-a întunecat din cauză că Dumnezeu nu era văzut așa cum este în realitate. Pentru ca umbra aceasta posomorită să poată fi luminată, pentru ca cei păcătoși să poată

„Și noi am cunoscut și am crezut dragostea pe care o are Dumnezeu față de noi. DUMNEZEU ESTE DRAGOSTE". (I Ioan 4,16).

găsi calea întoarcerii la Dumnezeu, trebuia să dispară puterea înșelătoare a lui Satan. Acest lucru nu trebuia să se facă silit, exercitarea forței fiind contrară principiilor de guvernare ale lui Dumnezeu. El doarește numai un serviciu din iubire și iubirea nu poate fi ordonată, nu poate fi ciștigată prin forță sau prin autoritate; numai prin iubire se trezește iubirea. A cunoaște pe Dumnezeu însemnează a-L iubi; caracterul Lui trebuia să fie demonstrat că este în contrast cu cel al lui Satan. Lucrul acesta nu-l putea face decît o singură ființă în întreg universul lui Dumnezeu. Acela care cunoștea înălțimea și adîncimea iubirii lui Dumnezeu, putea să o facă cunoscut". (H.L.L. 16,17).

„Dăruirea Domnului Hristos descoperi inima lui Dumnezeu Tatăl. Prin aceasta avem dovada că Dumnezeu are față de noi gânduri de pace și nu de nenorocire. (Ier. 29,11). Aceasta arată că deși ura lui Dumnezeu față de păcat este tot așa de puternică, ca și moartea, iubirea Sa pentru păcătos este mai tare decît moartea. Luînd asupra Sa lucrarea răscumpărării noastre, El nu va cruța nimic, oricît de costisitor ar fi, dacă aceasta se dovedește necesar pentru desăvîrșirea lucrării Sale. Nici un adevăr esențial pentru mîntuirea noastră nu va fi reținut; nu va fi neglijată nici o minune a harului, nu va rămîne nefolosită nici una din puterile divine. Har este acordat peste har și dar peste dar. Întreaga bogăție a cerului este pusă la îndemina celor pe care El caută să-i salveze. Adunînd toate bogățiile universului și slobozînd toate izvoarele puterii infinite, El le-a dat pe toate în mîinile Domnului Hristos și a spus: „Toate acestea sînt pentru păcătos. Folosește aceste daruri ca să-l convingi, că nu există în cer și pe pămînt iubire mai mare ca a Mea. Marea sa fericire o va găsi iubindu-Mă pe Mine.

„La crucea Golgoței, iubirea și egoismul au stat față în față. Acolo s-au descoperit ele în toată plinătatea lor. Hristos a trăit numai pentru a mîngîia și binecuvînta, iar prin omorîrea Lui, Satan a dat pe față dușmănia și ura lui față de Dumnezeu. El făcea astfel evident faptul că scopul real al revoltei lui, a fost de a detrona pe Dumnezeu și a nimici pe Acela prin care dra-

gostea lui Dumnezeu era adusă la lumină". (Idem. 39,40).

Cînd Filip a venit la Domnul Isus cu cererea: „arată-ne pe Tatăl și ne este de ajuns". Mintuitorul îi răspunse: „De atîta vreme sînt cu voi, și nu M-ai cunoscut, Filipe? Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl. Cum zici tu dar: Arată-ne pe Tatăl?" (Ioan 14,8,9). Domnul Hristos declară despre Sine că a fost trimis în lume ca reprezentant al Tatălui. În caracterul Său nobil, în mila și bunătatea Sa, în dragostea Sa, El să poată sta înaintea noastră ca o întruchipare a perfecțiunii divine, imaginea Dumnezeului nevăzut...

Dragostea de nepătruns a lui Dumnezeu. Cel mai de preț dar pe care cerul l-a dat, a fost revărsat pentru ca Dumnezeu, să poată rămîne drept, și să îndreptățească pe cel care crede în Domnul Hristos! Prin acest dar, cei păcătoși sînt ridicați din această stare devenind copii ai lui Dumnezeu.

Iubiți frați și stimate surori: Împreună cu prea iubitul apostol Ioan vă îndemn să „vedeți dragostea ce ne-a arătat-o Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu!" Ce dragoste, ce dragoste fără asemănare, ca așa păcătoși și instrăinați de El cum sîntem, să putem fi aduși înapoi la Dumnezeu și adoptați în familia cerului! Noi ne putem adresa Lui cu scumpul nume „Tatăl nostru", care este un semn al comuniunii noastre cu El și mărturia dragostei Sale față de noi, mărturia relațiilor Lui cu noi. Iar Fiul lui Dumnezeu privind la moștenitorii prin har ai veșniciei, nu se rușinează să-i numească frați. Ei au în acest fel o legătură mult mai strînsă cu Dumnezeu decît îngerii care n-au căzut niciodată.

Toată dragostea pîrintească care din generație în generație a ajuns pînă la noi, toate izvoarele gingășiei care s-au deschis de-a pururi în suflete, nu sînt decît un pîrișas față de oceanul fără de margini, atunci cînd este comparată cu iubirea infinită, nesecată a lui Dumnezeu față de noi. Limbajul nostru nu poate găsi expresiile cele mai potrivite, iar pana nu o poate descrie: Trebuie să gîndim să medităm profund la iubirea în acțiune a lui Dumnezeu, trebuie să cercetăm cu rivnă Scripturile pentru a o înțelege; trebuie să punem la lucru orice putere și

orice capacitate pe care Dumnezeu ne-a dat-o, în străduința de a pricepe dragostea și înțelegerea pe care o manifestă ceresul nostru Părinte. Și totuși... dincolo de toate acestea există un infinit ce se cere explorat. Poți studia veacuri de-a rindul această dragoste și totuși să nu poți înțelege niciodată pe deplin lungimea, lățimea, adâncimea și înălțimea dragostei lui Dumnezeu manifestată în dăruirea Fiului Său, ca El să moară pentru răscumpărarea celor ce au păcătuit. Nici chiar eternitatea nu va putea lumina pe deplin acest lucru.

Creștinul, trebuie să reflecte dragostea Sa. „Viața Domnului Hristos, a fost o viață plină de solia divină a dragostei lui Dumnezeu și El doarește foarte mult să împartă această dragoste cu alții într-o măsură bogată. Mila se răsfingea ca o rază de la fața Sa, iar comportamentul Său a fost caracterizat de har, umilință, adevăr și dragoste. Fiecare credincios, fiu și fiică a bisericii Sale trebuie să dea pe față aceleași calități, dacă dorește să facă parte din biserica triumfătoare”.

„În tot timpul în care Domnul Hristos a fost pe pământ, iubirea lui Dumnezeu se revărsa de la El în valuri neobosite. Toți aceia care sînt plini, pătrunși de Spiritul Său, vor iubi așa cum a iubit El. Aceiași principiu care îndemna pe Domnul Hristos la lucru, îi va îndemna și pe ei în legăturile lor unii cu alții...”

Această iubire este dovada că ei sînt ucenicii Lui. „Prin aceasta vor cunoaște toți că sînteți ucenicii Mei dacă veți avea dragoste unii pentru alții” (Ioan 13,35). Cînd credincioșii sînt strîns legați laolaltă, dar nu prin forța intereselor egoiste, ci prin iubire, dovedesc prin aceasta că în ei lucrează o putere ce este mai presus de orice influență firească. Oriunde există acest fel de unitate, ea este o dovadă a faptului că s-a refăcut în natura fiilor lui Adam chipul lui Dumnezeu și că un nou principiu de viață s-a implantat (răsdit) în toți aceia care au ajuns la această experiență”. (H.L.L. 501).

Noi trebuie să iubim în mod desăvîrșit pe Dumnezeu, iar pe aproapele nostru ca pe noi înșine. Sînt unii care manifestă o afecțiune deosebită pentru cei din familia sau neamul lor, pentru prietenii sau pentru aceia care au simpatie, și care totuși dau greș în a fi buni și a acorda considerația cuvenită celor care în adevăr au nevoie de o simpatie plină de bunățate, de înțelegere și dragoste. Cu o inimă caldă, plină de umilință, să ne punem întrebarea: Cine este aproapele meu?...?

„Domnul Hristos ne-a arătat că aproapele nostru nu însemnează a fi numai cineva din biserică sau de credința căreia noi aparținem. El nu are legătură cu rasa, culoarea sau deosebirea de clasă. Aproapele nostru este orice persoană care are nevoie de ajutorul nostru... Egoismul

și formalismul rece aproape că au stîns focul iubirii, și au îndepărtat însușirile plăcute care trebuie să învieze caracterul. Mulți dintre cei care mărturisesc numele Lui, au pierdut din vedere faptul că cei credincioși trebuie să reprezinte pe Hristos. Dacă nu se practică sacrificiul de sine, spre binele altora, în cercul familiei, între vecini, în Comunitate și oriunde ar fi, atunci oricare ar fi mărturisirea gurii, noi nu sîntem creștini”. (H.L.L. 373).

În ceruri, nimeni nu va gîndi la sine și nici nu va căuta satisfacerea propriei plăceri; dar toți, din dragoste curată, adevărata dragoste, vor căuta fericirea binecuvîntării cerești pentru cei din jurul lor. Dacă dorim să ne bucurăm de societatea ființelor cerești pe un pămînt nou, atunci trebuie să trăim principiile cerului, aici pe pămînt.

Noi nu putem ajunge niciodată în posesia acestui spirit al iubirii, numai încercînd a iubi pe alții, ceea ce este necesar este iubirea lui Hristos în inimă. Cînd eul este contopit în Hristos, atunci iubirea va izvorî în mod spontan în afară. Desăvîrșirea caracterului creștin este obținută atunci cînd impulsul de a ajuta și de a binecuvînta pe alții pornește în mod constant dinlăuntru — cînd razele cerului umple inima și se vor descoperi pe fețele noastre...

Este cu neputință ca inima, în care locuiește Hristos, să fie lipsită de iubire. Dacă iubim pe Dumnezeu, pentru că El ne-a iubit mai întîi, vom iubi pe toți aceia pentru care a murit Domnul Hristos. Noi nu putem veni în atingere cu divinitatea, fără a veni în atingere cu aproapele, căci în Domnul Hristos care stă pe tronul universului, natura divină și natura omenească sînt combinate. Uniți cu Hristos, sîntem uniți și cu aproapele prin verigile de aur ale lanțului iubirii Sale. Atunci compasiunea și mila Domnului Hristos se vor da pe față în viața noastră. Atunci va fi tot așa de natural pentru noi să slujim celor în suferință, cum era pentru Domnul Hristos de a merge din loc în loc făcînd binele.

Pentru ca biserica să progreseze, trebuie să se depună un efort susținut din partea membrilor săi, ca aceștia să acorde valoarea ce se cuvine acestei plante prețioase a iubirii. Fie ca ea să se bucure de atenția și grija noastră pentru ca să poată înflori în inimă. Fiecare adevărat creștin va dezvolta în viața sa caracteristicile acestei iubiri divine: el va da pe față un spirit de iertare, de bunăvoință și eliberare de minie și invidie. Acest caracter dezvoltat în cuvînt și faptă nu va fi repulsiv, și nici nepăsător, rece și indiferent față de interesele altora. Persoana care cultivă această prețioasă plantă a iubirii va avea un spirit plin de renunțare de sine, dar nu va renunța la controlul de sine, nici chiar cînd va fi provocat. El nu va imputa motive și intenții reci altora, ci va

fi profund afectat atunci cînd va descoperi un păcat în oricare dintre urmașii Domnului Hristos.

Iubirea nu se laudă. Ea este un element umil; ea nu va face niciodată pe cineva, să se îngimfe, să se înalțe pe sine. Iubirea față de Dumnezeu și față de aproapele nostru nu se dă pe față în acte nesăbuite și nici nu ne va conduce la orgață, la căutări de greșeli sau spirit dictatorial. Iubirea nu se umflă de mindrie. Inima în care domnește iubirea va fi călăuzită spre un comportament curtenitor, blînd și plin de compasiune față de alții, fie că aceștia ne respectă, fie că se poartă rău cu noi.

Iubirea este un principiu activ: ea are totdeauna în vedere binele altora și ne reține de la acțiuni nepoliticoase. Altfel vom da greș în exemplificarea vieții și sacrificiului Domnului Hristos pentru mîntuirea tuturor celor ce cred.

„Minunatul plan al harului divin și iubirea salvatoare a lui Dumnezeu constituie tema pe care îngerii doresc să o cerceteze, și ea va forma studiul lor în veacurile nesfîrșite. Atît cei răscumparați cit și ființele care n-au căzut în păcat vor afla în suferințele Domnului Hristos izvorul fericirii și a cîntecului lor. Se va vedea că slava ce strălucește pe fața lui Hristos este slava iubirii ce se jertfește. În lumina de la Calvar se va înțelege că legea iubirii ce se jertfește este legea și puterea în virtutea căreia are viață atît cerul cît și pămîntul; se va vedea că iubirea care nu caută ale sale pornește din inima lui Dumnezeu și că în Acela care S-a umilit și a fost blînd se manifestă caracterul Aceluia care locuiește în lumina de care nu se poate apropia.” (H.L.L. 15).

Și anii veșniciei, desfășurîndu-se și adăugîndu-se mereu, vor aduce mereu și mai glorioase și mai bogate descoperiri despre Bunul Dumnezeu și despre Domnul Hristos. Și după cum cunoștința este progresivă, tot astfel va crește și dragostea, respectul (venerația) și fericirea. Cu cit vor cunoaște mai multe despre Dumnezeu, cu atît mai mare va fi admirația lor față de caracterul Lui. Pe măsură ce Domnul Hristos deschide înaintea lor uimitorile realizări obținute în marea controversă cu Satana, inimile celor mintului vibrează de o și mai mare devoțiune și cu o bucurie nețărmurită ating harpele lor de aur; și de zece mii de ori zece mii și mii de mii de voci unite întonează puternice cîntări de laudă.

„Și pe toate făpturile, care sînt în cer, pe pămînt, sub pămînt, pe mare, și tot ce se află în aceste locuri, le-am auzit zicînd: 'A Celui ce șade pe scaunul de domnie, și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpînirea în vecii vecilor.' (Apoc. 5,13).

Marea controversă s-a încheiat... Universul întreg este curat. Un singur puls de armonie și bucurie bate prin vasta creațiune. De la Cel care a creat toate, pornește viața, lumina și fericire, în toată întinderea spațiilor nemărginite. De la atomul cel mic și pînă la lumea cea mai mare, toate lucrurile, însuflețite sau neînsuflețite, într-o frumusețe neumbrită și în bucurie desăvîrșită, toate declară că DUMNEZEU ESTE IUBIRE.

Iubirea la lucru

(urmăre din pag. a 15-a)

totdeauna și în orice împrejurare îndelung răbdătoare, care este plină de bunătate; acea dragoste ce nu pizmuește pe nimeni cu nimic; care nu se umflă de mindrie, nu se poartă necuviincios; dragoste ce nu caută numai și numai folosul său, nu se minie, nu se gîndește la rău; dragoste ce nu se bucură de neleguire și se bucură de adevăr, care acoperă totul, crede totul, nădăjduiește totul, suferă totul. Iată ce ne trebuie tuturor! Să ne uităm deci cu atenție în sufletele noastre, în inimile noastre, și să vedem cum pentru unii am ajuns să acordăm cel mai bun loc în inima noastră, înlocuind și pe Domnul Hristos, iar alora le-am rezervat ura, și aceasta pentru motive egoiste.

În acest Sabat încheiem o nouă Săptămîna de rugăciune, ocazie minunată de cercetare spirituală. Vorbind de încheierea lucrării, de ce n-am încheia și desăvîrși în inimile și viața noastră lucrarea iubirii lui Dumnezeu? De ce să nu începem de la acest capitol a fi asemeni Domnului și Mintuitorului nostru Isus Hristos?

Facă Bunul Dumnezeu ca dragostea divină despre care am studiat în această Săptămîna de Rugăciune să umple inima, viața și lucrarea noastră în așa măsură încît să ne facă asemenea Domnului Hristos, să iubim pe Dumnezeu și pe aproapele nostru, pe frații și surorile noastre în așa măsură încît să fim cu toții una, înfăptuind astfel dorința Mintuitorului exprimată înaintea Tatălui:

„Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine; ca și ei să fie una în noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis.“ (Ioan 17,21).

La „început“, între Adam și Creatorul său existau relații perfecte, bazate pe iubire. Era armonie și înțelegere desăvîrșită. Adam avea acces permanent la pomul vieții, și nimic nu umbrea starea lui de fericire și bucurie.

Dacă această stare de încredere, de iubire, s-ar fi păstrat, păcatul n-ar fi intrat niciodată în lumea noastră, neamul omenesc ar fi rămas în starea de fericire și bucurie veșnică.

Dar păcatul a rupt legătura cu Dumnezeu; teama, gelozia și mindria au luat locul iubirii de Dumnezeu.

Totul părea pierdut! Nu se zărea nici o cale de scăpare, numai un viitor întunecat de moarte.

Dar chiar atunci cînd păcătosul nu-și mai iubea Creatorul, Acesta a continuat să-l iubească, și în locul nimicirii lui a fost desfășurat „Planul Mintuirii“, chemarea iubirii, întrebunțarea tuturor mijloacelor de salvare — ce aveau ca izvor iubirea lui Dumnezeu:

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară ci să aibă viață veșnică.“ (Ioan 3,16).

Mintuirea este intervenția lui Dumnezeu în istoria lumii noastre, pentru eliberarea păcătosului din robia păcatului și morții pentru recuperarea lumii noastre și restatornicirea Edenului, pentru pacea, fericirea, bucuria celui răscumpărat și restabilirea armoniei universale.

Evangelhia este lucrarea dinamică, prin care Dumnezeu smulge victimele păcatului din ghiara morții aducîndu-le la fericirea și bucuria pentru care au fost create.

Prin Isus Hristos, s-a făurit un viitor de slavă, viitor care luminează prezentul celui răscumpărat:

„Căci Eu știu gîndurile, pe care le am cu privire la voi, zice Domnul, gînduri de pace și nu de nenorocire, ca să vă dau un viitor și o nădejde.“ (Ier. 29,11).

Eu mă bucur în perspectivele mărețe din viitor, și tot astfel te poți bucura și tu. Fii vesel și laudă pe Domnul pentru iubirea Sa duioasă. Ceea ce tu nu poți înțelege, încredințează-i Lui.

„Ce fac Eu, tu nu pricepi acum, dar vei înțelege după aceea.“ (Ioan 13,7).

„Înaintea Feței Tale sînt bucurii ne-spuse, și desfătări veșnice în dreapta Ta“. (Ps. 16,11).

De un lucru sînt absolut sigur:

„De altă parte, știm că toate lucrurile lucrează împreună, spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume, spre binele celor ce sînt chemați după planul Său“. (Rom. 8,28).

Prin credință, forțele păcatului sînt înlăturate, și este instalată „libertatea“ deplină pentru cei ce devin copii ai lui Dumnezeu:

„Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu...“ (Ioan 1,12).

Mintuirea este opera iubirii ce depășește capacitatea de înțelegere a minții noastre.

Viața celui mintuit de Isus Hristos este o experiență a bucuriei, o nouă concepție, un nou mod de viață:

„Căci dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus; iată că toate lucrurile s-au făcut noi.“ (2 Cor. 5,17).

Dar potrivit Cuvîntului Sfînt, nu trebuie să înțelegem că lupta cu păcatul a încetat, că nu mai sînt probleme, că necazurile și chiar suferințele au dispărut. Aceasta este o problemă întotdeauna actuală.

„Alegați dar în așa fel ca să căpătați premiul... Mă lupt... Mă port aspru cu trupul meu...“ (1 Cor. 9,24—27).

„Fraților, eu nu cred că l-am apucat încă; dar fac un singur lucru: uitînd ce este în urma mea, și aruncîndu-mă spre ce este înainte, alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Hristos Isus.“ (Filip. 3,12,13).

„Fiți treji și vegheați! Pentru că potrivnicul vostru, diavolul, dă tircoale ca un leu care răcnește, și caută pe cine să înghită.“ (1 Petru 5,8).

Creștinul nu este un rob care se luptă pentru a fi liber, el este un om liber, care se luptă să nu ajungă din nou sclav al păcatului.

Rămînera în Hristos înseamnă libertate (Ioan 15,11; Gal. 2,20).

Credința aduce o fericire reală. Este însă necesar să înțelegem în mod just, ce înseamnă „a trăi cu Isus“ a fi „liber“, să ne familiarizăm cu lucrurile de care un copil al lui Dumnezeu trebuie să țină cont în

BUCURIA ÎN DOMNUL

mod inevitabil. Să descoperim secretele trăirii victorioase dincolo de obstacolele ce trebuie trecute.

Viața de credință implică sacrificiu. A fi urmaș al lui Isus înseamnă mult mai mult decât o simplă acceptare; cere răbdare, împotriva față de ispită, lepădare de sine, luptă totală împotriva forțelor întinerului.

Legământul încheiat cu Isus provoacă forțele răului. Credinciosul devine obiectul miniei diavolului, care încearcă prin toate mijloacele să întunece viața celui răscumpărat, să-l facă să-și plardă fericirea, încrederea și credința.

„Toți aceia care urmează pe Hristos, vor purta coroana sacrificiului.”

Niciodată nu trebuie să pierdem din vedere faptul că Isus Hristos, făuritorul mintuirii noastre, a luptat înaintea noastră, asigurând astfel biruința pentru toți cei care-L primesc ca Mintuitor personal.

„V-am spus aceste lucruri ca să aveți pace în Mine. În lume veți avea necazuri; dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea.” (Ioan 16,33).

„V-am spus aceste lucruri, pentru ca bucuria Mea să rămână în voi, și bucuria voastră să fie deplină.” (Ioan 15,11).

„Hristos n-a fost înfrânt, și nici nu s-a descurajat. Urmașii Lui trebuie să manifeste o credință tot așa de dăinuitoare ca a Lui. Ei trebuie să trăiască așa cum a trăit El, și să lucreze așa cum a lucrat El, pentru că sprijinitorul lor este Marele Maestru lucrător. Ei trebuie să albească curaj, energie și stăruință. Deși în calea lor se vor așeza piedici care după înfățișare nu pot fi trecute, ei trebuie să meargă înainte, prin harul Lui.

Hristos i-a legat de tronul lui Dumnezeu prin lanțul de aur al neîntrecutei Sale iubiri... Ei vor avea putere să se împotrivescă răului, putere pe care nu o poate înfringe nici pământul, nici moartea, nici iadul, putere care îi va face în stare să biruiască așa cum a biruit Hristos.” (H.L.L. 502).

Orice ar surveni în experiența vieții noastre de credință, niciodată nu trebuie să renunțăm la hotărîrea de a primi dreptul să intrăm pe porțile de mărgăritar ale Cetății Sfinte.

Acela a cărui inimă este în mod constant a Domnului nu poate pierde „mintuirea” și deci pacea, bucuria în Domnul.

Creștinismul este religia iubirii, a părtașaniei cu Isus. Este mai mult decât dorința, decât intenția de a fi mintuit.

Trebuie să ne asumăm riscurile, să putem renunța, dar pentru această este nevoie de „credință”, care este baza, platforma victoriei, credința care primește puterea, harul Domnului.

Apostolul Pavel ne lasă o puternică mărturie despre bucuria ce se manifestă chiar și în necazuri:

„Ba mai mult, ne bucurăm chiar și în necazurile noastre; căci știm că necazul aduce răbdare, răbdarea aduce biruință în încercare, iar biruința aceasta aduce nădejdea.” (Rom. 5,3,4).

„De aceea simt plăcere în slăbiciuni, în defăimări, în nevoi, în prigoniri, pentru Hristos; căci cînd sint slab, atunci sint tare.” (2 Cor. 12,10).

„Și chiar dacă va trebui să fiu turnat ca o jertfă de băutură peste jertfa și slujba credinței voastre, eu mă bucur, și mă bucur cu voi toți.” (Filip. 2,17).

„Și dintre toate darurile pe care cerul le poate revărsa asupra fiilor lui Adam, împărtășirea cu suferințele lui Hristos este încrederea cea mai mare ce se poate da și onoarea cea mai mare ce se poate face cuiva.” (H.L.L. 161).

În măsura în care Domnul Isus Hristos pune stăpînire pe viața noastră, vom trăi viața Lui:

„Am fost răstignit împreună cu Hristos și trăiesc, dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine.”

În măsura în care-L vom iubi: „Noi îl iubim, pentru că El ne-a iubit întii.” (1 Ioan 4,19).

O iubire dovedită: „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele.” (Ioan 14,15).

El ne va spune: „Bine rob bun și credincios” (Mat. 25,21), vom avea parte de intrare în „bucuria” Stăpînului nostru.

Dintre toate titlurile date Domnului Isus Hristos, nici unul nu este mai strălucit ca: „SOARELE DREPTĂȚII”.

Puterea Soarelui Dreptății, strălucirea, razele, vin din palma Lui străpunsă.

Pentru a intra în „Bucuria Stăpînului” nostru acum și în veșnicie, trebuie să corespundem dorinței Domnului:

„Voi sînteți lumina lumii. O cetate așezată pe un munte nu poate rămîne ascunsă. Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune, și să slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri.” (Mat. 5,14—16).

„Creștinii sint puși să lumineze pe calea către cer. Ei trebuie să lase să se răsfrîngă asupra lumii lumina pe care ei o primesc de la Hristos. Viața și caracterul lor trebuie să fie astfel, ca prin ei și alții să-și poată face o convingere justă despre Hristos și despre serviciul Său.” (C.H. 121).

Celor ce au pierdut speranța mintuirii să le aducem din nou razele soarelui, să adresăm cuvinte de îmbărbătare celor descurajați și să ne rugăm pentru ei și împreună cu ei. Pe cei ce suferă de o boală sufletească, pe care nu-i poate vindeca nici un mijloc omenesc, să-i conducem la Marele Medic, să ne rugăm pentru ei.

Cei intristați și suferinzi, cei ce se încovoie sub povara păcatului, sint în atenția lui Dumnezeu, a Domnului Isus Hristos și a ingerilor și dacă noi le vom servi, ne vom face părtași ființelor cerești.

Despre Domnul Isus Hristos stă scris că ceea ce L-a întărit în viața de trudă și jertfă, erau „roadele muncii sufletului Său”. El vedea fericirea celor răscumpărați, le auzea cîntecele de biruință.

Și noi putem avea această perspectivă minunată a mării viitoare, putem privi „acele minunate tablouri schițate de mina lui Dumnezeu”.

„Prin credință noi putem pași pe pragul cetății veșnice și să auzim salutul grațios de bun venit adresat aceluia care, în această viață, sint conlucrători cu Hristos.

Acolo cei mintuiți salută pe acei prin a căror credințioșie au fost conduși la Mintuitorul.”

Biserica este mijlocul prin care mărirea lui Dumnezeu strălucește în lumea noastră.

Cei lipsiți au nevoie nu numai de ajutorul nostru material ci și de dragostea noastră, de fața noastră veselă, de mina noastră caldă.

Viața de credință trebuie să apară așa cum și este în realitate, o viață fericită, atrăgătoare.

„Bucuria în Domnul” își are izvorul în puterea Lui și va stimula încrederea, curajul, răbdarea.

Nici o muncă nu ne va obosi, nici o povară nu va fi prea grea, Domnul va fi cîntarea noastră de laudă.

Viața trăită cu Isus înseamnă „pace deplină, iubire desăvîrșită și siguranță perfectă.”

„Roada Duhului este: dragostea, bucuria, pacea...”

Cuvintele: bucurie, desfătare, fericire, pace, le găsim de multe ori în Cuvîntul Sfînt.

Există totuși atîția credincioși care nu-și deschid inimile în fața harului bucuriei, ei trec prin viață ca și cînd ar fi păcat să fie veseli și fericiți.

„Curajul, speranța, credința, iubirea, întrețin sănătatea și prelungește viața. Un spirit mulțumit și voios aduce sănătate corpului și putere sufletului... și nimic din ceea ce privește sănătatea fizică și spirituală nu ar trebui privit cu indiferență.”

Cineva spunea: „Interiorul ființei noastre este luminat. De aceea am întors norii mei, purtînd interiorul în afară și astfel lumina se arată în exterior”.

Religia lui Hristos revărsa pacea ca un fluviu. Ea nu stinge lumina bucuriei; ea nu scade amabilitatea, nu întunecă surisul vioi, plin de lumina bucuriei curate.

„Creștinii care adună întunecime și tristețe în sufletele lor, și care murmură și se vaită mereu, aceia dau altora idei greșite despre viața creștină. Ei fac pe alții să creadă că Dumnezeu nu ar avea plăcere să vadă pe copiii Săi fericiți, și dau

prin aceasta mărturie falsă despre Tatăl nostru din ceruri."

Diavolul dorește ca viața de credință să fie prezentată ca fiind o-bositoare, tristă și grea. Să pară ca și cum credinciosul culege „spini în loc de flori”.

Bucuria constituie singura dovadă că ceea ce ni s-a dat mulțumește inima noastră. Ea exercită o mare atracție. De aceea este pentru creștinism un factor de mare importanță.

Vorbind despre iubirea lui Dumnezeu, nici un argument nu va convinge cu atita putere pe cei din jurul nostru, cum o face „bucuria în Domnul” — care luminează viața noastră chiar în timp ce trecem prin necazuri.

Să nu ne ocupăm prea mult cu greselile, cu defectele și cu dezamăgirile noastre și ale altora; să privim la momentele luminoase ale vieții noastre, la fagăduințele lui Dumnezeu care sînt ca florile plăcut mirositoare, crescute de-a lungul cărării vieții noastre.

Să lăsăm ca frumusețea și dulceața lor să umple inimile de bucurie, ne sfătuieste pana inspirată.

Să privim la Domnul nostru Isus Hristos, care a părăsit mărirea tronului Tatălui, S-a intrupat, prin jertfa Sa ne-a răscumpărat din puterea diavolului — a deschis pentru noi „poarta cerului”, să vedem mărirea locuitorilor cerești, căminul celor mîntuiți, viața veșnică.

La aceste scene, la iubirea lui Dumnezeu ar trebui să privim, să ocupăm cu ele mintea noastră.

Să nu ne îndoim nici o clipă de iubirea care ne-a dat „ce-a avut mai scump”:

„El care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile ?” (Rom. 8,32).

Să nu vorbim în momente de îndoială, aceasta influențează pe alții în rău; la noi criza poate trece, dar ce am semănat rău, poate rămîne nevindecat pentru totdeauna.

Să nu vorbim semenilor noștri despre grijile și durerile noastre ci să le spunem numai lui Isus, în rugăciune.

Să nu uităm că: „Nici unul din noi, nu trăiește numai pentru sine” (Rom. 14,7).

Să acționăm întotdeauna pentru zidirea, pentru îmbărbătarea semenilor noștri.

Sînt credincioși care înțeleg greșit viața lui Isus. Ei presupun că fața Lui ar fi fost mereu încruntată, aspră, că a fost tot timpul trist, lipsit de seninătate. O astfel de idee influențează nefavorabil viața lor.

Da, Domnul a fost „Om al durerii și obișnuit cu suferința”. Inima Sa era deschisă tuturor durerilor și grijilor omenești — viața Sa era umbră neplăcut de grijile și suferințele oamenilor; dar nu era niciodată abătut sau deprimat.

Oriunde apărea El, fața Sa era expresia păcii și seninătății; aducea pretutindeni, odihna, pacea, bucuria și fericirea.

Viața celor în care trăiește Isus Hristos nu va fi stăpînită de gume ordinare și necuvințioase, ei nu vor fi ușurați.

Să-i iubim pe oameni, așa cum ne-a iubit Isus Hristos pe noi, să ne respectăm unii pe alții, cu toate imperfecțiunile și defectele pe care le observăm unii la alții.

Să ne încredem în Domnul: „Încrede-te în Domnul și fă binele; locuiește în țară, și umblă cu credincioșie”. (Ps. 37,3).

Oricare ar fi împrejurările vieții, oricum ar arăta perspectivele viitorului, să aruncăm grijile noastre asupra Domnului și să rămînem liniștiți și voioși. (Is. 41,10; Mat. 6,25—34).

Tatăl nostru vrea ca toți să fim fericiți plini de pace și bucurie. Fiecare clipă a vieții noastre să ne conducă la o mai adîncă cunoaștere a iubirii Sale, mai aproape de **BI-NECUVINTATA PATRIE A PĂCII!**

„Să nu vă părăsiți dar încrederea voastră, pe care o așteaptă o mare răsplătire.” (Evr. 11,35).

„Pînă aici Domnul ne-a ajutat”. (1 Sam. 7,12).

Avem certitudinea că ne va ajuta și în viitor, pînă la sfîrșit... „Si iață că Eu sînt cu voi în toate zilele, pînă la sfîrșitul veacului, Amin.” (Mat. 28,20).

Să ne amintim de minunatele experiențe pe care le-am făcut pe drumul credinței. De toate intervențiile Domnului în viața noastră. Să facem din ele momente ale iubirii, ale încrederii, ale bucuriei.

Vor putea fi greuți în lupta viitoare dar: „Puterea ta să țină cit zilele tale”. (Deut. 33,5).

Încercările, ispitele vor trece. Să lucrăm, să colaborăm cu Mintuitorul nostru și potrivit fagăduinței, vom primi puterea necesară.

În curînd se vor deschide porțile cerului, ca să intre copiii lui Dumnezeu. În curînd mintuitorii vor fi primiți în căminul pregătit de Isus și se va realiza promisiunea: „În casa Tatălui Meu sînt multe locașuri...” (Ioan 14,1—3).

Avem de ce fi bucuroși! Merită să trăim cu El! Să avem această „Bucurie în El!” Pentru prezent și viitor.

Să dorim această „Bucurie”, să trăim în această „Bucurie”. Să lucrăm pentru această „Bucurie”. Si în această săptămîină de Rugăciune să cerem Domnului viața de veșnică bucurie din Împărăția Sa.

Rugăciunea noastră fie: „Doamne, dăruiește-ne pîrtășia cu Tine, bucuria în Tine și ajută-ne să fim „lumină”, să slujim semenilor noștri, după desăvîrșitul Tău exemplu, să intrăm în bucuria Ta”. Amin!

Pastor,
G. Deac

Președintele Conferinței Sibiu

FIȚI PLINI

Viața creștină cit și experiența religioasă a credincioșilor speranței ADVENTE a fost bogat binecuvîntată de Bunul Dumnezeu cu prezența Duhului Sfînt. Acest DAR CERESC, cel mai mare și cel mai complet pe care Dumnezeu L-a oferit cu un mai mare efect în virtutea jertfei Domnului Isus Hristos, a îmbogățit patrimoniul spiritual al Bisericii lui Dumnezeu. Aceasta este o realitate îndubitabilă. Prezența noastră astăzi, aici, în această Săptămîină de Rugăciune este dovada cea mai concludentă a realității Duhului Sfînt în viața noastră de credință și de slujire creștină. Faptul acesta este un motiv pentru care se cuvine să ne exprimăm recunoștința și lauda, față de iubitorul nostru Mintuitor.

Duhul Sfînt, a treia persoană divină a fost dăruit în plinătatea puterii cerești tuturor fiilor lui Adam. El a venit cu o destinație hotărîită, la un timp hotărîit ca să aducă la îndeplinire o activitate hotărîită. Ziua Cincizecimii, cînd ucenicii erau toți la un loc și uniți în consacrarea lor a fost ziua instalării Sale ca Locuitor al Domnului Isus Hristos. Acela care L-au cernit și L-au așteptat cu inimile pregătite printr-o sinceră și adevărată pocăință, au fost umpluți de prezența „Mîngietorului Divin”. De atunci și pînă astăzi, Duhul Sfînt a fost mereu prezent cu și în Biserica lui Dumnezeu conducînd destinele acesteia în orice vreme. Toți aceia care au acceptat locuirea Oaspetelui Ceresc în inima lor și s-au supus voinței și lucrării Lui sfînte, au fost înzestrați cu Duhul Sfînt potrivit cu capacitatea de primire a fiecăruia. Cuvintele inspirate: „toți s-au umplut de Duhul Sfînt” (Fapte 4, 31), arată cu certitudine că umplerea cu prezența Mîngietorului divin a fost și este o realitate a erei creștine. Aceasta a fost experiența incununată de slavă a bisericii primare; dar o experiență asemănătoare cu aceasta așteaptă și pe copiii lui Dumnezeu de astăzi. Biserica are privilegiul de a-L primi chiar acum. Să-L căutăm cu ardoare, să ne rugăm cu credință pentru ca El să ne fie dat. El ne este necesar și Cerul dorește ca să ni-L împartă. Chiar în momentul acesta Duhul Sfînt și binecuvîntarea Sa sînt la dispoziția tuturor aceluia care simt nevoia și care acceptă Cuvîntul Său.

„Fiți plini de Duh, scria Apostolul Pavel comunității creștine din Efes, ca un imperativ major al vieții religioase eficiente. Aci se găsește o poruncă distinctă avînd și o aplicație peste veacuri. Aceasta trebuie ascultată în aceeași măsură în care trebuie ascultate toate celelalte porunci divine, deoarece umplerea cu Duhul Sfînt reprezintă nu numai o necesitate obiectivă, ceva

DE DUHUL SFÎNT

„Nu vă îmbătați de vin, aceasta este destrăbălare. Dimpotrivă FIȚI PLINI DE DUH (Efes, 5, 18).

cu totul trebuincios, ci și o obligativitate.

Convingerea marelui apostol era aceea că numai pe calea acestei umpleri cu harul ceresc făgăduit, biserica putea să-și primească creșterea și să se zidească în dragoste „pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos, până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos...” (Efes. 4,12—13).

Experiența făcută în Efes cu aproape zece ani mai înainte, era încă vie și proaspătă în mintea apostolului. Era la prima lui vizită în această renumită cetate antică din Lydia, așezată pe coasta apuseană a Asiei Mici. La data aceea biserica din această metropolă era alcătuită din doisprezece ucenici slabi care se adunau probabil undeva în vreun loc tainic, având o foarte slabă influență în cetatea aceea mare și idolatră din care îi chemase harul lui Dumnezeu. Starea lor superficială se dădea în chip dureros pe față. Sărăcia vieții lor creștinești, lipsa de activitate pentru Dumnezeu ce pornește din inimă și mărturisirea lor lipsită de putere nu puteau să fie ascunse. Și Pavel care era un observator profund căută să vadă cauza care producea efectul acesta. Primele lui cuvinte, fără vreo altă introducere, au mers de-a dreptul la țintă, prin întrebarea: „Ați primit voi Duhul Sfânt când ați crezut?” (Fapte 19,2). În răspunsul lor „nici n-am auzit măcar că a fost dat un Duh Sfânt”, s-a descoperit adevărata cauză a aceleor deplorabile sărăcii spirituale.

După aceea apostolul le înfățișă adevărurile mari și sfinte care alcătuiau temelia speranței creștine. El le vorbește despre viața lui Hristos pe acest pământ și despre moartea Sa plină de ocară pregătită și săvârșită cu o cruzime indescriptibilă. Apoi le arată cum Domnul Vieții rupsese legăturile mormintului și înviașe triumfător din morți; le repetă însărcinarea dată de Isus ucenicilor Săi: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ. Duceți-vă...”. (Mat. 28,18). Pavel le spune și despre făgăduința Mintuitorului de a trimite pe Mingiilelor, prin a cărui putere aveau să se facă semne și minuni puternice, și el le descrie cit de măreț s-a împlinit această făgăduință la Ziua Cincizecimii.

Acești frați care ascultau plini de uimire cuvintele revelatoare și des-

chizătoare de noi orizonturi spirituale, au primit în credință și smernic adevărul despre jertfa ispășitoare a lui Hristos, L-au acceptat ca Mintuitor al lor personal și apoi au fost botezați în numele Lui Isus. Și când Pavel își puse miinile peste ei, Duhul Sfânt S-a coborât și i-a umplut pe toți.

Ce s-a întâmplat după această fericită experiență cu credincioșii din Efes, ne este bine cunoscut. Primind darul suprem ei au primit și puterea unei viețuiri spirituale înalte, cum și puterea unei mărturisiri eficiente. Au devenit o comunitate vie, trudind din greu pentru Dumnezeu, având un zel neînfrânt, fiind credincioși învățăturilor primite și posedând ca standard al credinței, Cuvințul lui Dumnezeu. Peste ei a bătat un vânt, vântul înviorării Duhului Sfânt; a căzut o ploaie, o revărsare a torențelor ploii făgăduite a Duhului lui Dumnezeu; au cules o recoltă, un seceriș, — rodul desăvârșit al unei mature experiențe creștine. Cu ei se împlineau cuvintele rostite de profet în vechime: „Și rodul țării va fi plin de strălucire și frumusețe”. (Is. 4,2).

Iubiți frați și stimate surori, a sosit timpul pentru noi ca să prețim așa cum se cuvine făgăduința Domnului și să cerem în credință împlinirea ei în viața noastră. Avem un Tată Ceresc despre care știm că este binevoitor să ne dăruiască Duhul Său potrivit cu bogățiile harului Său. În bunătatea Lui pentru noi este mai dispus ca să ni-L acorde, decît sînt părinții dispuși de a da lucruri bune copiilor lor. Toți copiii lui Dumnezeu au privilegiul să ceară cu ardoare Domnului să-L boteze în fiecare zi cu Duhul Sfânt. Dacă harul Său nu se revare astăzi cu mai mare abundență asupra copiilor Săi, aceasta nu este pentru că El dă cu zgîrcenie, ci pentru că nu toți sîntem dispuși să-L primim. Toți am putea fi umpluți cu Duhul Sfânt, dacă am voi. El așteaptă ca noi să fim mai stăruitori în rugăciunile noastre. Domnul Isus zice: „De aceea și Eu vă spun: cereți și vi se va da: căutați și veți găsi; bateți și vi se va deschide... Deci dacă voi... știți să dați daruri bune copiilor voștri, eu cit mai mult Tatăl vostru cel din Ceruri va da Duhul Sfânt celor ce I-L cer”. (Luca 11,9—13).

În aceste versete, Hristos a folosit cuvîntul „cereți” sau echivalentul acestuia de zece ori. A CERE este condiția obligatorie pentru primirea Duhului Sfânt. Aceia care nu au suficient interes de a se ruga pentru Duhul, se descalifică pe ei înșiși de a-L mai primi. Nimeni n-ar aprecia cum se cuvine acest DAR MINUNAT dacă L-ar primi fără să-L fi cerut. Și dacă totuși cineva L-ar primi în felul acesta

și-ar putea inchipui că are latitudinea să se folosească de El după cum crede el de cuviință. Dumnezeu nu are nici un fel de rețineră a răspunde rugăciunilor noastre pentru primirea Duhului Sfânt. Moartea pe cruce a Domnului și Mintuitorului nostru Isus Hristos are în vedere un scop însemnat: ca ucenicii Săi să poată primi Duhul Sfânt în toată plinătatea Lui. Hristos ne dă o arvună a Duhului pentru a ne stimula și învăța, ca în același timp, să ne rugăm pentru o mai mare măsură. El dorește ca noi să tinjăm după o mai mare și mai deplină umplere cu Duhul Sfânt. Acest Dar al Darurilor cuprinde în sine toate celelalte binecuvîntări spirituale.

Nu cantitatea rugăciunilor noastre este ceea ce apreciază cerul, nici elocvența lor, nici cit de înflorite este limba lor, nici argumentele noastre și nici logica în care ne prezentăm rugăciunile noastre, nici timpul pe care-l petrecem cu ele... Ci mai de grabă, ceea ce apreciază Dumnezeu, este faptul că rugăciunile noastre cuprind adevăratele dorințe și intenții ale sufletului, că inima noastră strigă după curăția lui Isus. Este învederat faptul că Cerul ne va recunoaște după sinceritatea care determină rugăciunea noastră. Dumnezeu nu va dezamăgi niciodată sufletul care cu sinceritate și cu credință cere Duhul Sfânt.

Revărsarea Duhului Sfânt va face evidentă slava lui Dumnezeu. Acest fapt constituie un punct culminant al planului de mîntuire și el stă înaintea noastră. Dar căror cerințe trebuie să corespundă Biserica în vederea unei superlative sau totale experiențe de umplere cu Duhul Sfânt? Trebuie subliniat faptul că sîntem chemați de Dumnezeu la o întoarcere de la acele preocupări vinovate sau neesențiale care dispac Domnului, o serioasă întoarcere spre Dumnezeu, pentru a face din El primul și ultimul în toate lucrurile. Domnul nu poate dăruia într-o mai mare măsură Duhul Său, norocului Său încropit, care își face iluzia că este bogat și că nu duce lipsă de nimic.

Păcatul nu poate fi indulcit, ignorat sau scuzat. Toți trebuie să ne cercetăm cu inima zdrobită cauzele tainuite ale slăbiciunilor noastre spirituale ca: sentimentele de mîndrie, atașamentul față de ușurătate, ambițiile nesfinte, poftele distrugătoare de suflet și corp, egoismul sub variatele lui forme... și să le smulgem în mod literal, ca pe niște rădăcini rele din viața noastră. Pocăința completă care trebuie să facă parte din pregătirea noastră pentru primirea Duhului Sfânt este prezentată de vizionarul inspirat în următoarele cuvinte ale Martorului Credincios și Adevărat. „Te sfătulesc să cumperi de la Mine aur curățit prin foc, ca să te îmbogățești; și haine albe, ca să te îmbraci cu ele... și alifie pentru ochi, ca să-ți ungi ochii și să vezi...”. (Apoc. 3,18—20). Nouă trebuie să ne fie silă și să dispre-

țuim nestatornicia noastră, certurile noastre meschine și participarea noastră la „plăcerile de o clipă ale păcatului“. Cu căldură, ardoare și cu un zel sfânt să mărturisim despre harul minților al lui Hristos. Aceasta implică o mărturisire completă, iertarea păcatelor noastre, curățirea de toate petele noastre, o viață de rugăciune și de totală consacrare în slujba lui Dumnezeu. Atunci în loc de a ne mindri cu realizările personale și de a alerga după poziții, posturi sau putere, inima arzătoare a fiecăruia va trebui să trească și să înalțe pe Slăvitul nostru Mintuitor cu o desăvârșită admirație. Când poporul lui Dumnezeu va slăvi pe Hristos cu Adevărat, iurii de apă Vie vor curge din inimile lor, spre a binecuvînta pe toți aceia care vor veni în contact cu El.

Subiectul „îndreptățirea prin credință nu va mai fi atunci doar o formală mărturisire de credință, un concept teologic. Poporul lui Dumnezeu va străluci datorită unei vie experiențe, care l-a adus într-o intimă relație cu Isus. El va disprețui haina minjită a propriei sale neprihănită și se va înveșmînta în minunatul veșmînt al Cerului. Și în timp ce el va „semăna potrivit cu neprihănită“, Isus va veni și „va ploua neprihănită asupra lor“.

Părtășia Duhului produce unire. Spiritul ce sălășluiește într-un urmaș al lui Isus nu va putea fi niciodată în vrăjmășie cu spiritul ce sălășluiește în altul. Când cei ce se rugau în camera de sus au realizat o completă unitate, torențele Cincinnati au coborît nestăvilit. Noi putem aștepta la fel ca ploaia scerșului să cadă atunci când copiii lui Dumnezeu vor ajunge la „unirea Duhului“. Atunci „străjerii vor striga... căci ei văd cu ochii lor cum se întoarce Domnul în Sion“. (Is. 52,8). Această unitate a Duhului va deschide porțile fluviului puterii spirituale. Ca și ucenicii lui Hristos care stăruiau „cu un cuget în rugăciune și cereri“, cu scopul de a primi revărsarea Duhului, poporul lui Dumnezeu de pretutindeni, astăzi în ora apusului care este atît de întîrziată, prin umplerea cu Duhul Sfînt, va căuta „unirea Duhului prin legătura păcii“, încît să-l pregătească să primească revărsarea finală promisă a Duhului Sfînt. Toți cei care au dobîndit unirea CU DUHUL vor realiza unirea ÎN DUHUL, cu fiice suflet înzestrat DE DUHUL. Acest spirit de unitate le va întrece pe toate celelalte, deoarece el descinde din iubire și nu poate exista decît între aceia care au o „dragoste, un cuget, și un suflet“. Pavel scria mereu despre unirea Duhului, o unire inrudită cu aceea care există între Dumnezeu și persoanele dumnezeirii. El se ruga pentru Biserica din Filipi să stea „tari în același Duh“. Bisericii din Corint el îi scria: „Noi toți, în adevăr, am fost botezați de un singur Duh... am fost adăpați de un singur Duh“.

În curînd Dumnezeu va șterge orice pată. Același Dumnezeu care a

ascultat pe cei o sută douăzeci care „erau toți împreună în același loc“ în acea cameră binecuvîntată de sus, va asculta și pe poporul Său de astăzi și-l va face vase de cinste umplute cu Harul Său binecuvîntat. El le va da Duhul nu pentru a se preamări pe ei înșiși, ci PE HRISTOS. Când creștinii sînt plini de Duhul, atunci ei devin „epistole vii, cunoscute și citite de toți oamenii“. Atunci David cel modern va cînta nu pentru a se proslăvi pe sine ci va proslăvi pe Dumnezeu. Daniel, va interpreta corect evenimentele ce-și găsește împlinirea lor astăzi. Neemia va chema pe frații săi la o înaltă principialitate în trăirea vieții de credință și în sfințirea Sabatului. Apoi tot ceea ce au făcut apostolii, va fi făcut de fiecare credincios. Biserica nu se va mai lăuda cu numărul ei de membri sau cu statisticile ei, cu lucrarea ei de binefacere și milostenie, cu instituțiile sau cu casele ei de rugăciune, ci în puterea Duhului, va da o dreaptă mărturie despre Acela care a murit pentru noi, a înviat, S-a înălțat la dreapta lui Dumnezeu și este acum gata să vină a doua oară pentru a-Și aduna poporul Său.

Niciodată n-au fost atît de multe lucruri puse în joc cum sînt astăzi.

M. B. Czechowski

PROBLEME FAMILIALE

In anul 1843, la 25 iunie, după ce și-a făcut educația prin diferite minăstiri ale ordinului franciscanilor, tînărul Czechowski a fost hirotonit ca preot al bisericii catolice, în biserica Sfintei Cruci din Varșovia. Aceasta îl va lega conform rînduicilor, la ascultarea de legămîntul făcut cu ocazia intrării sale în rîndul preoților.

Dar concepția lui personală față de credință, față de slujirea lui Dumnezeu, cum și atitudinea sa față de starea existentă în mijlocul clerului din timpul său, temperamentul său tumultos, toate acestea l-au făcut să-și dea demisia din poziția pe care o deținea la mănăstirea din Przyrow, și anume aceea de a fi profesorul tinerilor novici care intrau în mănăstire.

Din această perioadă Czechowski vine în legătură cu elementele revoluționare cum ar fi de exemplu părintele Piotr Sciegienny, un revoluționar și luptător pentru independența Poloniei, pentru reforme sociale.

După cum știm, această activitate a lui Czechowski, l-a determinat să peregrineze prin diferite state europene, ocupînd diferite poziții clericale sau opunîndu-se lor, pînă

Biserica va întîmpina cea mai serioasă încercare deoarece întunericul lipsei Duhului Sfînt va face și mai mult ca splendoarea curăției Bisericii să-I reflecte lumina. Unirea credincioșilor va fi de fapt unirea Duhului. Toți aceia care aparțin lui Hristos vor alcătui un popor tot așa de conștient de cele nevăzute cum sînt față de cele văzute. În aceste zile deosebite de chemare la rugăciune Dumnezeu dorește să se folosească de noi. Pentru aceasta El dorește să ne umple cu plîntărea Duhului Său, și să ne întrebuițeze potrivit planului Său divin. Să dorim și noi umplerea făgăduită, poruncită și așteptată și să ne rugăm cu stăruință în această săptămîină de consacrare și rugăciune pentru ca aceasta să aibă loc în viața noastră și a bisericii din care facem parte. Să ne consacram pe deplin și să stăruim în pregătirea noastră spirituală în vederea părțiișiei cu Isus la o viață de slujire și biruință, ca apoi să fim părtași cu El și la veșnicia făgăduită.

Pastor
Popescu Nicolae
Președintele Conferinței București

cînd la 12 februarie 1848, fiind la Paris, el se adresă în scris papei Pius al IX-lea și Generalului Ordinului Franciscan din Roma, ca să fie dezlegat de legămîntul lui preotesc. Se pare că pînă în 1850 n-a primit nici un răspuns la cererile lui.

La 5 octombrie 1850, așa cum spune Czechowski în autobiografia sa, el se căsătorește cu MARIA-VIRGINIA DE LA VOIT. Aceasta însemnează că el a tăiat nodul gordian al legămîntelor sale, renunță la preoție și își duce viața așa cum o înțelegea și concepea el. După nuntă, el merg în Belgia, la Bruxelles, apoi la Londra și, în final, în U.S.A. în 1851.

Din această căsătorie, lui Czechowski i s-au născut următorii copii: Ludomir, la 14 mai 1852, Ana-Sofia la 9 mai 1854, Mihail-Andrei la 1 iunie 1856, Victor-Emanuel la 2 august 1860, Leon-Lopez la 15 august 1863 și Claudia la 1 februarie 1865.

La cîteva luni, și anume la 10 ianuarie 1864, fiul său Leon-Lopez moare de difterie. La serviciul funebru a vorbit fratele Loughborough.

Timp de douăzeci de ani cit va dura căsătoria sa cu Maria-Virginia, căci la 22 iulie 1870 soția sa moare, fiind înmormintată la 24 iulie la St. Blaise, problemele financiare și problemele familiale nu-l vor cruța deloc. Vorbind despre personalitatea sa, cineva spunea că „Czechowski a avut o puternică personalitate, dar nu a fost un caracter puternic“.

Imediat după căsătoria lor, au început peregrinările. În aproximativ un an de zile trece prin trei țări, stabilindu-se dincolo de ocean în America, unde va rămâne trei-sprezece ani, mînduindu-se în diferite locuri. În tot acest timp se va lupta cu lipsurile avînd totdeauna datorii pe care trebuia să le achite. De fapt, concepția lui despre problemele financiare era foarte interesantă. El considera pur și simplu că banii aparțin lui Dumnezeu și că este numai drept să roage pe credincioși să-i pună la dispoziție aceste mijloace.

Dar să ne întorcem la problemele familiale ale lui Czechowski. Cine era Maria-Virginia de la Voit? Fratele Loughborough, într-un raport al timpului, citat de fratele J. Frei-Fyon în comunicarea sa, „Czechowski în der Schweiz“, spunea că era o călugăriță care părăsise minăstirea“. Se pare însă — după fr. J. Frei — că informația fratelui Loughborough n-a fost bine verificată, ea fiind o tină răscălită la țară, la o fermă în jurul Genevei. Despre ea ni se spune mai departe că era niște neștiutoare de carte sau cunoscînd puțin să citească și să scrie, fapt ce contrasta cu pregătirea scolastică a pastorului Czechowski. În problemele credinței și ale lucrării, ea s-a dovedit a-i fi o piedică mai degrabă decît un ajutor. Toate acestea se pare că s-au repercutat asupra vieții lor familiale. Despre acest aspect al problemei secretara sa, sora Anny Buttler comunică într-o scrisoare prezbiterului din Tramelan: „Dumnezeu a pus în mîinile noastre slabe o mare misiune. Noi toți trebuie să lucrăm pentru aceasta, fie că sintem mari sau mici, fiecare din poziția în care se află. Dumnezeu va cere soțoteală despre felul cum am onorat Numele Lui cel mare. Este important ca toate umblările din casele noastre să contribuie la cinstirea lui Dumnezeu, ca noi în toate privințele să putem fi o lumină pentru această lume. Trebuie să începem cu copiii, care în casă au o mare importanță, mai ales la Michael, care se dovedește a avea un caracter rău și pe lingă aceasta se mai află și sub influența cea rea a mamei lui, pe care o deranjează orice bine pe care noi îl încercăm. Dacă aș intra în amănunte n-aș mai încheia scrisoarea mea“. (13 decembrie 1867, Scrisoare ce se păstrează în Arhivele Diviziunii Euro-Africa, Berna).

Au fost mulți aceia care analizînd aceste situații au căutat să motiveze problemele familiale ale lui Czechowski cu soția lui. Deși, indiferent de condițiile în care se

desfășura menajul lor, indiferent de capacitatea intelectuală a Mariei-Virginia de la Voit, căsătoria lor liber consimțită și la vîrsta maturității, educația teologică și mai tîrziu activitatea lui pastorală trebuiau să fie tot atîtea obligații la răbdare, perseverență, iubire și devotament.

Ceea ce contrastează cu situația lui financiară este prezența secretarelor lui de limbă engleză, germană și franceză. Dacă tinăra Anny Buttler a consimțit să însoțească familia Czechowski pentru a-și dedica viața lucrării din Europa, ea a făcut acest lucru în mijlocul familiei Czechowski lucrînd cu dăruire pentru cauza lui Dumnezeu. Dar ce rol a avut domnișoara Wilhelmina Schirmer? Ea fusese instituitoare în Faoug și a fost botezată la 27 aprilie 1867. De origine din Kassel, ea și-a exprimat dorința de a lucra pentru cauza Evangheliei și M. B. Czechowski scria în World's Crisis din 16 mai 1867: „De două zile ne-am întors de la Basel, unde am lucrat în diferite zile, atît public cît și particular. Acolo se vorbește în general germana și pentru a putea sta de vorbă cu oamenii este neapărat necesar să poți vorbi această limbă. Pentru aceasta, fratele Harnhardt și sora Schirmer mi-au fost de mare ajutor“.

La 5 iulie 1867 în „L'Evangile Eternel“ era inserat anunțul că revista va apare și în limba germană. Redactor avea să fie Wilhelmina Schirmer! La 14 decembrie 1868, M. B. Czechowski informează din Dole (Franța) că sora W. Schirmer lucrează cu el (W.C. 6 ian. 1869, pag. 68).

Fr. J. Frei care apără puternic personalitatea și integritatea lui Mihai Belina Czechowski își pune în comunicarea la care m-am referit, întrebarea: „Fost-a oare W. Schirmer o fatalitate pentru Czechowski“?

Fratele Jean Vuilleumier scria despre Czechowski: „La scurt timp după această călătorie, în care el a cheltuit restul puterii lui deznădădute, a apărut pentru ultima dată la Tramelan, însoțit de domnișoara Schirmer, conlucrătoarea lui de limbă germană. De la Tramelan ei au călătorit la Basel. Albert Vuilleumier, însoțit de soția sa, i-a condus cu trăsura pînă la Biel. O scrisoare din Basel făcea cunoscută sosirea lor cu bine, iar după aceea nimic altceva. Cîrind a trebuit să se recunoască faptul că... întemeietorul misiunii și-a părăsit misiunea și familia sa. El suferise un dublu naufragiu. Cîțiva ani mai tîrziu, din scrisorile trimise din România se putea deduce că în acea țară a întemeiat o mică grupă de credincioși. Czechowski a murit într-un spital din Viena la finele anului 1873 sau la începutul anului următor. O scrisoare trimisă fiului său la Neuchatel îl înfățișează plîngîndu-și păcatele și cerîndu-și iertare de la Dumnezeu și familia sa“.

Această scrisoare conține cel puțin două erori. Czechowski n-a murit în 1873, ci la 25 februarie 1876, iar fiul său Ludomir, în august 1875 (R. H. 23 septembrie 1875). Deci nu se poate accepta totul fără de rezerve. Rămîne totuși un mare semn de întrebare, o neclaritate în legătură cu Wilhelmina Schirmer și Czechowski, despre care Albert Vuilleumier scria în octombrie 1873 fratelui G. J. Buttler că a urmat pe Czechowski în Ungaria. În 1873, spune A. Vuilleumier, ea avea doi copii cu Czechowski. După cîte știm, soția lui Czechowski moare în 1870, an în care Czechowski se află în România.

Într-una din scrisorile sale transilvănene, în care se confesa „Scumpului Părinte Janovski“, el spunea referitor la soția sa și la familia sa:

„Soția mea, din lipsă de bun simț... a compromis toate strădaniile mele; lucrarea mea s-a ruinat atît de mult încît după moartea nobilei Anny Buttler am fost forțat s-o părăsesc pentru totdeauna, să trăiesc singur și să lucrez din greu pentru educarea celor cinci copii ai mei.“ (Turda, la 30 noiembrie 1869).

A fost Wilhelmina Schirmer soția lui Czechowski? Da! Cercetînd arhivele orașului Pitești, s-a găsit actul de căsătorie dintre Luciano de Prato și domnișoara Anna de Figueroa (Bitto) din 22 august 1871, în încheierea căruia se spune în legătură cu martorii acelei căsătorii:

„...al treilea martor, D. Mihail Belina Czechowski, de ani 53, pastor de la religiunea baptistă, domiciliat în Pitești, cunoscut al soției și al patrulea martor, d-na Mina Czechowski, de ani treizeci și unu, soția celui de al treilea martor, amică a soției, după care urmează semnăturile descifrabile ale celor doi, împreună cu celelalte.“

Deci în 1871, august, Wilhelmina (Mina) era soția lui Czechowski. De cînd erau ei împreună? Este aceasta o confirmare a ceea ce spunea fr. Albert Vuilleumier că M. B. Czechowski a fost însoțit în Ungaria de W. Schirmer? Nu avem aici o confirmare, nici un document. Tot atît de bine putea să vină în România după moartea soției lui, după cum ar putea să fie o realitate informațiile fr. Albert și Jean Vuilleumier.

Poate că în viitor să se găsească documente care să confirme aceste ipoteze și speculațiuni.

Cert este însă că viața familială a lui Czechowski a determinat de multe ori acțiuni și atitudini care și-au pus amprenta pe personalitatea lui. Lipsa unor documente din perioadele cheie ale vieții lui familiale nu ne permite să tragem — pînă în prezent — niște concluzii categorice, în mod deosebit în cazul Wilhelminei Schirmer. Ceea ce putem totuși spune este adevărul că între personalitatea și activitatea lui foarte controversată și viața lui familială este o strînsă legătură.

D. Popa

Întrebări

și

RĂSPUNSURI

Care este semnificația textelor din 1 Corinteni 16,1-2; Fapte 20,7-11 și Apocalips 1,10? Nu demonstrează oare ele că păzirea de către biserica A.Z.S. a Sabatului zilei a șaptea, este perimată pentru că „cele vechi s-au dus; iată că toate lucrurile s-au făcut noi?”

Întrebarea aceasta cere o abordare profundă a problemei și va necesita un studiu mai amplu. Textele de mai sus sînt bine cunoscutele pasaje din N. Testament care sînt citate ca fiind dovezi ale păzirii zilei întii a săptămîinii în timpurile apostolilor.

„Cit privește strîngerea de ajutoare pentru sfinți, să faceți și voi cum am rînduit Bisericilor Galatiei. În ziua dintii a săptămîinii, fiecare din voi să pună de o parte acasă ce va putea, după cîștigul lui, ca să nu se strîngă ajutoarele cînd voi veni eu.” (1 Cor. 16,1,2).

În primăvara anului 55 sau 56 d. Hr., apostolul Pavel a recomandat comunității din Corint un plan unic, similar celui dat comunităților din Macedonia și Galatia, pentru strîngerea de fonduri necesare bisericilor primare în vederea ajutorării celor săraci din Ierusalim. Se pare că acest aranjament a fost făcut în legătură cu călătoria sa descrisă în Fapte 18,23, fapt confirmat de aluziile la astfel de contribuție pe care le găsim în Gal. 2,10; 2 Cor. 9,2; Rom. 15,26.

Diferiți teologi, în decursul timpului, au văzut în aceste texte o referință, sau cel puțin o indicație a faptului existenței unor întîlniri creștine ce se țineau cu regularitate în prima zi a săptămîinii, în timpul apostolilor. În legătură cu aceasta, Samuele Bacchiocchi în lucrarea sa: „From Sabbath to Sunday” publicată la Roma în 1977 de către Universitatea Pontificală Gregoriană, spune:

„A. Robertson și A. Plumer, în comentariul lor la aceste versete fac următoarea afirmație: 'Aceasta este dovada cea mai veche pe care o avem despre consacarea timpurii de către apostoli, a primei zile a săptămîinii. A. P. Stanley în lucrarea sa, 'Epistola, sfințului apostol Pavel către Corinteni' pag. 34 și publicată în 1858 spune: 'Aceasta este cea mai timpurie menționare a păzirii primei zile a săptămîinii. Colecta trebuie să fie făcută în această zi, cea mai potrivită, spre a reaminti creștinilor de obligațiile lor. F. J. Foakes-Jackson în cartea sa, Faptele Apostolilor pag. 187 (din 1945) spune: 'Cea mai timpurie menționare a primei zile ca fiind legată de o adunare creștină o găsim în 1 Cor. 16,2, unde apostolul Pavel sugerează faptul că în această zi trebuia făcută o colectă pentru săracii din Ierusalim'. Comentariul catolic al Sfintei Scripturi din 1953, pag. 1040-1041 spune: 'Este clar din 1 Cor. 16,2 că duminica a devenit deja ziua de întîlnire creștină și pentru împărtășanie'. Iar E. B. Allo, în a sa lucrare 'Prima epistolă a apostolului Pavel către Corinteni', este de părere că, prima zi a săptămîinii la care se face referire aici, se referă la sfințirea duminicii, care pe timpul scrierii epistolei înlocuise deja păzirea Sabatului Zilei a Șaptea'.

„Autorii de mai sus și mulți alții trag aceste concluzii legînd laolaltă punerea la o parte a unor fonduri în prima zi a săptămîinii, cu interpretarea Domnului Hristos privind funcția pozitivă a Sabatului. Și deci, dacă „este îngăduit să faci bine în zilele de Sabat, în Sabatul Iudaic (Mat. 12,12; Marcu 3,4), cu atît mai mult în ziua Domnului. Acesta le amintează lor de binecuvîntările nespuse pe care ei le-au primit.

„Această încercare de a citi această particulară și individuală punere de o parte, în ziua întii a săptămîinii, a unor

fonduri, ca fiind dovada transferării teologiei Evangheliilor de la ziua a Șaptea la ziua întii a săptămîinii, este interesantă și ingenioasă, dar neconcludentă, gratuită chiar. Pacifico Massi, preferă să interpreteze acest text din Corinteni și darurile ce se strîng, ca fiind expresia săptămîinală a creștiniei în duminică și Paște. El spune: 'Duminică, este paștele săptămîinal și zi de strîngere laolaltă. Se putea găsi oare o ocazie mai bună spre a face astfel de daruri Minuitorului înviat?' (La Domenica, pag. 233).

„Pierre Grelot asociază această săptămîinală punere la o parte — acasă — de bani, așa cum era recomandată de apostolul Pavel, cu strîngerea săptămîinală iudaică de pline pentru săraci lucrare ce se făcea sîmbătă seara. În amîndouă cazurile, notează Grelot, era o problemă de ajutoare la săracilor din biserică — mamă. Există totuși o deosebire importantă între cele două, deoarece în iudaism, cel puțin după școala lui Samai, nici o colectă nu se putea face în zi de Sabat. Colectele pentru săraci erau întreprinse, deoarece ele veneau în conflict cu viitoarea abundentă materială pe care o simboliza Ziua Sabatului. Samai spunea: 'Colectele pentru săraci, nu sînt îngăduite în Sinagogă în zi de Sabat, nici chiar pentru o singură dată, și anume spre a căsători un orfan cu cu o orfană'... În schimb, Bear Hillel, permite aceste acțiuni.” (Tosefta Shabbat 16,22).

În ceea ce privește comunitatea din Corint la ea nu era vorba de hrană, ci de strîngere de bani. Această diferență, notează foarte puțin la Grelot, deoarece argumentează cum că colecta pentru creștini nu era numai o expresie a liberalismului lor (2 Cor. 8,6,7), ci și serviciul unei dăruii sfînte (2 Cor. 9,12), și în consecință, o parte integrantă a serviciului duminical!

Un alt scriitor, C. S. Misna, trage aceiași concluzie spunînd că deoarece apostolul Pavel desemnează „darurile” acestea din 2 Cor. 9,12 ca „un serviciu”, colecta respectivă trebuie că avea legătură cu observarea duminicii ca zi de adorare de către Comunitățile creștine. Mai mult chiar, el speculează, spunînd că deoarece denumirea de „prima zi a săptămîinii” este „Semitică”, aceasta indică faptul că este de origină iudaică, probabil de la Ierusalim — deci duminica își are originea în comunitatea primară din Ierusalim.

În toate aceste explicații se poate observa un efort comun de a interpreta „strîngerea”, sau colectarea darurilor pentru săraci, ca punîndu-se în legătură cu adorarea duminicii. Se pare, după cum se exprimă C. Hodge, că singurul motiv ce se poate admite în legătură cu exprimarea acestei cereri a apostolului Pavel, cum că această lucrare să se facă în prima zi a săptămîinii, este acela că în acea zi, creștinii obișnuiau să se întîlnească, și tot ceea ce fiecare dintre ei puneau de o parte în cursul săptămîinii, din cîștigul lor, putea fi strîns și pus în tezaurul comunității. (An Exposition of the First Epistle to the Corinthians/1959, p. 364).

Aceste încercări de extrapolare (extindere ipotetică — legitimă sau nelegitimă — a unei noțiuni de la un domeniu la altul), de la planul lui Pavel de strîngere de fonduri, la stabilirea unui model de păzire regulată a duminicii, dă pe față inventivitate și originalitate, dar se pare că eel în cauză se bazează mai mult pe argumente construite, decît pe informațiile pe care le procură textul. Mai multe fapte merită a fi luate în considerație. În primul rînd să notăm faptul că nu există nimic în text care să

lor trebuia să se facă individual, „fiecăre... să pună de o parte, acasă”... Această expresie implică faptul că această colectă, această strîngere trebuia să fie individuală și particulară.

Se obiectează cum că directiva apostolului ca „fiecăre... să pună de o parte, acasă”, nu are nici un sens, deoarece acesta necesita ca mai tîrziu să aibă loc o colectare a lor și totuși aceasta era ceea ce apostolul Pavel dorea să evite (1 Cor. 16,2). Totuși, obiecțiunea nu este „undamentată”, deoarece expresia „să pună de o parte”, „strînge” sau „a tezaruriza”, acest verb implică faptul că banii trebuiau puși de o parte, strîngîți în mod individual, fiecare în casa sa, pînă cînd „voi veni eu”, pînă avea să vină apostolul Pavel. Și atunci, cînd apostolul revenea în mijlocul lor, strîngerea lor putea fi foarte repede făcută.

Nesatisfăcătoare este și ideea că banii trebuiau să fie „puși de o parte”, în mod particular, individual, acasă, deoarece în acel timp nu exista o trezorerie a bisericii. (R. C. H. Lenski; A. Robertson și A. Plummer). Apostolul Pavel recunoaște slujba diaconului și prezintă o listă a calităților pe care o persoană care aspiră la această slujbă trebuie să le aibă (1 Tim. 3,8-13). 'Diaconii, de asemenea, trebuie să fie cinstiți, nu cu două fețe', calități necesare aceluia care au acces în multe case și cărora li se încredințează sarcina administrării de fonduri. Aceleași Comunități din Corint el le spune că 'Dumnezeu va rîndui pe cei ce au darul ajutorărilor și administrării'... arătînd faptul că în biserică locală existau persoane capabile de a administra fondurile Comunității. Mai mult chiar, faptul că apostolul aștepta ca Corintienii înșiși să aleagă și să numească persoanele care aveau să ducă banii la Ierusalim (1 Cor. 16,3,4), arată spre faptul că Comunitatea era competentă în probleme financiare.

Se obiectează, de asemenea, că punerea de o parte de bani era făcută în mod particular, pentru că nu existau încă locuri fixe unde se țineau serviciile divine. Dar un astfel de argument este respins de faptul că Pavel se aștepta ca planul său să fie adus la îndeplinire nu numai în particular, ci de asemenea și INDIVIDUAL: „fiecăre din voi să pună de o parte acasă”. (v. 2). În afară de aceasta, în timp ce este adevărat că atunci, creștinii se adunau în case particulare, apostolul Pavel nu considera astfel de întîlniri ca fiind „particulare” numai datorită locului unde se adunau. De fapt în aceeași epistolă (1 Cor. 11,17): vezi și vers. 20,33,34) el spune de repetate ori: „Cînd veniți la adunare” (biserică în alte traduceri), făcînd în acest fel a doua diferențiere între o punere „particulară” de bani la o parte, acasă și întîlnirile publice care aveau loc în case particulare, dar erau de acum întîlniri publice.

Dacă comunitatea creștină se aduna laolaltă ca să se închine, în ziua de duminică, pare totuși paradoxal ca Pavel să le recomande de a pune de o parte, acasă darul pe care cineva îl avea de dat celor săraci. De ce era necesar ca cei credincioși, creștinii să depoziteze darurile lor acasă, duminică, dacă în această zi ei se adunau pentru a se închina lui Dumnezeu? N-ar fi trebuit ca banii să fie aduși la serviciul divin ce se spune că se ținea în acea zi? Argumentul lui Crisostom (Omilia 45 în 1 Cor.) cum că „banii trebuiau să fie puși de o parte acasă, ca să nu se simtă cineva rușinat de faptul că adunare ca dar o sumă prea mică”, se justifiează foarte greu, foarte anevoios. Acest argument ar determina pe creștinii să evite situația jenantă de a da puțin, prin aceea că el era îndreptățit să nu dea decît atunci cînd va putea da daruri substanțiale. Tot dificilă este și afirmația lui James Moffat că este posibil ca Pavel „să fi fost de acord cu școala lui Samai, cum că nimic, nici o facere de bine nu trebuie făcută în ziua de închinare”. Acest fapt însă ar face din Pavel ceea ce în nici un caz nu era și anume de a avea un orizont îngust, care cu greu se potrivește cu spiritul și concepția sa liberală din punct de

vedere rabinic. Oricum, apostolul Pavel înlipsește nu mai puțin de noua direcție expresivă spre a descrie această colecție. Unele din acestea cum ar fi „partașia” (2 Cor. 8,4 ; 9,3) „stringere de ajutoare sujire” (2 Cor. 8,4 ; 9,12,13) „mlosteu-ur” (Faple 24,17), sint termeni iurgici și sint asociați cu serviciu divine. În acest fel, apostolul cu greu ar fi considerat daruirea, stringerea sau depozitarea unor daruri în timpul unui serviciu religios, ca fiind un act obișnuit, laic. Un secol mai târziu, Justin Martirul spunea că în timpul serviciului de duminică, cei care erau bine situați și ue asemenea binevoitori, dadeau fiecare ceea ce gindeau că este bine să se dea ; și ceea ce se aduna era depozitat la preșențe, (dărin, conducător — 1 Apologetica 67). Ar părea deci, că atunci cind Pavel recomanda ca să se iacă o colecție particulară, individuală, și nu o colecție în cadrul unei adunări strinse la serviciu divin în ziua întâia a săptămânii, aceasta din contră, sugerează faptul că în această zi nu se ținea nici un serviciu divin public.

Dacă apostolul Pavel considera prima zi a săptămânii ca fiind ziua de oamnia, ziua sința de închinare, atunci, probabil că ei ar fi numit o astrei ue zi „ziua Domnului”, deoarece ei era familiarizat cu această denumire și a totosit adjectivul „al Domnului” chiar în aceeași epistola (1 Cor. 11,20), pentru a desemna numele și natura Cînei Domnului. Dacă apostolul ar fi tacut astiei, atunci, prezența că Cîna Domnului ar fi dat alt nume cit și cului ei zilei Domnului, ar fi putut apărea în totul plauzibil. Dar faptul că Pavel înlipsește adjectivul „al Domnului” pentru a descrie numai masa euanaristică și nu duminica, ne sugerează ideea că termenul era cunoscut și folosit, dar nu era încă aplicat la prima zi a săptămânii.

Cu privire la timpul celebrării Cînei Domnului am reținut deja că în aceeași epistola, apostolul, de repetate ori lasă urebarea fără răspuns (1 Cor. 11,18.20.33.34 — vezi și 14,23.26). Probabil că Cîna Domnului era celebrată în zile diferite și în case diferite, după unele aranjamente făcute săptămînal de către Comunitate. Acest plan a fost poate încurajat de faptul că întîlnirile sau adunarile creștinilor ce se țineau seara, erau considerate adesea ca fiind întîlniri ale unor grupări ilegale ce erau interzise de către romani prin lege, deoarece acestea erau nuclele de intrigi politice (hetaeriae).

O scrisoare a lui Pliniu, guvernatorul Bitiniei, datată 112 A.D. adresată împăratului Traian, aruncă lumina asupra acestei probleme. În această scrisoare, guvernatorul, care cere împăratului să-l sfătuiască cum să procedeze în cercetarea creștinilor, ei arată ce a aflat de la creștini după lungi interogări însoțite de tortură. „Vina lor, spune Pliniu era aceea că într-o zi anumită (STATO DIE) aveau obiceiul să se întîlnească în zori, pentru un serviciu religios. Mai târziu în aceeași zi (se pare că seara) ei se întîlneș iarși pentru a lua parte la o „masă obișnuită și nedetamătoare”. Apoi Pliniu adaugă, „de toate aceste lucruri ei s-au lăsat (au încetat a le mai face) după promulgarea edictului meu, care, în conformitate cu poruncile tale, interzicea întîlnirile (hetaeriae). Este clar faptul că adunările creștine erau suspectate că fiind hetariae, pentru că ele se asemănau și anume, amîndouă se adunau pentru o masă comună în seara unei zile anumite.

Nu avem informații spre a ști cit de mult se întindea interzicerea acestor întîlniri (hetaeriae) în întreg imperiu. Se pare totuși că orice fel de întîlniri erau privite cu suspiciune. De exemplu Traian (117—138 A.D.) a respins cererea lui Pliniu de a i se permite să constituie o asociație (Ghilda) de pompieri, care să nu depășească o sută și cincizeci de oameni, pentru a apăra orașul Nicomedia, spre a nu fi distrus de un eventual foc. Raționamentul împăratului Traian a fost acela că indiferent ce nume s-ar da acestei asociații și oricare ar fi scopul ei, oamenii care sînt uniți laolaltă pentru un anumit scop, va deveni în final, o asociație politică. Faptul că comunitățile creștine au intrat sub incidența unei astfel de suspiciuni, este

arătat și de către protestul lui Tertulian (160—225 A.D.), împotriva insinuărilor cum că agapele, sau mesele creștinilor erau de fapt un fel de hetariae. După ce descriese aceste agape, Tertulian scrie :

„Dați adunărilor creștine ceea ce se cuvine, și considerați-le în afara legilor, dacă ele sînt în adevăr asemenea întîlnirilor nelegale ; în mod categoric, condamnați aceste întîlniri, dacă împotriva lor se poate prezenta acuzații reale, așa cum stau în dreptul asociațiilor secrete. Dar cine a suferit de pe urma întîlnirilor noastre neprimejdioase ? În adunările noastre, noi sîntem tot așa, ca și atunci cind sîntem separați unul de celălalt... cind cel pios, cel curat se adună într-o congregație, nu trebuie să numiți aceasta o asociație secretă (hetaeriae) ci o CURIA, sau „curtea lui Dumnezeu”.

Această suspiciune cum că mesele, sau întîlnirile religioase ale Creștinilor erau un fel de întîlniri ilegale, la care se mai adăuga acuzația că aceste întîlniri erau niște banchete imorale, explică de ce apostolul Pavel nu dă referințe categorice cu privire la timpul și locul întîlnirilor. Iar pentru a evita aceste suspiciuni, creștinii din Corint schimbau de la săptămîină la săptămîină altă ziua cit și locul mesei pentru Cîna Domnului.

Apropie totii autorii susțin că „STATO DIE” (o zi anumită) în care, după Pliniu, creștinii se adunau, este duminică. Dacă această interpretare care predomină, este corectă, atunci, concluzia u-nora cum că „Pavel a poruncit ca punerea de o parte de ajutoare bănești să aibă loc duminică... pentru faptul că creștinii începuseră să-și fixeze calendarul lor, cu referire la săptămîinala zi de odihnă, duminică... merită să fie luată în considerație. Dar pe bună dreptate ne putem întreba, dacă „STATO DIE” se referă în mod necesar la o periodică și regulară întîlnire în zi de duminică ? Termenul „STATUS” care înseamnă „numit, stabilit, fixat, determinat, cu regularitate” nu implică în mod exclusiv o zi fixă, periodică, atunci cind este folosită în legătură cu timpul, și de asemenea o zi numită sau stabilită. Întîlnirea deci, poate avea loc periodic, dar nu în mod necesar în aceeași zi.

Contextul sugerează de asemenea mai multe motive pentru care „STATO DIE” putea foarte bine să fie o zi fixată de la o săptămîină la alta. Creștinii erau denunțați, urmăriți și condamnați în provincii. Acest lucru este indicat de faptul că Pliniu, la venirea sa ca guvernator a găsit deja această problemă. Pentru a evita suspiciunile, este posibil ca creștinii să fi schimbat în fiecare săptămîină ziua și locul întîlnirii lor. Adesea, guvernatorul folosind interogatoriile și tortura a căpătat informații detaliate cu privire la timpul și modul în care aceste întîlniri creștine erau conduse, aveau loc. Dar cu privire la adevărata, reala zi, el a aflat numai că ei se adunau într-o „zi anume” (STATO DIE). Dacă creștinii din Bitinia se adunau deja în mod regulat duminică, atunci ei ar fi mărturisit acest lucru, așa cum au dat relații și celelalte detalii privind întîlnirile lor. Să reținem că cu cîteva decade mai târziu (150 A.D.), Justin Martirul informa în mod explicit și emfatic chiar pe împărat, cum că creștinii se adunau „în ziua soarelui” (I. M. Apologetica 67), se pare pentru a face o impresie favorabilă asupra împăratului. Să reținem de asemenea că Pliniu, apela la împărat pentru o mult mai umană aplicare a legii împotriva creștinilor, căci condamnînd pe creștini indiscriminatoriu, făcea ca uciderea lor să aibă loc fără a mai ține seama de vîrstă, sex sau atitudine. Dacă Pliniu aflase că ei se adunau în ziua soarelui, n-ar fi menționat ei acest lucru pentru a prezenta întîlnirile creștine într-o lumină mai favorabilă ? Așa cum știm, în imperiul roman, DIES SOLIS se bucura de un anumit prestigiu și venerație.

În lumina celor de mai sus, putem trage concluzia că „o anumită zi” la Pliniu, nu este obligatoriu să fie aceeași zi a săptămîinii, afară de faptul că acea zi era Sabatul, la care Pliniu preferă să nu facă referință, spre a evita expunerea creștinilor într-o lumină și

mai rea, asociindu-l cu iudeii. După cum știm, iudeii s-au revoltat în timpul lui Traian în Libia, Cirene, Egipt, Cipru și Mesopotamia. Pentru zdrobirea acestor revolte au avut loc largi masacre, cărora le-a căzut victimă iudeii revoluționi. Pentru a raporta lui Traian că creștinii se adunau săptămînal în ziua lui Saturn, asemenea iudeilor, acesta ar fi încurajat pe împărat să ia măsuri aspre, tocmai lucrul pe care Pliniu nu voia să-l încurajeze. Orice încercare deci, de a trage o concluzie care să sprijine planul lui Pavel pentru o colecție în prima zi a săptămîinii, din mărturia lui Pliniu, nu prezintă certitudine.

Revenind la textul nostru, întrebarea la care încă trebuie să meditim este aceea, de ce oare a propus Pavel acest plan al punerii de o parte a ajutoarelor în prima zi a săptămîinii ? Apostolul tace dar de ce dă acest sfat „ca să nu fie nevoite să se strîngă ajutoarele atunci cind voi veni eu” ? (1 Cor. 16,2). Planul apostolului nu era deci făcut cu scopul de a sublinia, de a întări observarea duminicii prin oferirea de daruri, ci pentru a asigura o colecție substanțială și eficientă pentru atunci cind el avea să vină la ei. În acest plan se pot identifica patru puncte caracteristice.

— Aceste daruri aveau să fie puse de o parte în mod periodic, în prima zi a săptămîinii. (v. 2).

— Această lucrare de punere de o parte avea să se facă în mod personal „fiecare din voi”. (v. 2).

— De asemenea, lucrarea aceasta trebuia să se facă în particular „fiecare din voi să pună de o parte acasă”. (v. 2).

— Această punere de o parte, în mod periodic — în prima zi a săptămîinii, care trebuia să fie o lucrare personală și particulară, trebuia de asemenea să fie făcută în raport de cîștigul fiecărui.

Aceleași comunități, dar cu o altă ocazie, apostolul Pavel a considerat de bine să trimită niște frați care să „pregătească stringerea darurilor făgăduite de voi, ca ele să fie gata, făcute cu dărnicie nu cu zgîrcenie”. (2 Cor. 9,5). Apostolul dorea să evite anumite stări de lucruri, anumite stări de complexitate, atît pentru cei ce dădeau, cit și pentru cei ce stringeau aceste daruri, cind aceștia constatau că ei nu erau pregătiți pentru a da (2 Cor. 9,4). Pentru a evita aceste probleme — în această ocazie — el a recomandat pentru punerea de o parte a acestor daruri, atît un timp, cit și un loc.

Menționarea de către apostolul Pavel a primei zile a săptămîinii, poate fi argumentată mai mult de motive practice decît teologice. Pentru a aștepta pînă la sfîrșitul săptămîinii sau a lunii spre a pune de o parte contribuția cuiva pentru nevoile obștei, deoarece spre sfîrșitul săptămîinii cel în cauză, cu toată bunăvoința lui se găsea cu buzunarele goale, cu minile goale. Pe de altă parte, dacă în prima zi a săptămîinii, mai înainte de a plînuți alte lucruri, alte cheltuieli, era invitat să pună de o parte ceea ce avea în plan și la dea, atunci ceea ce rămînea disponibil, putea fi distribuit ca să facă față tuturor nevoilor sale. În timp ce este foarte dificil pentru noi astăzi să determinăm ce importanță economică avea duminica în lumea păgînă, dacă în adevăr exista o asemenea importanță, este un fapt cunoscut că nici un fel de tranzație financiară nu era făcută de iudei în zi de Sabat. Deoarece păzirea Sabatului de către iudei a avut o oarecare influență chiar asupra multor greci și romani, și deoarece Sabatul era în adevăr ultima zi a săptămîinii, a șaptea, — avînd în vedere că duminica era cunoscută ca fiind prima zi a săptămîinii — se pare a fi un lucru rezonabil ca apostolul Pavel să recomande creștinilor să-și planifice chiar din prima zi a săptămîinii — adică — imediat după trecerea Sabatului — contribuția lor la fondul comunității, mai înainte ca alte priorități să diminueze fondurile pe care le avem la dispoziție. Textul deci, propune un valoros plan săptămînal pentru o dăruire sistematică, pentru a se asigura mijloacele necesare bisericii și pentru ajutorarea fraților din Ierusalim. A încerca să scoatem mai mult din acest text, ar însemna denaturarea lui, — D.P.

Curierul Adventist

*Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea
din Republica Socialistă România*

Apare la două luni, sub conducerea unui Comitet

Redacția și Administrația

București : Str. Labirint nr. 116 — Sect. 4 — Tel. 20.76.65

Redactor

Dumitru Popa